

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 92 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 15 de juny de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 52

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya (Reg. 13285) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *consellera de Governació (p. 4933).*

Article 1

«Article 1»

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 2, 6, 9, 12, 14, 18, 20, 28, 31, 33 i 159 (p. 4935).*

SUMARI (2)

Torn en contra: Sr. Gilabert (CiU), que proposa una esmena transaccional amb les esmenes núms. 20 i 28 (p. 4936).

Article 2

«Article 2»

Apartat 3

Lletra c

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech, (S), juntament amb les esmenes núms. 7, 11, 13, 15, 22, 25, 26, 29, 34, 36, 37, 40, 43, 45, 46, 58, 66, 67, 70, 73, 74, 79, 84, 87, 91, 110, 116, 119, 121, 122, 135, 139, 145, 147, 148, 155, 157, 161, 162 i 163 (p. 4937).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 8, 19, 21, 27, 156, 158, 160, 164 i 165. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 5 i 23 (p. 4940).

Article 3

«Article 3»

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 4).

Article 4

«Article 5»

Article 5

«Article 6»

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació).

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. Popular (núm. 10, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 16, 24, 30, 32, 35 i 141. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 17 (p. 4942).

Torn en contra conjunt: Sr. Gilabert (CiU), que proposa unes esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 4, 19 i 21 (p. 4944).

La consellera de Governació intervé per fer uns aclariments (p. 4946).

El Sr. Fuentes (IC) (p. 4947) i la consellera de Governació (p. 4948) intervenen per contradiccions.

Article 6

«Article 9»

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 7

«Article 11»

Lletra g

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Lletra i

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 14, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Lletra j

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 8

«Article 12»

Apartat 1

Lletra g

Esmena del G. P. Popular (núm. 16, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Lletra j

Esmena del G. P. Popular (núm. 17, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 10).

Lletra k

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

Lletra o

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20, d'addició i de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 4).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmenes del G. Socialista (núms. 25 i 26, de modificació)
Debatudes abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 28, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 9

«Article 13»

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 3).

Apartat 3

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 30, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Lletra e

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 32, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 34, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 10

«Article 15»

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Article 11

«Article 22»

Apartat 1

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

lletra b

Esmena del G. Socialista (núm. 37, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Apartat 2

lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 38, de modificació)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 48, 49, 54, 56, 57, 62, 63, 77, 78, 80, 82, 83, 86, 88, 90, 92, 93, 95, 96, 100, 101, 137 i 144 (p. 4948).

lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 39, de modificació)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 41, 42, 44, 47, 50, 52, 55, 61, 64, 71, 76, 81, 89, 97, 98, 99, 102, 134, 140, 142, 146. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 69 i 72 (p. 4949).

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 41, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 39).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 42, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 39).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 43, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 44, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 39).

Article 12

«Article 28»

Article 13

«Article 29»

Esmenes del G. Socialista (núms. 45, de supressió, i 46, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 3).

Article 14

«Article 31»

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 47, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 39).

lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 48, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 38).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 49, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 50, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 39).

Article 15

«Article 32»

Article 16

«Article 33»

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 51, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 53, 59, 60, 65, 75, 85, 94, 138 i 143. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 68 (p. 4951).

Torn en contra conjunt: Sr. Gelabert (CiU) (p. 4953).

Esmena del G. P. Popular (núm. 52, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Article 17

«Article 35»

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 53, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 54, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 55, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 56, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Article 18

«Article 36»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 57, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 59, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Article 19

«Article 37»

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 60, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Article 20

«Article 38»

Esmena del G. P. Popular (núm. 61, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 62, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Article 21

«Article 39»

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 63, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 64, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 65, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. Socialista (núm. 66, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Article 22

«Article 40»

Article 23

«Article 43»

Esmena del G. Socialista (núm. 67, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 51).

Article 24

«Article 45»

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 69, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. Socialista (núm. 70, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 71, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 72, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. Socialista (núm. 73, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 74, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 75, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Article 25

«Article 46»

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 76, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 77, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Article 26

«Article 47»

Apartat 1

Lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 78, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 79, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 80, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 81, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 82, de modificació, i 83, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 84, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 85, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Lletra a

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 86, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Apartat 2

Lletra c

Esmena del G. Socialista (núm. 87, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 3).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 88, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 89, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 90, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 91, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 3).

Apartat 3

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 92 i 93, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 38).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 94, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 51).

Articles 27 a 30

«Articles 48, 49, 52 i 53»

Article 31

«Article 54»

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 95 i 96, de supressió)
Debatudes abans (esmena núm. 38).

Article 32

«Article 55»

Lletra a

Esmenes del G. P. Popular (núms. 97, de modificació, 98 i 99, de supressió)
Debatudes abans (esmena núm. 39).

Article 33

«Article 56»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 100, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 38).

Article 34

«Article 57»

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 101, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. P. Popular (núm. 102, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Articles 35 a 38

«Articles 58, 59, 61 i 64»

Article 39

«Article 65»

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 103, d'addició)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 104, 105, 106, 108, 111, 112, 114, 117, 123, 126, 133, 151, 152 i 154 (p. 4956).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 104, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 40

«Article 67»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 105, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 41

«Article 68»

Article 42

«Article 69»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 106, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 43

«Article 71»

Apartat 2

Lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 107, de modificació)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 109, 113, 115, 120, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 136 i 153 (p. 4957).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 108, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 44

«Article 72»

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 109, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 110, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Article 45

«Article 73»

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 111, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 46

«Article 74»

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 112, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 113, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Articles 47 i 48

«Articles 75 i 77»

Article 49

«Article 81»

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 114, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 115, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 116, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 3).

Article 50

«Article 83»

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 117, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 118, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 124, 125, 149 i 150 (p. 4959).

Torn en contra conjunt: Sr. Gilabert (CiU) (p. 4960).

La secretària primera llegeix les esmenes transaccionals proposades (p. 4962).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 119, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 51

«Article 84»

Apartat 1

Punt 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 120, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Punt 5

Esmena del G. Socialista (núm. 121, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició d'un nou punt

Esmena del G. Socialista (núm. 122, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 52

«Article 85»

Apartat 1

Punt 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 123, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Punt 4

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 124 i 125, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 118).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 126, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 53

«Article 86»

Apartat 2

Punt 2.f

Esmena del G. P. Popular (núm. 127, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Articles 54 i 55

«Articles 91 i 93»

Article 56

«Article 94»

Lletra r

Esmena del G. P. Popular (núm. 128, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Article 57

«Article 95»

Article 58

«Article 96»

Apartat 2

lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 129, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 130, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Articles 59 a 61

«Articles 97, 98 i 99»

Article 62

«Article 100»

lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 131, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Article 63

«Article 101»

Esmena del G. P. Popular (núm. 132, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Altres modificacions de la Llei 17/1985

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 133, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Article 64

«Disposició adicional segona»

Articles 65, 65 bis, 65 ter i 65 quart

«Articles 34 bis, 47 bis, 70 bis i 71 bis»

Esmena del G. P. Popular (núm. 134, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Article 66

«Article 72 bis»

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 135, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 136, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Article 67

«Noves disposicions addicionals»

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 137, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Punt 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 138, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. Socialista (núm. 139, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 140, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 141, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 142, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Apartat 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 143, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 144, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 145, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 146, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 39).

Esmena del G. Socialista (núm. 147, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 148, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 149 i 150, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 118).

Article 68

«Noves disposicions transitòries»

Apartat 1

Punt 3

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 151, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Punt 4

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 152, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Esmena del G. P. Popular (núm. 153, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 107).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 154, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Articles 69 i 70

«Addicions a la Llei 9/1986 i a la Llei 21/1987»

Disposicions derogatòries

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 155, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Disposicions Finals

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 157, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 158, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 159, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 103).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 160, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmenes del G. Socialista (núms. 161, 162 i 163, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 3).

Exposició de motius

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 164, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Paràgraf cinquè

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 165, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació de les esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat (p. 4962).*

Votació de l'esmena núm. 159: *aprovada per unanimitat (p. 4962).*

Votació de la resta d'esmenes: *rebutjades per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4962).*

Text del Dictamen

Votació dels articles sense esmenes: *aprovats per unanimitat (p. 4962).*

Votació de l'article 67.7: *aprovat per 82 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions (p. 4962).*

Votació de l'article 67.1.1 i 67.8: *aprovat per 88 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció (p. 4962).*

Votació de l'article 67.1.2: *aprovat per 59 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 4963).*

Votació de la resta de l'article 67: *aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 4963).*

Votació de l'article 46.2.paràgraf segon: *rebutjat per cap vot a favor, 59 en contra i 41 abstencions (p. 4963).*

Votació de la resta d'articles: *aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 4963).*

Votació conjunta del text: *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 4963).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei de protecció del sòl no urbanitzable (Reg. 19021) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4963).*

Posició dels grups no presentants: *Sr. Reguant (M) (p. 4965), Sra. Montserrat (P) (p. 4966), Sr. Farrés (IC) (p. 4966), Sr. Portabella (ERC) (p. 4968) i Sr. Capdeferro (CiU) (p. 4969).*

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 4970).*

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances (Reg. 19022) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S) (p. 4970).*

Posició dels grups no presentants: *Sr. Reguant (M) (p. 4972), Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4972), Sr. Fuentes (IC) (p. 4973), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 4973) i Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 4974).*

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 4974).*

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts sisè, setè i novè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4975).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda (Reg. 17851) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S) (p. 4975).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 4976).*

Rèplica: *Sra. Barenys (S) (p. 4978).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4979).*

La Sra. Barenys (S) intervé per contradiccions (p. 4980) i el conseller li respon (p. 4980).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Reg. 17852) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 4980).*

Resposta: *conseller de Justícia (p. 4982).*

Rèplica: *Sr. Oliart (S) (p. 4984).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4985).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició de la interpel·lació corresponent al punt vuitè de l'ordre del dia (p. 4986).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Reg. 19326) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 4986).*

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4988).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 4990).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4991).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició de la interpel·lació corresponent al punt onzè de l'ordre del dia (p. 4991).

Control del compliment de la Resolució 108/IV del Parlament de Catalunya, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i els missatges que emeten les televisions (Reg. 19025) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Torrent (S) (p. 4991).*

SUMARI (13)

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 4994), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4994), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4996) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 4997).*

El president, a sol·licitud del Sr. Riera i Olivé, pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució (p. 4998).

Votació: aprovat per 59 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 4998).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 52.1

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i el conseller de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya (Reg. 13285), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 235, 14910).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de protecció del sòl no urbanitzable, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19021) (BOPC, 228, 14487).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19022) (BOPC, 228, 14490).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda, presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, juntament amb un altre diputat del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17851) (BOPC, 214, 13902).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb un altre diputat del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17852) (BOPC, 214, 13902).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol, presentada pel diputat Sr. Magí Cadevall, juntament amb una altra diputada del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17853) (BOPC, 214, 13902).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la planificació en els centres d'Educació Especial, presentada per la diputada Sra. Dolors Torrent, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18595) (BOPC, 228, 14516).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les emissores de ràdio, presentada pel diputat Sr. Joan Ignasi Elena, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19164) (BOPC, 231, 14653).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18625) (BOPC, 225, 14383).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 19326) (BOPC, 231, 14654).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el Tercer Món, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18706) (BOPC, 225, 14384).

12. Control del compliment de la Resolució 108/IV del Parlament de Catalunya, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i els missatges que emeten les televisions (BOPC, 144, 8818), sol·licitat pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19025).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Reg. 16319), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 18942) (BOPC, 227, 14461).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals (Reg. 16320), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 18943) (BOPC, 227, 14461).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Reg. 19205), presentada pel diputat Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19449) (BOPC, 233, 14819).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya (Reg. 17716), presentada per la diputada Sra. Rosa Martí, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19480) (BOPC, 233, 14820).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració (Reg. 17604), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Regs. 19425 i 19431) (BOPC, 233, 148181).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat (Reg. 16418), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 19453) (BOPC, 233, 14819).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades (Reg. 17285), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 19427) (BOPC, 233, 14818).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb Europa (Reg. 16752), presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 19428) (BOPC, 233, 14819).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de parcs naturals (Reg. 17850), presentada pel diputat Sr. Rafael Madueño, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 19572) (BOPC, 233, 14821).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ja ha estat distribuïda als senyors diputats i senyores diputades, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'esmentat article del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a partir de les deu hores de demà, dia 16 de juny.

Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? Té la paraula l'honorable senyora Cuenca. *(Pausa.)* Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, vull presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat fent ús de la competència legislativa que atribueix l'article 10.1.1 de l'Estatut d'Autonomia, en assenyalar que correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim estatutari dels seus funcionaris, sempre en el marc establert per la legislació bàsica de l'Estat.

Però, a més de fer ús d'aquesta competència legislativa, aquest Projecte de llei que avui tinc l'honor de presentar en nom del Govern és també l'expressió de l'interès del Govern de la Generalitat per respondre al repte que se'ns planteja per tal de donar una resposta a les noves demandes o exigències socials, econòmiques i, fins i tot, polítiques, com són la millora i l'increment de la qualitat dels serveis públics, la desburocratització i la contenció de la despesa pública. Per assolir tot això que acabo d'esmentar es requereix, com a condició indefugible, la professionalitat, la preparació tècnica, la capacitat, la motivació, la responsabilitat, fins i tot l'entusiasme del personal, i jo diria un pas més, que és la identificació del personal que presta serveis a l'Administració pública. És amb aquesta finalitat que s'introdueix en aquest Projecte..., s'ordena la reforma en les tècniques de selecció de personal, que permetran perfilar en més gran mesura la idoneïtat de les persones al contingut del lloc de treball a cobrir.

Deia també abans un altre motiu, una altra raó, que era la contenció en la despesa pública, i aquesta requereix, senyors diputats, l'agilitat en la gestió dels recursos humans, així com la flexibilització del règim jurídic dels empleats públics. Aquest Projecte de llei que avui els presento pretén —i veurem si el temps així ho confirma—, pretén respondre igualment a aquest objectiu de contenció de la despesa pública mitjançant l'establiment d'un mecanisme flexible que permeti racionalitzar els recursos humans, millorar el seu rendiment, en sotmetre la seva planificació i gestió a un procés molt més àgil i, per tant, eficaç.

A més d'aquestes innovacions pròpies d'un model d'administració que volem que respongui a les demandes socials, calia també l'adequació de la legislació de funció pública a Catalunya a les reformes legals bàsiques estatals i, per tant, doncs, d'aplicació obligada, i també, doncs, a la doctrina jurisprudencial, donat que s'havien produït algunes sentències que ens feien recompondre la legislació sobre funció pública a Catalunya.

En efecte, des de l'aprovació de la Llei de 1985 s'han produït importants canvis en la normativa bàsica estatal, el més important i en profunditat és el que es va introduir en la Llei 22, de 1993, que reforma parcialment el règim jurídic de la funció pública i estableix nous instruments de planificació i racionalització dels recursos humans. D'altra banda —i a això em refereixo quan deia «la doctrina jurisprudencial»—, el Tribunal Constitucional ha consolidat una sèrie de línies doctrinals de gran importància: per exemple, per citar-ne una, la Sentència 99/1987, que fa una opció clara a favor d'un règim estatutari dels servidors públics, de tal manera que només per llei i de forma excepcional es podran determinar els llocs de treball que poden ser ocupats per personal sotmès al règim laboral de contractació i no al règim de funcionari públic. Tant el nou marc jurídic bàsic que he esmentat com el disseny jurisprudencial de la funció pública s'han recollit, incorporat en aquest Projecte de llei que estic presentant als senyors i senyores diputats.

Però també una altra innovació important la constitueix l'àmbit d'aplicació de la Llei al personal, l'extensió de l'àmbit d'aplicació al personal al servei de les corporacions locals situades en el territori de Catalunya, evidentment sempre respectant la potestat autoorganitzativa. Aquesta ampliació de l'àmbit d'aplicació constitueix un primer pas cap a una primera futura refosa legislativa del règim jurídic dels funcionaris públics que presten serveis en les administracions públiques catalanes; així es preveu a la disposició final segona d'aquest Projecte. Aquest Projecte, doncs, també és un pas fins a arribar a la completa modificació i reforma de la funció pública a Catalunya.

Finalment, voldria parlar-los d'un altre aspecte. Evidentment, hi han moltes més innovacions, però que en el debat aniran sortint i se n'anirà parlant; no voldria fer una exposició molt extensa, però sí que em voldria detenir en un altre aspecte que aquesta Llei regula per primera vegada i que ha estat objecte d'informacions de premsa, fins i tot de debat en aquesta cambra. Em refereixo a la modificació de

la disposició addicional quinzena, relativa a les garanties retributives per als funcionaris de la Generalitat que passin a ocupar alts càrrecs. I voldria fer-ho de la manera més clara possible, i ho intentaré, i el que més m'agradaria seria aconseguir que vostès entenguessin exactament quina és la dimensió d'aquesta introducció de garanties retributives per als funcionaris que ocupen alts càrrecs.

Quan un funcionari passa a ocupar un alt càrrec a la Generalitat, queda en situació de serveis especials i, per tant..., i aquesta situació de serveis especials està regulada, i vol dir que se li reserva sempre el lloc de treball que tenia com a funcionari en el moment de ser nomenat alt càrrec —director general, secretari general o assimilat. Això vol dir, doncs, que se li reserva la plaça que ocupava, però, per altra banda, es paralitza la seva carrera administrativa. Per posar un exemple i fer-ho més didàctic: si tenia una plaça de nivell 26, no augmenta, no pot augmentar el grau personal durant el temps que exerceix el càrrec de director general, cosa que passaria si seguís essent funcionari. Per tant, el nomenament de director general paralitza la seva carrera administrativa, que només pel transcurs del temps, només per això, consolidaria el grau personal si seguís essent funcionari.

Aquesta paralització es va pensar que representava una certa penalització, interrupció de la carrera administrativa, amb el que això comportava, potser, de no tenir una disponibilitat de funcionaris per ocupar alts càrrecs, donat que es produeix aquesta paralització en la seva carrera administrativa, i quan tornava al lloc d'origen no estava en les mateixes condicions que la resta de funcionaris. I, per tant, es va pensar a fer la mateixa compensació, a introduir en aquesta Llei la mateixa compensació que ja venia establerta per l'Administració de l'Estat en la Llei de pressupostos des de l'any 1991. Es podria donar el cas —i segurament s'està donant, encara que no els en puc oferir la descripció amb nom i cognoms— d'un funcionari de la Generalitat que passa a ser director general o alt càrrec de l'Estat, que cessa i, quan torna, doncs, cobra aquest complement establert per la Llei de l'Estat, i en canvi, això no és possible, perquè en la Generalitat no està inclòs en la corresponent legislació aprovada per aquest Parlament.

Aquesta regulació que s'introdueix en aquesta Llei és idèntica a la que s'introdueix el 1991 a l'Administració de l'Estat i que, per tant, els directors generals, funcionaris, en cessar, ja vénen cobrant des de fa tres anys, i els haig de dir que hi ha una sentència del Tribunal Superior de Balears que va impugnar perquè no percebia aquesta remuneració i per sentència li van reconèixer no només el dret a percebre la remuneració, el complement, sinó també a dir que l'article corresponent de la Llei de pressupostos generals de l'Estat del 91 era bàsic i, per tant, d'obligat compliment per a tot l'Estat.

Està en discussió si aquest precepte és bàsic o no; el que creiem és que l'hem d'introduir en la legislació catalana per tal de fer la mateixa similitud de situació que la resta de funcionaris que passen a ocupar alts càrrecs a la resta de l'Estat i que avui —no avui, sinó des de fa tres anys— estan ja en la percepció d'aquest complement de destinació.

Hi ha, això sí, una petita diferència en referència a Madrid, però diríem que a la baixa. És a dir, a l'Administració de l'Estat es reserva sempre el lloc que tenien d'origen en tornar al seu lloc de treball, i aquí, a la Generalitat —és una Administració molt més reduïda—, no podem garantir tornar al mateix lloc de destinació amb un complement específic determinat, i, per tant, se situa, en lloc del mateix, un percentatge més baix, que és que, cas que no trobés el mateix lloc amb els mateixos complements específics que tenia en el moment de deixar el seu lloc de funcionari, se li compensarà fins a un 70% del complement específic.

Per tant, que diferent que és tot això..., i vaig a llegir unes paraules amb motiu del debat de política general d'aquesta cambra. Deia un il·lustre diputat intervinent: «El Projecte de funció pública» —que en aquest moment ja estava entrat al Parlament— «diu el següent» —deia el diputat—: «Un funcionari de carrera de la Generalitat que és director general, quan deixa de ser director general, se li assegura per a tota la vida el seu sou de director general.» I continuava: «Això té alguna cosa a veure amb l'austeritat.» Que què té a veure això amb l'austeritat, jo diria ara, però, en tot cas, o no s'havia llegit bé el Projecte, o el Projecte diu *avui* exactament el mateix que deia quan va entrar en aquesta cambra, i el que diu —el que diu— és el que s'ha explicat d'una manera al més clara possible, he intentat que resultés.

Per altra banda, aquesta situació que es preveu per als directors generals en el que es refereix al complement específic —perquè el complement de destinació, el té qualsevol funcionari que segueix ocupant el seu lloc— és exactament igual que la que es preveu a la Llei per als funcionaris de lliure designació. Per tant, en definitiva, estem equiparant el funcionari nomenat alt càrrec al mateix que té el funcionari nomenat per a un càrrec de lliure designació i, per tant, de lliure cessament.

Creiem que la inclusió d'aquesta regulació, a part de compartir..., i que els funcionaris de tot l'Estat tinguin, en el que sigui possible, la situació més igualitària, més igual, a part d'això, crec que suposa un avenç en l'homogeneïtzació del sistema retributiu entre funcionaris i alts càrrecs. Jo recordo debats en què, quan es parlava de la incompatibilitat d'alts càrrecs, es deia i es preconitzava que els alts càrrecs haurien de ser i haurien de sortir, doncs, de la pròpia carrera funcional; doncs segurament aquesta mesura facilita que els alts càrrecs puguin sortir dels funcionaris de l'Administració, donat que, quan tornen, no se'ls penalitza, sinó que se'ls garanteixen unes certes condicions retributives similars a les que tindrien si no haguessin deixat..., no si no haguessin deixat de ser funcionaris, no per ser directors generals, sinó si no haguessin interromput la seva carrera administrativa.

Aquestes, senyors diputats, són algunes de les innovacions més precises que hi ha al Projecte de Llei, que és un projecte que en el procés d'elaboració el Departament de Governació va tenir cura que hi participessin tots els sectors afectats, fins i tot de negociar amb els sectors afectats, amb el benentès que la negociació no vol dir acceptació plena de

tots els suggeriments i esmenes que es presentaven, però crec que sí que el sentit de totes elles, penso que es recull en aquest Projecte de llei, i que teníem el convenciment que tenia, si més no, la participació dels sectors afectats i creiem que, en bona part, el consens de tots els agents que intervenen de forma directa o indirecta en la funció pública.

Crec també que en aquest Parlament s'ha intentat cercar el màxim consens de tots els grups polítics. De fet, fins ara, han estat incorporades més de trenta esmenes, i crec que avui, doncs, suposo que la meua intervenció, que he pretès que sigui clarificadora en aquest aspecte, que potser era el més controvertit, pugui generar més posicions favorables a aquest Projecte de llei.

Jo voldria, senyors diputats, animar-los –i res m'agradaria més– a acostar posicions, i sobretot sí que voldria que veiessin aquest text com un text transitori en la reforma de la funció pública i en la definició d'una nova funció pública catalana, però que veiessin que aquest text és un text obert, amb una visió de futur i que ofereix, ens oferirà, al gestor públic, noves eines de gestió de personal. Es tracta d'un element –aquest Projecte– clau del procés de millora global de l'Administració per aconseguir una Administració pública competitiva, en la mesura que la racionalització dels recursos i la millora i perfeccionament del règim jurídic de la funció pública i la gestió de personal tenen una incidència molt directa en la prestació final del servei públic. Per tot això, senyores i senyors diputats, els demano, en nom del Govern, el seu suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Ara, si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Projecte, ho podria fer; millor dit, per presentar el Dictamen. (*Pausa.*)

No essent així, començarem el debat del Projecte de llei. Abans, un advertiment: d'acord amb l'article 111 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text. Oportunament serà anunciada l'hora d'aquesta votació final.

La primera esmena és a l'article primer, apartat cinquè, i és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Agruparem tot un seguit d'esmenes, que ja li comentaré més endavant, en aquest primer bloc; concretament, les esmenes números 1, 2, 9, 12, 15, 18, 23, 25, 33, 37, 39 i 233.

Bé, la tramitació d'aquesta Llei, els confesso que ha estat complicada...

El Sr. PRESIDENT: M'ha donat els números de l'Informe de la Ponència, no?, no els del Dictamen.

El Sr. BENACH: Els del *Butlletí*.

El Sr. PRESIDENT: Doncs repeteixi-ho. 1, 2...

El Sr. BENACH: 1, 2, 9, 12, 15, 18, 23, 25, 33, 37, 39 i 233.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, segueixi.

El Sr. BENACH: Bé, doncs, com deia, la tramitació d'aquesta Llei ha estat complicada. En primer lloc perquè, evidentment, es tracta d'una reforma d'una llei que ja existia, una llei ja de per si tècnicament complicada, i en segon lloc perquè probablement estem davant d'una reforma, a hores d'ara, ja insuficient, i, en conseqüència, és probable que en aquesta mateixa legislatura, o en tot cas en poc període de temps, s'hagi de tornar a plantejar, el Govern hagi de tornar a plantejar una altra reforma d'aquesta Llei. En tercer lloc, finalment, perquè la multitud d'esmenes, la gran quantitat d'esmenes presentades pel Grup de la majoria –cosa poc habitual, d'altra banda– han provocat un cert desconcert en la tramitació de la Llei i s'ha palesat una certa descoordinació entre el Govern i el Grup que li dona suport aquí, al Parlament. En tot cas, cal dir que aquesta era una llei que necessitava temps i que probablement s'hauria pogut madurar molt més.

Abans d'entrar a les esmenes concretes que agruparem en aquest primer bloc, voldríem fer un seguit de consideracions de caràcter més general i que, en tot cas, centraran la base per a la defensa de totes les esmenes presentades; en definitiva, una mica, la filosofia política per la qual s'ha mogut el nostre Grup a l'hora de presentar aquestes esmenes.

Fent una mica d'història d'aquest Projecte de llei, ens trobem que aquest ve de lluny; no la seva redacció actual, però sí el que seria el compromís i l'obligació del Govern de plantejar la reforma de la Llei de funció pública. Ja des de l'any 88, la reforma de la Llei 17/85 era una necessitat, fins al punt que un primer projecte entrava al Parlament. Les eleccions que van venir seguidament van posposar-ne el tràmit. Els successius canvis en la Conselleria de Governació i la Direcció General han provocat aquest retard, tot i que, finalment, avui podem discutir el Projecte ja reformat.

Des del punt de vista més polític, el nostre Grup Parlamentari hauria de fer una valoració globalment negativa, amb matisos probablement, però globalment negativa de la Llei, malgrat alguns aspectes interessants però que, des del nostre punt de vista, no acaben de ser ben desenvolupats.

Els aspectes més negatius –hi insisteixo, des d'una perspectiva més general– són, per una banda, el fet que aquesta Llei allunya l'Administració dels ciutadans i que, en definitiva, no aposta de manera clara i rotunda per la democratització de l'Administració pública.

Hi ha un risc important, que és el risc d'accentuar el clientelisme i la politització partidista de l'aparell administratiu, i aquest risc –hi insisteixo– encara és massa important. Per altra banda, no s'articulen ni mecanismes que permetin la participació dels treballadors ni tampoc mecanismes que afavoreixin la voluntat de comptar amb el personal per a desenvolupar les tasques pròpies de l'Administració.

És cert que el marc legal vigent no hi ajuda gens. Ja en la discussió de la Llei l'any 1985 els diversos ponents remarcaven dues coses: una, la unanimitat, l'esforç fet aleshores per consensuar la Llei; l'altra, el fet que ni per competèn-

cies, ni per la Llei estatal, la famosa Llei 30, ni per la sentència del Tribunal Constitucional al respecte haurien disposat de masses eines més per fer una bona llei. I de fet ja ho diuen, que qui fa el que pot no està obligat a més, però, és clar, quan parlem de funció pública potser hauríem de demostrar —com a mínim demostrar— la voluntat d'anar una mica més enllà.

Entrant concretament en les esmenes, l'esmena número 1, que ha presentat el nostre Grup, és una esmena que pretén clarificar conceptes. Així entenem que les potestats que l'Administració ha de tenir per estructurar la funció pública han de ser reglamentàries, ja que el concepte que s'expressa en la Llei —concretament es parla de «potestats autoorganitzatòries»— és, des del nostre punt de vista, del tot insuficient i poc clarificador pel que fa a les obligacions de l'Administració.

Així mateix succeeix amb la qüestió de regular el règim jurídic, que és el que diu a la Llei, en lloc de desenvolupar el règim jurídic. Com a concepte entenem que és molt més clar i sobretot més explícit de cara a les pròpies obligacions que pugui tenir l'Administració.

L'esmena número 2 proposa la supressió de la lletra c de l'article 2, apartat tercer, segons la qual queden exclosos de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei el personal que presta serveis en les entitats de dret públic subjectes a dret privat. En la proposta que fa la Llei ens trobem que aquesta afecta d'una manera desigual els diversos i els diferents sectors que hi pugui haver d'empleats públics.

Les següents esmenes, la 9, 12, 15, 18, 37, fan referència a mesures que garanteixin els drets dels treballadors, drets que en certa manera es veuen conculcats en la redacció d'alguns articles de la Llei. Com hem dit abans, aquesta probablement sigui una de les qüestions que, des de l'òptica global, ens allunya més del contingut del present Projecte de llei i que es veurà també reflectit en d'altres esmenes.

Les esmenes 23 i 25 fan referència a l'efectivitat de l'Administració. Per una banda, es proposa clarificar el concepte de «gestionar», que ve definit a la Llei quan parla de les iniciatives i suggeriments a què fa referència un altre article. Entenem que més que gestionar el que cal és rebre i resoldre aquestes iniciatives, especialment demostrar una sensibilitat de recepció i una sensibilitat de resolució pel que fa a aquestes iniciatives. Segurament, aquest és un concepte més valent i potser seria millor, fins i tot, parlar d'un concepte més decidit. En tot cas, el que és clar és que no és un concepte tan ambigu com el que ens proposa la Llei.

Per altra banda, es proposa l'impuls i coordinació de les polítiques de formació dels empleats públics catalans —en general, com a concepte empleats públics catalans en general— a través de l'Escola d'Administració Pública.

Els he parlat abans de les dificultats legals, de les traves legals que aquesta Llei i, en general, la funció pública catalana tenen per poder desenvolupar-se correctament. Tenir una funció pública amb criteris de formació unificats ajudaria, sens dubte, a aquest objectiu important des del punt de vista nacional.

I fins aquí, doncs, la defensa d'aquest primer bloc d'esmenes. En tot cas, senyor president, faríem dues intervencions més amb altres grups d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El torn en contra el volen fer agrupat? (*Pausa.*) Ara? Molt bé, doncs, torn en contra. Té la paraula el diputat senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la primera part de la introducció de l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana senyor Benach entenc que entranya la filosofia pròpia del seu partit; la hi respecto però, òbviament, no la comparteixo.

S'han fet crítiques en la tramitació d'aquest Projecte de llei, crítiques que entenc que són totalment infundades; s'ha parlat, per exemple, per part de l'il·lustre diputat, de les esmenes presentades per aquest Grup de Convergència i Unió, que òbviament dóna suport al Govern; unes esmenes que sembla ser, segons paraules de l'il·lustre parlamentari, que són inhabituals, o almenys un bloc d'esmenes d'aquestes característiques és inhabitual en la tramitació d'un projecte de llei. No oblidem que mentre aquesta Llei s'anava elaborant i la Llei de mesures urgents en matèria fiscal era promulgada a l'Estat espanyol, la Llei d'acompanyament dels pressupostos també ens anava vinculant. I és a mesura que aquestes disposicions eren efectives que nosaltres havíem, òbviament, d'anar adaptant aquest Projecte de llei a aquestes disposicions que tenen el caràcter de bàsiques i, per tant, que són d'obligat compliment.

Evidentment, aquesta Llei s'ha fet pensant en moltes coses; no es tracta que el que fa el que pot no està obligat a més. Aquí es fa el que es pot i més, perquè nosaltres no tan sols hem pensat, en presentar aquest Projecte de llei, en la major flexibilització de l'Administració i en la seguretat jurídica del funcionari que presta en ella la seva funció, sinó que hem tingut en compte el bé primordial al qual està dirigida tota la funció administrativa, que no és res més ni res menys que el mateix administrat; i és pensant en ell que en aquest Projecte, molt tècnic, hi ha una regulació específica però que està destinada —ho repeteixo— a millorar el servei que l'Administració i el funcionari ha de prestar a l'administrat.

Quant a les esmenes d'Esquerra Republicana, nosaltres ens veiem a rebutjar la majoria d'aquestes que han quedat vives. En primer lloc, l'esmena número 1, ja que nosaltres entenem que la potestat autoorganitzatòria de les administracions públiques és un principi admès i reconegut àmpliament per la jurisprudència, donat que l'Administració ha de garantir i satisfer els interessos generals. Per tant, la potestat autoorganitzatòria és un concepte més ampli que el que es proposa i que engloba tant la potestat reglamentària com la facultat per actuar mitjançant actes administratius. És per això que rebutgem aquesta esmena número 1 d'Esquerra, que fa referència, en lloc de l'autoorganització, a la potestat reglamentària.

Quant a l'esmena número 2, l'hem de rebutjar igualment, ja que la finalitat d'excloure el personal que presta serveis

en entitats de dret públic subjectes al dret privat és simplement incorporar el que ja disposa la Llei 4 de 1985, de l'estatut de l'empresa pública catalana. No es tracta d'una qüestió essencial, sinó de millora tècnica i de coherència normativa.

Quant a l'esmena número 6, correrà igual sort, ja que d'acord amb la nova definició de l'oferta d'ocupació pública que deriva de la Llei bàsica estatal 22, de 1993, segons la qual només s'inclouran les places vacants que es considerin necessàries per a l'adequat funcionament dels serveis, atesa, doncs, la temporalitat del vincle de l'interinatge —es poden fer nomenaments per a realització de tasques urgents— no és convenient establir l'obligatorietat d'incloure la plaça en l'oferta, perquè això suposa la consolidació de la plaça. Una de les innovacions, precisament, més substancials del règim de l'interinatge incloses en aquest Projecte és la possibilitat de realitzar nomenaments per un temps determinat. En aquests casos, si bé és necessari que el lloc sigui ocupat durant un període de temps, això no té per què implicar que hagi de consolidar-se mitjançant la seva inclusió en l'oferta d'ocupació pública.

L'esmena 9, pels motius abans dits, s'ha de rebutjar igualment.

Quant a l'esmena número 12, també l'hem de rebutjar, ja que entenem que no s'ha de fer la distinció que proposa l'esmena, donat que el temps de serveis prestats és un fet objectiu i la formació i l'experiència poden ésser valorades quan siguin adequades a les funcions dels cossos, escales o categories laborals als quals corresponguin les places convocades. A més, el Projecte de llei millora el redactat del precepte corresponent al nomenament d'interins i contractats laborals sotmetent-lo als principis dels articles 23 i 103 de la Constitució Espanyola i creant una borsa específica per a aquests casos. Per altra banda, entenem que seria una contradicció amb els principis de mèrit i capacitat excloure explícitament uns mèrits objectius, com poden ser l'experiència en la pròpia Administració, tenint en compte la realitat existent en la nostra Administració pública.

L'esmena número 14, d'Esquerra, tampoc la podem acceptar, ja que la facultat del Govern per establir els serveis mínims ve avalada pel que disposa l'article 28 de la Constitució Espanyola, pel Reial decret-lei 17, de 1977, de 4 de març, i d'acord amb reiterada jurisprudència constitucional, entre la qual cal destacar la Sentència 51 de 1986.

Quant a l'esmena número 23, l'esmena número 20 i l'esmena número 28, d'Esquerra Republicana igualment, igualment les rebutgem, si bé jo li anuncio que, d'acord amb el que vàrem parlar en les reunions de ponència, hem presentat un redactat que entenc que pot ser objecte d'una transacció de la qual parlarem més endavant. Però, en principi, ja que aquestes esmenes les manté com a vives, li he de contestar dient, quant a l'esmena número 18, que rebutgem aquesta esmena, donat que les iniciatives i suggerències no tenen per què comportar una resolució, sinó que es gestionaran d'acord amb el procediment que reglamentàriament s'estableixi, segons disposa l'article 77, lletra e. Mitjançant aquest

desplegament reglamentari es podrà establir en quins casos correspon al Departament competent la resolució de les iniciatives i suggeriments que es presentin i de quina forma s'articularà el procediment. Amb el redactat actual es podria entendre que és una qüestió plantejada al departament competent en matèria de funció pública, que ha de ser resolta per aquest, mentre que és possible que, per raó i de la matèria, la resolució correspongui a un altre departament o òrgan de l'Administració.

Quant a l'esmena 20, creiem que no afegeix gaire cosa substancial, atès que quan en altres preceptes al Projecte ja es defineix el paper de l'Escola d'Administració Pública en matèria de formació. Per altra banda, l'apartat 1.b del mateix article 12 atribueix al conseller competent en matèria de funció pública l'impuls, coordinació i control de l'execució de les polítiques específiques de personal, entre les quals, òbviament, hi ha incloses les de formació del personal. Per tant, aquesta esmena, salvant el que he dit abans respecte de la transacció, no pot ser acceptada.

L'esmena número 31, d'Esquerra, corre igual sort, ja que el contingut de la lletra e deriva de la modificació de la competència per a la imposició de la sanció de separació del servei, que s'atribueix al conseller corresponent. Per altra banda, cal afegir que la intervenció d'un òrgan col·legiat com la Comissió Tècnica de la Funció Pública constitueix una garantia suplementària per a l'inculpat.

Finalment, l'esmena número 33 és igualment motiu de rebuig, ja que entre els objectius del Projecte de llei és essencial la desconcentració i l'agilitació dels tràmits per tal d'aconseguir una gestió de personal àgil i flexible, que pugui respondre amb rapidesa a les necessitats dels serveis públics així com responsabilitzar els òrgans gestors o de línia en la presa de decisions que els afecten directament. En aquesta línia s'estableix la possibilitat que el Govern pugui delegar en la Comissió Tècnica l'aprovació i modificació de les relacions de llocs de treball —cal tenir en compte que un simple canvi de denominació d'un lloc de treball, mantenint-se el mateix contingut funcional, actualment ha d'ésser aprovat pel Govern—, així com la possibilitat d'aprovar ofertes públiques d'ocupació.

Per acabar amb aquest primer bloc d'esmenes, dir a l'il·lustre diputat senyor Benach que l'esmena número 159, que fa referència a una disposició derogatòria del Projecte, l'acceptem, ja que l'especificació que hi fa a través d'aquesta esmena, quan parla de consells comarcals i corporacions locals, creiem que és idònia i que aclareix i contribueix a millorar el sentit de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. Deu haver notat el senyor Benach que aquesta esmena 159 és la que ell ha denominat com la 233. Molt bé. Gràcies, senyor Gilabert.

Pel Grup Socialista i per defensar les esmenes d'aquest bloc, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup,

tot i que en comissió i en ponència vam acordar que faríem tres blocs de discussió per facilitar el debat, ha reconsiderat el mètode i, després de parlar-ne amb els ponents, demanaria el permís de la Presidència per defensar totes les esmenes que nosaltres tenim pendents en aquest Projecte de Llei en aquesta única intervenció.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap inconvenient.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. El motiu d'aquesta intervenció de totalitat, per tant, no el vulguin pas buscar vostès en cap mena de desinterès ni de menysteniment per la qüestió o per tots vostès, sinó que és fruit d'una reflexió: aquesta Llei, que és una llei eminentment tècnica, encara que de continguts polítics molt importants, fa que cadascuna de les esmenes per si mateixa tingui una relativa poca entitat; és a dir, en tractar-les una a una parlariem de punts i de comes, parlariem de temes que pràcticament ens portarien o ens podrien portar a l'abúlia més absoluta sense entendre –potser– el problema de globalitat, el problema polític que nosaltres entenem d'aquest Projecte de Llei.

Davant d'això el nostre Grup reflexiona i diu: fem un discurs, no entrem a l'esmena, a les esmenes en concret, una per una; expliquem els nostres punts de vista, que es puguin contrastar les posicions on hi ha les coincidències –que n'hi ha– i on hi ha les divergències –que n'hi ha– i, per tant, fem un debat polític. Aquesta és la nostra intenció, doncs, en defensar totes les esmenes del nostre Grup a aquest Projecte de Llei.

En primer lloc, unes consideracions prèvies. Primera, aquest Projecte de Llei, com ha explicat molt bé l'honorable senyora consellera, és un projecte de Llei que ve obligat, fruit d'unes sentències del Tribunal Constitucional, fruit de legislació bàsica que ens obliga que hem d'adaptar la nostra pròpia legislació, i, per tant, és un projecte de Llei que ens ve ja marcat per uns paràmetres que no som lliures nosaltres de triar, sinó que ens vénen donats.

Segona consideració: aquest Projecte arriba ja al Parlament de Catalunya amb un relatiu endarreriment; com saben vostès, amb molt poques diferències aquest Projecte va entrar a l'anterior legislatura; va ser fins i tot dictaminat pel Consell Consultiu. En acabar la legislatura, lògicament, va decaure, i ara se'ns presenta, al cap de gairebé un any i mig, dos anys, després d'iniciar la nova legislatura en la qual estem.

Tercera consideració: aquest Projecte que ens arriba, jo diria, lleugerament tard, com indico, arriba tard, però jo diria que, més que arribar tard, arriba vell, arriba passat de moda, arriba endarrerit. La mateixa disposició final segona –i la senyora consellera se'n feia ressò– ens diu i ens mana que «en el termini màxim de dos anys a comptar des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern de la Generalitat haurà d'aprovar un projecte de Llei sobre la funció pública de les administracions públiques catalanes que comprengui l'harmonització i refosa, si s'escau, i reguli el règim jurídic de la Generalitat, consells comarcals i Administració local». Nosaltres entenem –i aquesta és una esmena, una de

les moltes esmenes que tenim pendents– que no calen dos anys per fer això. Nosaltres demanem, amb una esmena –i és una esmena que podria ser, lògicament, variable–, que en sis mesos, que en mig any aquest Projecte de Llei nou el tinguem ja sobre la taula, que puguem discutir de la funció pública amb els problemes que tenim plantejats en aquest moment i que la quantitat d'expedients, iniciats i per iniciar, fruit de la nova administració que anem creant cada dia, pugui ésser més àgil i més immediata. No tenim per què esperar dos anys i no tenim, ara, per què discutir un projecte de Llei endarrerit i que neix avui ja passat de moda.

Per tant, nosaltres observem que els temes dels quals parlem en aquest Projecte de Llei són uns temes que deriven de la legislació, per una banda, i, per altra banda, deriven de l'experiència contemplada en el decurs del temps, al llarg dels anys d'experiència política i administrativa. Això fa, doncs, que sigui difícil vertebrar una posició alternativa a la totalitat; per això no hem presentat una esmena a la totalitat, sinó que entrem article per article, alguns dels quals són d'aplicació automàtica, fruit de resolucions anteriors.

Quant als continguts, voldríem destacar breument els que ens semblen més importants d'aquest Projecte de Llei. La primera cosa que volem constatar és que, a diferència del Projecte de Llei anterior, que es va presentar a l'anterior legislatura, aquest Projecte de Llei afecta no només els funcionaris de la Generalitat, sinó que afecta també els funcionaris de l'Administració local. Per tant, hauríem de parlar, no d'una llei «de la funció pública de la Generalitat», sinó que hauríem de començar a parlar ja d'una llei «de la funció pública de Catalunya», perquè afecta no només els funcionaris de la Generalitat, sinó que afecta també els funcionaris dels ajuntaments, de les administracions locals. I què ens preocupa, a nosaltres? Ja hi estem d'acord, que això sigui així; ens preocupa l'estret marge que pot quedar –no afirmem que hi quedi– per als ajuntaments per reglamentar la seva pròpia funció pública. És evident que no és exactament el mateix el funcionari d'una gran administració local que el funcionari d'una administració local mitjana o que el funcionari d'una administració local petita. És evident que no és exactament el mateix, i que cal –com un vestit fet a mida– adaptar les necessitats de cada administració als seus funcionaris i els funcionaris exactament a l'administració. Ens fa por que el marge de reglament que queda pendent a les administracions locals sigui massa estret per fer aquest vestit a mida tal com es necessita. És a dir, ens fa por que les administracions locals no puguin atendre exactament les seves especificitats, el seu pressupost, el seu nombre d'habitants, els seus problemes concrets. Ens fa por que hi pugui haver una invasió externa, des de la Generalitat en aquest cas, als pressupostos municipals. Per què? Perquè si no hi ha un vestit fet a mida, si no hi ha una consideració particular de cada ajuntament, ens podem trobar amb característiques de funcionaris que no s'adapten o que no són adaptables a una administració local.

Ens preocupen també, del Projecte de Llei –i, en aquest sentit, hi tenim un conjunt d'esmenes que estic defensant en la seva globalitat–, els funcionaris transferits d'una adminis-

tració a una altra; en alguns casos el Projecte de Llei preveu perfectament això, que aquest fet es pugui donar, que un funcionari de l'Administració central o de l'Administració local pugui passar a formar part de l'Administració de la Generalitat; per tant, es preveu i se sap d'on ve aquest funcionari transferit, però en algun cas no queda clar, aquest funcionari transferit —que prové d'una determinada administració—, no queda suficientment clar si queda adscrit o no a la Generalitat de Catalunya. I es podria donar el cas de determinats funcionaris que perdessin la seva categoria, la seva adscripció a una administració d'origen per anar a una altra, destinatari a una altra, finalista, que és l'Administració de la Generalitat, la qual no l'accepta i, per tant, aquest funcionari no queda adscrit a cap administració. Ens preocupa com a tema global l'adscripció de funcionaris que provenen d'altres administracions, que s'han d'adscriure a la Generalitat, ens preocupa aquesta adscripció definitiva per tal de clarificar definitivament, el funcionari, en quina situació es troba i perquè aquest funcionari tingui una situació de seguretat jurídica com la que es mereixen tots els ciutadans.

En tercer lloc, quant als continguts —i la senyora consellera n'ha fet esment—, ens preocupa el fet de crear una singularitat quant als funcionaris que arriben a càrrecs de director general o superiors de l'Administració de la Generalitat i que, passat un temps determinat, que la llei estipula, perden aquesta consideració, aquest càrrec de director general o superior i retornen a la seva condició de funcionari. A veure..., la posició del Grup Socialista en aquest sentit és molt clara: nosaltres sabem i som conscients que aquest text és un text similar —per no dir que gairebé idèntic— a l'aprovat per la Llei de pressupostos, com deia la senyora consellera, l'any 91 en el Congrés de Diputats. En som conscients. En tot cas, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya voldria precisar que ningú, absolutament ningú, funcionari o no, és igual, per fer política, per ser director general —podríem dir, per ser diputada o diputat—, ningú, per fer política, ha de ser penalitzat; tampoc premiat, però penalitzat, no. A partir d'aquesta consideració, que em sembla justa, que em sembla normal, ens sembla que introduir aquest aspecte, tal com està regulat a l'article 67.2, que el podem llegir, ens sembla que s'introdueix una discriminació no bona; una discriminació no bona perquè, tal com està redactat el Projecte i segons el nostre punt de vista, el Projecte no fa, no restitueix, simplement, al funcionari aquells drets que tenia o que hauria tingut en deixar de ser-ne, o en paralitzar, fer parèntesi en la seva vida funcional per dedicar-se a la política, sinó que l'incrementa. Però és que, a part d'això, a part d'això, la nostra pregunta és per què els directors generals i no altres càrrecs? Per què hi ha d'haver una discriminació positiva per a aquests funcionaris, als quals nosaltres no tenim res en contra, naturalment, i no respecte a altres? Per què hi ha d'haver discriminació positiva en aquest cas, respecte a altres directors generals que deixen de ser-ne per tornar a la seva vida laboral i que no són funcionaris, i que també tenen un greuge, els quals, hi insisteixo, no cal que siguin penalitzats? És la nostra posició.

El Projecte de Llei és clar: diu que els funcionaris «de carrera que durant més de dos anys continuats, o tres amb interrupció, desenvolupin o hagin desenvolupat en l'Administració de la Generalitat llocs d'alts càrrecs, amb categoria igual o superior a director general, percebran, des de la seva reincorporació al servei actiu, i mentre es mantingui en aquesta situació, el complement de destinació corresponent al seu grau personal, incrementat en la quantitat necessària per igualar-lo al valor del complement de destinació o equivalent que es fixi per als directors generals en cada exercici pressupostari, més un complement personal i variable que es determinarà d'acord amb allò que estableix l'article 55.1 d'aquesta Llei», és a dir, el procediment pel qual es calcula. Això és el que diu la Llei i això és el que, des del nostre punt de vista, ens sembla que és una discriminació positiva que no ajuda —a part d'altres consideracions— a la bona convivència entre els funcionaris; que pot crear situacions de desigualtat i, per tant, a la llarga, problemes d'eficàcia de la mateixa Administració. Ja no entro en possibles greuges comparatius, ho he dit abans; hi insisteixo, crec que ningú, per dedicar-se a la política, cap director general, en particular, ni cap conseller o consellera, ni diria que cap diputada ni diputat ha de ser penalitzat per fer política; si no, pocs ho podrien fer, o gairebé cap, tret d'una lleugera minoria. Tot-hom, en deixar la política, ho ha de poder fer amb la tranquil·litat que retorna al seu lloc de treball i que no ha perdut cap dret. Aquest és el nostre posicionament. No creiem que la redacció d'aquesta Llei sigui feliç en resoldre aquest tema de la manera que dic, primer, perquè ho resol únicament per a un petit col·lectiu de càrrecs que accedeixen a la política, però, dos, perquè ho fa d'una manera que no ens complau, tot i que ja ho dic jo abans que m'ho contestin, ja ho ha dit la senyora consellera, sabem que en el Congrés de Diputats es va legislar de la mateixa manera.

Bé, un altre punt que ens preocupa d'aquest Projecte de Llei i que reflecteix un altre conjunt d'esmenes que nosaltres presentem, i que no les explico una per una, perquè em sembla absurd i potser l'arbre no ens deixaria veure el bosc, és el caràcter de desplegament de l'Administració perifèrica. Les disposicions addicionals i finals del Projecte de Llei ens semblen d'una generositat excessiva; jo diria, d'aquesta generositat, gairebé ratllant l'arbitrarietat a l'hora que el Govern de la Generalitat pugui dir quan, com i per què hi ha d'haver delegats territorials.

Ens hauria agradat trobar —i alguna esmena hi tenim nosaltres— en el Projecte de Llei algun criteri objectiu en funció del territori, del nombre d'habitants, de la complexitat del problema polític; alguna manera objectiva que indiqués com, quan i per què cal crear delegats territorials. Ens hauria agradat, però és que les disposicions addicionals i finals simplement diuen «quan convingui», «quan es cregui convenient», «quan sigui necessari». Ens sembla que aquesta generositat atorgada al Consell Executiu és excessiva pel que fa a l'objectivitat que han d'inspirar sempre els criteris d'una administració pública. En aquest sentit, el bloc d'esmenes socialistes indiquen que ens agradaria que hi hagués

criteris de més objectivitat respecte a la definició dels delegats territorials.

No entrarem pas ara a dir, com diu el Projecte de Llei, o a criticar el que diu el Projecte de Llei respecte al caràcter de confiança d'aquests delegats territorials, que han de ser nomenats amb caràcter de confiança. No hi entrem, però sí que ens agradaria fer una petita consideració –dic que no hi entrem perquè ho trobem lògic–, ens agradaria fer una consideració: potser que esperem, un dia, a acabar de veure quin és el desplegament territorial de la nostra Administració per poder distingir quins càrrecs han de ser de confiança i quins càrrecs han de ser estatutaris, perquè mentre això no estigui perfectament delimitat, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem com ara, que nosaltres no podem votar en contra d'això. Lògicament que no, però tampoc tenim cap garantia que aquests càrrecs necessàriament ho hagin de ser, perquè no tenim encara el dibuix perfecte i total del que han de ser la nostra Administració i les nostres institucions.

Senyores diputades i senyors diputats, jo defenso totes les esmenes del Grup Socialista, i no per parlar més les idees que intento transmetre quedaran més clares; les idees que ens preocupen a nosaltres, que han motivat les nostres esmenes, força, són les que han tractat d'explicar-los i que se sintetitzen de la manera que he intentat de fer-ho.

Dit això, nosaltres fem –hi insisteixo, doncs– una lectura de la llei política, no estrictament tècnica, i voldríem que s'entengués el nostre discurs des d'aquesta perspectiva. Hem entrat, en etapa de Ponència i de Comissió, en la discussió detall per detall. Ens sembla que això no toca, avui, fer-ho en el Ple –ja ho hem fet, fins i tot podríem dir què és el que s'aprovarà i el que no s'aprovarà, perquè ja n'hem parlat i n'hem parlat a bastament, s'ha fet un treball suficient– i, per tant, el que nosaltres ara defensem són les grans taques, els grans objectius –taques i objectius– que ens preocupen d'aquest Projecte de Llei.

Com que és l'última intervenció per part meua en aquest Projecte de Llei, jo, el que sí que voldria fer és agrair-ho a totes les diputades i diputats que han participat en l'elaboració d'aquest Dictamen de Ponència i de Comissió. Realment jo crec que hi ha hagut una aproximació de posicions molt notable, els he de dir que, malgrat aquestes reserves que nosaltres hem manifestat, el Projecte de Llei en el seu conjunt ens sembla suficient i ens sembla votable –tal com correspon a una votació de totalitat, que haurem de fer– i ens sembla votable perquè és un problema d'automatisme, és un problema d'adaptar. Nosaltres hauríem preferit que aquests elements de consideració que hem introduït s'haguessin millorat –malauradament no ha sigut així–, però entenem que sí que hi ha hagut un esforç per part dels ponents del Grup de la majoria i els altres dels altres grups d'aproximar posicions, s'ha fet i s'ha treballat bé, i per tant a tots vostès els voldria agrair aquest esforç, així com també al senyor lletrat, que ens ha fet fàcil un projecte de llei que era molt complicat i que ens podia haver tingut entretinguts aquí molt de temps; ha treballat durament i ens ho ha fet fàcil. Per tant, gràcies a ell, a tots els ponents i a tots vostès, senyores i senyors diputats,

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Torn en contra? *(Pausa.)* Ho farà acumulat. Molt bé.

Doncs ara correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar les seves esmenes. El senyor Fuentes vol precisar quines esmenes defensarà?

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres defensarem, tal com vàrem quedar en la reunió de la Ponència, les esmenes corresponents a allò que vam marcar com a primer bloc, que són les esmenes 4, 5, 8, 19, 21, 23, 27, 156, 158, 160, 164 i 165.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Bé, he de començar demanant disculpes pel meu estat físic i per la meua veu una mica peculiar, però això són les conseqüències evidents del refredat i dels últims dies de la campanya.

Dit això, he de començar assenyalant que nosaltres no hem presentat esmena de devolució a la totalitat d'aquest Projecte de Llei perquè compartíem la necessitat de la seva modificació, modificació que calia fer des de fa molt temps, essencialment, des del nostre punt de vista, per quatre raons bàsiques. En primer lloc, perquè ho imposava la normativa bàsica estatal, els criteris recollits per la jurisprudència –tal com s'ha dit–, però també perquè s'havia fet palesa la necessitat de simplificar, de sistematitzar, de millorar, d'ordenar la legislació a casa nostra, i perquè l'aplicació pràctica d'aquesta norma –com sol passar en moltes altres– demostrava insuficiències, mancances quant als mecanismes i instruments de selecció, de formació i sobretot de participació i control dels representants dels treballadors i dels sindicats, entre altres aspectes. Per tant, hi havia una necessitat evident –jo crec que fins i tot ja amb un retard considerable– de modificar aquesta Llei.

En conseqüència, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat, encara que sí que, en el moment que hem tingut el Projecte, s'han fet evidents, des del nostre punt de vista, insuficiències molt importants que han provocat la presentació de trenta-set esmenes per part del nostre Grup, que fan referència essencialment a quatre grans apartats als quals em referiré, sens perjudici que després s'explicitin més en concret aquells aspectes que fan referència a les esmenes concretes.

Nosaltres pensem que, pel que fa referència a l'accés, als mecanismes d'accés a la funció pública i al treball públic, cal millorar els mecanismes que facin possible l'eficàcia, l'objectivitat, la igualtat, el mèrit i la capacitat com a principis que han de marcar la línia d'accés a la funció pública; hi ha d'haver, per tant, mecanismes que facin possible, que garanteixin millor que aquests principis s'apliquin i que bandegin definitivament el perill del clientelisme i l'arbitrarietat. És a dir, a vegades quan es volen introduir mecanismes més simplificats, més directes, amb la idea que tot això sigui menys feixuc i menys burocràtic, es pot caure, es cau –pensem nosaltres– en situacions que poden afavorir el clientelisme i l'arbitrarietat. I pensem que l'objectiu fonamental d'aquesta Llei ha de ser, sens dubte, acostar l'Admi-

nistració al ciutadà, donar mecanismes millors perquè el ciutadà es pugui relacionar amb l'Administració, però, alhora, garantir que els que treballen en les diferents modalitats de relació que s'estableixen per llei gaudeixin d'aquestes possibilitats respectant aquests principis i, per tant, amb mecanismes clars, transparents i amb els controls adients perquè això sigui possible.

Per això nosaltres pensem que un altre aspecte que no està tractat degudament en el Projecte de llei és el que fa referència a la participació dels representants dels treballadors i dels sindicats. Sobretot si nosaltres pensem que s'han d'introduir aquests mecanismes més flexibles, aquests instruments que preveu la llei, forçosament això ha d'anar acompanyat d'establir també els mecanismes de participació i control dels representants dels treballadors i dels sindicats.

I nosaltres hem trobat a faltar també un altre aspecte que considerem molt important, que és un organisme de mediació, de conciliació, i això precisament en interès de l'Administració, dels administrats i dels funcionaris i treballadors de l'Administració per superar l'excés de judicialització de les relacions entre els treballadors i l'Administració, per simplificar aquestes relacions, per trobar millor solució i més ràpida als conflictes que es puguin plantejar i que es plantegin, i, per tant, aquest és un element clau que nosaltres també hem intentat —per aïa, sense aconseguir-ho— introduir en la llei mitjançant una esmena.

Hem de parlar —encara que ho farem després molt més en concret, quan tractem un altre bloc d'aquesta esmena— del que fa referència l'article 67, la creació de la disposició addicional quinzena en relació amb els directors generals. Nosaltres pensem que altres grups, d'una manera molt púdica, ho han qualificat com a «discriminació positiva»; nosaltres pensem que això és ni més ni menys que un privilegi escandalós que no té justificació, perquè les situacions que es poden produir, que puguin afectar i atemptar contra la carrera dels funcionaris pel fet d'haver accedit a un alt càrrec s'haurien de resoldre mitjançant mecanismes transitoris que, durant un temps determinat, poguessin establir algun tipus de compensació per a aquestes situacions. El que no és acceptable és que això s'estableixi amb caràcter permanent i vitalici mentre duri la situació de funcionari, és a dir, per sempre —després hi insistirem.

L'argument que això està aprovat per l'Administració central als pressupostos de l'Estat realment és un argument tristíssim, perquè, si hem d'agafar aquelles coses que fa malament —que en fa moltes— l'Administració central, doncs no és precisament aquest el camí per millorar l'Administració de Catalunya. Per altra part, he de dir que ni això és una norma bàsica, ni això ens obliga; l'Administració central pot fer-ho, es pot equivocar, s'ha equivocat des del nostre punt de vista; nosaltres no hem de caure en el mateix error, i he de dir, per altra part, que, com és obvi, nosaltres —i jo mateix, que en aquell moment estava a les Corts Generals— vàrem votar en contra i ens vàrem oposar reiteradament a aquest privilegi que considerem absolutament injustificat i

absolutament inadmissible. Insisteixo que en el moment de debatre aquesta esmena hi insistirem.

És cert que en el tràmit parlamentari s'han millorat, des del nostre punt de vista, alguns aspectes de la llei, que altres espero que encara es puguin millorar, i amb brevetat explicaré les esmenes relatives a aquest primer bloc, començant per assenyalar que les esmenes números 5 i 23 les retirarem. Les retirem, aquestes dues esmenes, perquè pensem que en el text, que ha estat sensiblement modificat, en qualsevol cas per raons diverses, en el tràmit parlamentari, doncs, l'esperit d'aquestes esmenes ja ha quedat pràcticament recollit. En qualsevol cas, aquestes les retirem.

I pel que fa referència a l'esmena número 4, que tracta de l'àmbit d'aplicació de la llei, i pel que fa referència a les exclusions de la llei, és a dir a aquells aspectes que no comprèn la llei, en el punt del personal que presta serveis a les entitats de dret públic subjectes a dret privat, que diu que es regirà per la seva normativa específica, nosaltres pretenem que s'expliciti l'excepció del personal funcionari adscrit a les esmentades entitats o el que hagi estat cedit per la Generalitat, perquè a aquest personal sí que li serà d'aplicació aquesta llei. És a dir, nosaltres pensem que s'ha de millorar el text, que s'ha de recollir adequadament aquesta qüestió.

A l'esmena número 8, en relació amb l'article 5, nova redacció de l'article 6 de la llei, de la llei que modifiquem, és a dir la llei del 85, en relació amb el personal interí, el text del Projecte de llei diu que el lloc de treball ocupat transitòriament per l'interí que es consideri necessari per al normal funcionament dels serveis i que no sigui de caràcter temporal o subjecte a amortització, segons les relacions de llocs de treball, podrà ser inclòs en la següent oferta d'ocupació pública. Nosaltres pensem que haurà de ser inclòs si és personal necessari, si no és de caràcter temporal o subjecte a amortització, per tant és una funció necessària. Home, caldrà que s'inclogui en l'oferta pública d'ocupació, no pot ser interí tota la vida.

Les esmenes 19 i 21 fan referència a l'article 8 —és una nova redacció de l'article 12— quant a les facultats del conseller competent en matèria de funció pública. Nosaltres pensem que, amb independència de l'existència d'un apartat —que és l'apartat o, en l'actualitat, del punt primer— que es refereix ja a exercir les altres competències que li són assignades per la normativa vigent, és a dir, és una clàusula de tancament, de recollida general, cal establir un apartat específic per impulsar i coordinar les polítiques de formació dels empleats públics catalans a través de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en els termes que estableix l'article 35 de la llei, que parla, en l'aplicació de l'Escola, dels criteris d'objectivitat en funció dels principis d'igualtat, mèrit i capacitat dels aspirants.

Bé, l'esmena 27, del mateix article, pretén que aquestes facultats d'atribució selectiva i temporal de competències a altres departaments es limiti als cossos específics.

L'esmena 158 fa referència a la disposició final segona, que estableix l'obligació, en el termini de dos anys, que el Govern aprovi un projecte de llei sobre la funció pública de

les administracions catalanes que compregui l'harmonització i refosa i reguli, si s'escau, el règim jurídic del personal de la Generalitat, consells comarcals i Administració local. Nosaltres pensem que cal introduir el concepte de la mobilitat entre el personal de les diferents administracions catalanes, perquè, si no, realment ens trobem amb un problema importantíssim, que és la dificultat d'accés, de mobilitat i de canvi.

Aquest serà, sens dubte ha de ser, un element importantíssim per racionalitzar i simplificar les administracions a casa nostra. És evident que això caldrà estudiar-ho, caldrà negociar-ho i caldrà pactar-ho amb els afectats, però aquest principi, el principi de la mobilitat, aquest objectiu ja s'hauria d'introduir en la Llei.

Bé, les esmenes 160 i 156 —que defensem plegades perquè tenen una evident relació— nosaltres pensem que tenen una importància particular, perquè demanem, ni més ni menys, que es compleixi el que es demana, el que s'ha vingut demanant reiteradament des dels àmbits docents, i és l'aprovació del Projecte de Llei de cossos docents, que reguli l'especificitat d'aquests en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per tant, s'ha de prorrogar el termini previst en la Llei 14 del 83 per a l'accés a la condició de funcionari del personal afectat i, en conseqüència, no podem derogar la disposició transitòria desena —com pretén la Llei—, la disposició transitòria desena de la Llei del 85, i, en conseqüència —hi insisteixo— nosaltres pretenem que es regulin per llei els cossos docents i, per altra part, mentre això no es faci, que es mantingui aquesta facultat d'accés.

Bé, tenim nosaltres, després, dues esmenes que fan referència a l'exposició de motius, que defensem ara, naturalment, perquè estan relacionades amb les que fins ara he defensat. No hi ha dubte que les esmenes de l'exposició de motius, sens dubte, s'han de relacionar amb com quedi l'articulat; no té sentit que l'exposició de motius digui una cosa i l'articulat en digui una altra. Per tant, aquestes esmenes, sobretot la segona, tenen sentit si s'admet alguna de les esmenes que nosaltres defensem.

Ara, en qualsevol cas, l'esmena 164 entenem que és purament una esmena terminològica, però que la Llei diu una cosa que no és correcta, en l'exposició de motius. Per què? Perquè es parla de la necessitat de flexibilitzar el règim jurídic dels servidors públics, i es diu «perquè en l'actualitat es conté en normativa diversa». L'oposició a la diversitat no és la flexibilitat; és a dir, de la diversitat o de la dispersió, home, en podem deduir una sistematització, una ordenació, una concentració, etcètera, però, en tot cas, si nosaltres diem que cal flexibilitzar, vol dir que entenem que el règim és rígid, i no és això el que diem. Per tant, aquí hi ha una contradicció que nosaltres pensem que, encara que sigui purament terminològica, caldria modificar i caldria, per tant, suprimir aquest aspecte de flexibilitat i, en tot cas, caldria assenyalar-ho com nosaltres diem en la nostra esmena.

Bé, l'esmena 165 és conseqüència de la 158, com he dit abans; per tant, si nosaltres modifiquem aquell apartat pel que fa a la mobilitat de les Administracions públiques, tindrà sentit aquesta esmena en l'exposició de motius. En con-

seqüència, aquesta queda sotmesa al resultat que tingui l'altra esmena, perquè fa ni més ni menys que recollir en l'exposició de motius aquesta necessitat, que nosaltres entenem que és important d'establir ja el principi de mobilitat entre els funcionaris de totes les administracions.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Popular i per defensar les esmenes del seu Grup en aquest bloc, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tal com vàrem acordar tots els grups parlamentaris i han fet els grups que m'han precedit, defensaria conjuntament, en primer lloc, aquest primer bloc, anunciant la retirada de la nostra esmena número 17, i defensaríem conjuntament les esmenes números 10, 16, 24, 30, 32, 35 i 141, del meu Grup, a aquells articles de la Llei a debat que modifiquen els títols primer, segon i tercer de la Llei 17/85, relatius a l'àmbit i l'objecte de la Llei, les classes de personal i els òrgans superiors en matèria de personal.

De tota manera, senyor president, si m'ho permet, abans d'entrar en la defensa de les esmenes, voldria fer una molt breu reflexió general sobre el creixement desmesurat del nombre de funcionaris, en dos eixos centrals: primer, el sector públic no té com a funció la creació de llocs de treball, i segon, la qualitat d'una Administració es mesura per la qualitat dels serveis que presta als ciutadans, de manera que l'Administració pot ser millor sent menor.

L'augment de l'ocupació aportada pel sector públic suposa l'increment d'exaccions fiscals i parafiscals que es destrauen del sector privat, que d'aquesta manera redueix la seva competitivitat, i això té com a conseqüència la disminució global del seu nivell d'ocupació, de manera que el saldo global obtingut per la diferència entre els llocs de treball creats i els llocs de treball destruïts és sempre negatiu.

En el període 76-93, segons les dades de l'enquesta de població activa, el percentatge d'ocupació pública respecte al total de l'Estat espanyol va passar del 15% fins al 24,3%, que en xifres absolutes suposa haver passat d'1.289.000 empleats del sector públic a 2.115.000. En el mateix període, l'ocupació en el sector privat no només va perdre pes relatiu, sinó que en xifres absolutes va descendir de 7.327.000 fins a 6.571.000. És a dir, la creació de més i més llocs de funcionaris no és neutra: té una relació directa amb la pèrdua d'ocupació de l'economia productiva.

Així doncs, es veu clarament que el sector públic no només no té ni ha de tenir com a funció la creació de llocs de treball, com sembla creure el Govern de la Generalitat, sinó que en perjudica la creació. L'obligació del sector públic és garantir la prestació de qualsevol naturalesa que hagi assumit en funcions del seu caràcter de servei públic necessari per als ciutadans. El fet que la prestació es realitzi de forma directa o a través de tercers és secundari; encara més, és preferible que l'Administració assumeixi la selecció de qui ha de prestar i el servei i el control de la seva prestació en lloc de la provisió directa, ja que així disposa de més flexibilitat, es beneficia de l'especialització de les empreses, persones o

institucions sense ànim de lucre contractades *ad hoc*, la qual cosa permet una millor adequació entre la prestació dels serveis i les necessitats dels ciutadans, per a la qual cosa és convenient utilitzar degudament la privatització dels serveis; el que en definitiva importa és l'habilitat per impulsar i portar el timó, mentre que la prestació directa del servei es pot fer des de l'empresa privada.

Si tots estem d'acord que és imprescindible procedir a una contenció de la despesa corrent, ja que el recurs d'augmentar la pressió fiscal i el dèficit significa destruir l'economia productiva i disminuir la capacitat de crear ocupació, si s'assumeix que els recursos del sector públic provenen dels contribuents, l'Administració ha de vetllar perquè els serveis públics es prestin sota els principis d'eficàcia, eficiència i economia. Per això, la temptació d'incrementar la dimensió humana, és a dir, el nombre d'empleats del sector públic i el volum de recursos pressupostaris de l'Administració, ha de ser combatuda sistemàticament.

Senyor president, entro ja a la defensa de les esmenes. La primera de les nostres esmenes, la número 10, introdueix a l'article 5 del Projecte un nou apartat per tal que els llocs de treball ocupats transitòriament per funcionaris interins, quan siguin necessaris per al normal funcionament dels serveis i que no tinguin caràcter temporal o estiguin subjectes a amortització segons les relacions de llocs de treball, obligatòriament hagin de ser inclosos en la següent oferta d'ocupació pública o convocatòria de provisió que es realitzi, ja que, altrament, el que es fa és consolidar la interinitat de determinades places funcionaries.

Amb la nostra esmena número 16, pretenem que la convocatòria de processos selectius per a funcionaris, tot i correspondre al conseller competent en matèria de funció pública, es faci a proposta dels departaments en què s'han de proveir les places, ja que són qui millor coneixen les necessitats i la conveniència o no de seleccionar nou personal. És la mateixa, és la pròpia Conselleria en què hauran de prestar els seus serveis, de manera que permeti portar a terme, d'una forma més ajustada a les necessitats reals dels diferents departaments, els esmentats processos selectius de nous funcionaris.

Dintre d'aquest mateix article 8, la nostra esmena número 24 es basa en la consideració que, si és possible l'atribució temporal i selectiva de funcions als departaments per part del Govern de la Generalitat a proposta del Departament competent en matèria de funció pública, no té sentit que aquest tingui facultats d'inspecció sobre la tasca dels altres departaments. Considerem innecessari crear un plus de control del Departament que té al seu càrrec la funció pública sobre la resta en aquestes atribucions.

I la nostra esmena número 30 a l'article 9, on es regula la Comissió Tècnica de la Funció Pública com a òrgan de coordinació, consulta, proposta i, si escau, execució dels assumptes de personal, pretén fixar amb major claredat que entre les seves funcions es troba la d'emetre informes en relació a *totes* les normes i disposicions de caràcter general en matèria de personal.

També en aquest article 9, la nostra esmena número 32 suprimeix la possibilitat que el Govern de la Generalitat delegui a la Comissió Tècnica de la Funció Pública l'aprovació i modificació de les normes de valoració definitiva de llocs de treball, la relació de llocs de treball i la valoració definitiva d'aquests llocs, així com l'aprovació de les ofertes d'ocupació pública, ja que són competències del Govern de la Generalitat que no pot delegar en un òrgan inferior de l'Administració, com és la Comissió Tècnica de la Funció Pública.

L'article 10 del Projecte tracta de la Inspecció General de Serveis de Personal en la funció..., entre les altres que li corresponen en matèria de personal, la de portar a terme la vigilància del compliment de les normes sobre la funció pública, independentment de les facultats inspectores que siguin competència d'altres òrgans, sense fixar, però, cap termini per iniciar les seves funcions.

Tal com es desprèn de la nostra esmena número 35, pretenem fixar un termini de sis mesos, comptadors des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei de reforma, per tal que el Govern de la Generalitat fixi la seva composició i funcions concretes en aquesta matèria, ja que a la Llei 17/85 ja es conté la previsió que el Govern de la Generalitat farà la regulació de la Inspecció General de Serveis de Personal, però sense termini, i ens trobem que després de nou anys encara no s'ha fet. Per tant, i en considerar que cal posar en marxa de forma eficaç les actuacions de la nostra Inspecció General de Serveis de Personal, el que fem en la nostra esmena és garantir-la, fixant un termini per a la seva efectiva posada en funcionament.

Finalment, l'article 67 procedeix a la creació de noves disposicions addicionals, i concretament en el seu apartat 3, que és el que es substanciarà en aquest bloc. Crea la disposició addicional 17, que tracta l'àmbit d'aplicació de la Llei, i l'estén no només a tot el personal subjecte al règim funcional que presta serveis a l'Administració de la Generalitat, sinó també al regulat a l'apartat 2.c de l'article 2, és a dir, també al personal al servei de les corporacions locals situades en el territori de Catalunya, en els termes que estableix la legislació sobre funció pública local, i exclou només, la nova disposició addicional 17, els funcionaris amb habilitació estatal. El nostre Grup Parlamentari considera que l'aplicació d'aquesta Llei al personal al servei de les entitats locals catalanes ha de tenir limitacions no només pel que fa als cossos amb habilitació estatal, sinó que cal limitar-la als aspectes que preveu la normativa de règim local, i en concret a l'article 307 de la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, que en tractar el règim estatutari determina que aquest ha de ser idèntic al de l'Administració de la Generalitat pel que fa a l'adquisició i pèrdua de la condició de funcionari, les situacions administratives, els drets sindicals i de la participació a les vacances, les llicències, els permisos, els deures, les responsabilitats i el règim disciplinari, però sense perjudici de l'aplicació per l'autoritat local corresponent de l'esmentat règim, o per l'Administració de l'Estat en el cas de separació del servei d'un funcionari amb

habilitació nacional. Cal, per tant, que es reculli en el punt 3 de l'article 67 el tractament que fa d'aquesta matèria la Llei 8/87, una de les normes bàsiques reguladores de l'organització i autonomia local a Catalunya, com recull la nostra esmena número 141.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Torn en contra, el senyor Gilabert té la paraula.

El Sr. GILABERT: Gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, encara que, tal i com ens ha dit l'il·lustre diputat del Grup Socialista, farà una sola intervenció per explicar... (*veus de fons*) —ho ha fet?—, una sola intervenció per manifestar el seu posicionament respecte d'aquesta Llei, en part li contestem ara en aquest primer bloc i li demanem que doni la resta també per contestada a través de les ulteriors intervencions que farem.

En un primer lloc, senyor Guitart, ens sorprèn una mica el contingut del seu discurs polític, molt acurat, molt ben realitzat, molt ben estructurat, però que fa referència a temes que no han estat objecte d'esmenes per part del seu Grup. Quant al que sí que ha estat objecte d'esmenes, jo el contestaré i el tranquil·litzaré respecte de dos punts; dos punts que vostè n'ha fet èmfasi especialment.

L'esmena 110, que és la que fa referència a l'article 71. Nosaltres no entenem massa, i per això la rebutgem, la finalitat de supressió de l'apartat segon de l'article 72, de la nova redacció. La finalitat d'aquest apartat no és altra que la d'aclarir el que ja disposa la Llei, tot i que en termes una mica confusos. Sembla lògic que el personal que està prestant serveis a l'Administració de la Generalitat però que no està integrat en els seus cossos i escales o en places singulars, és a dir, que no hi són amb caràcter permanent com a conseqüència d'un procés de transferències, en passar a prestar serveis de caràcter permanent a una altra Administració, ja sigui la d'origen o una altra, perdin qualsevol vinculació amb l'Administració de la Generalitat, de la qual no han estat mai funcionaris.

Quant a l'esmena número 139, que vostè n'ha fet especial menció i és la que fa referència a la Disposició addicional quinzena i al ja famós article 67, l'addició projectada, tal com ja hem parlat i hem manifestat al llarg de les reunions de ponència, té com a finalitat equiparar el tractament de situacions idèntiques a les que són regulades en l'àmbit de l'Administració de l'Estat, seguint els criteris de coordinació i homogeneïtat que deriven de la normativa bàsica estatal, especialment en una qüestió que incideix tant en la matèria retributiva com en la de promoció professional. Si no s'incloïa aquesta Disposició, podrien produir-se situacions de greuge comparatiu, com ja ha dit l'honorable consellera de Governació, atès que els funcionaris transferits, als quals els fos aplicable l'article 33.2 de la Llei de pressupostos generals de l'Estat de l'any 91, per haver desenvolupat, per exemple, llocs d'alts càrrecs a l'Administració de l'Estat o a la Seguretat Social amb anterioritat a la seva

transferència a la Generalitat, es trobarien en una situació de privilegi respecte als funcionaris de l'Administració de la Generalitat no provinents de transferència que haguessin ocupat durant dos anys continuats o tres amb interrupció llocs d'alts càrrecs amb categoria igual o superior a director general a l'Administració de la Generalitat.

Pel que fa al complement personal i variable, cal dir que els funcionaris que passen a prestar serveis com a directors generals se'ls declara en situació de serveis especials, com ja s'ha dit, situació que comporta la reserva del lloc de treball que s'estava ocupant abans d'ésser nomenat. En conseqüència, la finalitat del complement personal i variable consisteix a preveure la possibilitat que el lloc que s'ocupava hagi estat suprimit i, per tant, es garanteix, en aquest cas, als qui reingressen al servei actiu idèntiques retribucions que els correspondrien al lloc que ocupaven, i que, d'acord amb la normativa, els havia de ser reservat.

De tota manera, i com que de l'esperit de la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Guitart i també de les seves actuacions anteriors en aquest acte del Plenari es dedueix un gran esperit de col·laboració i de consens per convertir aquesta llei en la millor eina possible que ens permeti regular la situació entre Administració i funcionaris, i entenent i intuïnt que també el seu Grup votarà favorablement la llei, agrair-li la seva intervenció i agrair-li la seva molt valuosa aportació per intentar —cosa que, de fet, hem aconseguit— disminuir alguns punts que podrien ser de conflicte i que al llarg de les reunions de ponència han quedat suprimits a través d'esmenes tècniques i altres temes consensuats entre els diversos ponents.

Quant a la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, per Iniciativa per Catalunya, tot i lamentant la seva situació de refredat, que desitgem que li passi ben aviat, agrair-li, abans de tot, també la seva col·laboració perquè sense la seva intervenció no hauria estat possible introduir en aquest Projecte de llei temes tan importants com els que afecten, per exemple, els funcionaris que depenen de Sanitat i que, gràcies a la seva col·laboració, han pogut ser introduïts durant les discussions de ponència.

Evidentment, l'esperit que es reflecteix de la seva intervenció és un esperit diferent de la filosofia política que anima el nostre Grup, i òbviament hem de discrepar, en part —i de vegades en un tot, i això és lògic—, dels seus plantejaments.

Quant, concretament, per exemple, a l'esmena número 4 del seu Grup, ha pogut produir una transacció, una transacció que entenem que és molt important i que jo crec que tots la hi hem d'agrar. L'esmena número 4 d'Iniciativa, a la qual ja he contestat en donar resposta a l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana de Catalunya, dona lloc a un milloament molt substancial de l'article 2 del Projecte, que en la seva lletra c ens acabarà dient: «El personal que presta serveis en les entitats de dret públic subjectes al dret privat es regirà per la seva normativa específica. Les lleis de creació de les esmentades entitats determinaran, en el seu cas, el règim a què és subjecte el personal funcionari adscrit o cedit

a aquestes.» Per tant, dono per contestada aquesta esmena en el sentit de felicitar-lo per aquesta i per la seva incorporació amb aquesta transacció.

Quant a l'esmena número 8, nosaltres l'hem de rebutjar, ja que, d'acord amb la nova definició de l'oferta d'ocupació pública que deriva de la Llei bàsica estatal —una altra vegada ens estem referint a les lleis bàsiques— 22/93, segons la qual només s'inclouran les places vacants que es considerin necessàries per a l'adequat funcionament dels serveis... Per tant, atesa la temporalitat del vincle de l'interinatge —es poden fer nomenaments per a la realització de tasques urgents—, no és convenient establir l'obligatorietat d'incloure la plaça en l'oferta, perquè això suposa la consolidació de la plaça. Una de les innovacions més substancials del règim de l'interinatge incloses en aquest Projecte és, precisament, la possibilitat de realitzar nomenaments per un temps determinat; en aquests casos, si bé és necessari que el lloc sigui ocupat per un període de temps, això no té per què implicar que hagi de consolidar-se mitjançant la seva inclusió en l'oferta d'ocupació pública. És aquest el motiu del rebuig de la seva esmena.

Quant a les esmenes números 19 i 21, entenem que queden incorporades en una altra transacció; per tant, no responc a aquestes i ja en farem finalment esment, tot agraint-li una vegada més la seva aportació.

Queda, finalment, d'aquest primer grup, l'esmena número 27, que nosaltres hem de rebutjar perquè entenem que limitaria la possibilitat d'atribuir als departaments competències relacionades amb l'article 12.1, només respecte a determinats cossos específics: sanitaris, penitenciaris, etcètera, la qual cosa és contradictòria amb un dels objectius fonamentals del Projecte de Llei, que és possibilitar, precisament, la desconcentració.

Quant a l'esmena 158 —després faré referència i contestaré les esmenes 156 i 160—, quant a la 158, la rebutgem perquè entenem que la mobilitat és, òbviament, una de les moltes matèries que caldrà regular en aquest Projecte, de manera que no sembla procedent afegir l'incís que pretén introduir l'esmena en la Disposició final segona, que constitueix un mandat al Govern per fer un projecte de llei que harmonitzi i refongui i, si escau, reguli el règim jurídic del personal de la Generalitat, consells comarcals i Administració local. Per altra banda, cal tenir en compte que, segons es constata ja en la recentment aprovada Llei 22/93 estatal, la mobilitat interadministrativa s'articularà mitjançant convenis o pactes entre les administracions interessades.

Les esmenes 156 i 160 —a què feia abans al·lusió—, les rebutgem perquè entorn..., i coneixem i compartim aquesta preocupació entorn de la problemàtica dels cossos docents, però entorn a la necessitat i el termini per a la presentació d'un projecte de llei de cossos docents en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya i, en especial, pel que fa a determinats continguts que l'esmentada norma hauria de tenir pel que fa a l'accés a la funció pública docent, cal tenir en compte que la Llei d'ordenació del sistema educatiu —LOGSE— preveu, en la seva Disposició addicional novena, el caràcter bàsic de

les normes que la mateixa llei regula per a l'ingrés als cossos docents, tot i establint com a sistema d'accés ordinari el de concurs-oposició, i admetent amb caràcter transitori una forma específica d'accés, que és la Disposició transitoria cinquena.

Reiteradament la doctrina constitucional ha rebutjat sistemes específics d'accés que no obeeixin a condicions extraordinàries i que no siguin contemplades en la normativa bàsica del règim jurídic de la funció pública. És per això que totes les propostes que contenen tant les seves esmenes com les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que fan referència també a la necessitat de la creació dels cossos docents i que estan referides a l'especialitat en les formes d'accés, enteses com a via específica i diferenciada a l'establerta com a bàsica, han d'ésser rebutjades en la mesura que poden ésser titllades d'inconstitucionals. Pel que fa a la fixació d'un termini per a la presentació de la llei de cossos docents, cal tenir en compte, d'altra banda, que resten algunes normes bàsiques per aprovar, que estan actualment en tràmit i que podrien afectar el seu contingut en el supòsit de canvis, normes sobre concursos de trasllat nacionals, etcètera. Per això no és prudent, en aquest moment, acceptar aquestes esmenes, amb el que comporten —tant les de vostès com les d'Esquerra Republicana— de fixació d'un termini concret.

Quant a l'esmena d'Iniciativa, la número 164, l'hem de rebutjar igualment, ja que considerem convenient el manteniment de l'expressió «flexibilització», atès que el terme s'ha d'entendre com a antònim de «rigidesa» del règim jurídic, d'encotillament de la gestió dels recursos humans, etcètera, sense que contingui cap altra connotació. En aquest sentit, el Projecte segueix la tendència de donar una major flexibilització del règim de prestació de serveis que s'està produint en la legislació laboral.

L'esmena 165 corre igual sort, ja que no veiem la necessitat de fer constar en l'exposició de motius el que ja consta en el cos dispositiu del Projecte i, concretament, en la seva Disposició final segona.

Per tot això, aquestes esmenes són motiu del nostre rebuig, però tot reiterant la felicitació per les incorporacions que, gràcies a les esmenes acceptades, han pogut tenir d'incorporació en el text de la llei.

Quant a les esmenes del Grup Popular, tot i també agrair l'aportació, que ha facilitat molt el consens entre els ponents, de l'illustre diputat senyor Ros, i que àdhuc ens ha permès la incorporació de matèries tan importants com la regulació dels discapacitats en aquesta Llei de la funció pública de Catalunya, algunes de les esmenes que manté vives òbviament les hi hem de rebutjar, com ja li havia anunciat amb anterioritat. Per exemple, l'esmena número 10, que fa referència a l'interinatge, dono per reproduïda la resposta que ja he donat en contestar l'esmena número 6, d'Esquerra Republicana de Catalunya: ambdues són pràcticament iguals i ambdues, per la raó abans esmentada, mereixen el mateix rebuig per part del nostre Grup.

Quant a l'esmena número 16, creiem que aquesta esmena ens obliga que hi hagi una proposta formal dels departa-

ments. Les convocatòries o processos selectius són conseqüència de l'aprovació prèvia de l'oferta d'ocupació pública per part del Govern o de l'òrgan que tingui atribuïda la competència, i en ella es determinen les places vacants que es considerin necessàries per a l'adequat funcionament dels serveis, a proposta dels departaments. Afegir un requisit formal més creiem que és innecessari, i la seva manca documental podria portar a la nul·litat de l'oferta. Per altra banda, es produiria una contradicció evident amb la possibilitat que els diferents departaments tinguin atribuïda la facultat de dur a terme processos selectius.

Hem de rebutjar igualment la resta de les esmenes vives: la 24, per exemple, perquè entenem que tota atribució de competències requereix el manteniment d'unes facultats de tutela, com són la inspecció sobre les funcions atribuïdes, l'avaluació de la capacitat de gestió en matèria de personal i la fixació de criteris generals, per tal de garantir una aplicació homogènia i coherent en tota l'Administració de les polítiques específiques en matèria de funció pública. Aquesta funció ha de correspondre, lògicament, al departament competent en matèria de funció pública.

L'esmena número 30, del seu Grup, il·lustre diputat senyor Ros, creiem que és innecessària i que pot arribar a comportar el passí d'algunes normes a la Comissió Tècnica de la Funció Pública, que incideix molt col·lateralment en la funció pública. S'afegiria un tràmit innecessari, un més entre els molts que poden exigir-se en la tramitació d'una norma de funció pública, la manca de la qual podria comportar la seva nul·litat per infracció del procediment legalment establert, tenint en compte que, en qualsevol cas, aquestes normes han de passar pel Consell Tècnic, d'acord amb el que estableix la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

L'esmena 38, no la podem acceptar tampoc i li explicarem d'una manera molt sintetitzada el perquè: entre els objectius del Projecte de llei és essencial la desconcentració i l'agilitat dels tràmits per tal d'aconseguir una gestió de personal àgil i flexible, que pugui respondre amb rapidesa a les necessitats dels serveis públics. En aquesta línia, s'estableix la possibilitat que el Govern pugui delegar en la Comissió Tècnica l'aprovació i modificació de les relacions de llocs de treball. Cal tenir en compte que un simple canvi de denominació d'un lloc de treball, mantenint-se el mateix contingut funcional, actualment ha de ser aprovat pel Govern, així com la possibilitat d'aprovar ofertes públiques d'ocupació.

Quant a les esmenes 35 i 141, quant a la 35, recordar simplement que la composició i funcions de la Inspecció General de Serveis de Personal ja es troba regulada pel Decret 274, de 1986, i quant a la darrera de les seves esmenes a aquest grup, atès el que disposa l'article 2.c de la Llei, la Llei que s'aplica al personal al servei de les corporacions locals situades en el territori de Catalunya és en els termes que estableix la legislació sobre funció pública local; per tant, entenem que és innecessari.

Per tot això, considerem contestades i rebutjades les esmenes d'aquest primer bloc, tot i anunciant al molt honorable president les matèries que han estat objecte de transacció, que afecten, quant a aquest primer grup, l'article 2 del Projecte i l'article 8 del Projecte, que les hi podem passar.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, moltes gràcies.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president.

(La consellera de Governació demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, la senyora consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, al principi del matí, quan presentava el Projecte en nom del Govern, he manifestat la meua intenció d'aclarir, en definitiva, tots els aspectes que vulguin els senyors i les senyores diputats, però feia esment especial del complement retributiu dels directors generals, per això surto a aquesta tribuna i tantes vegades com calgui per deixar aquest tema ben clar, que crec que és tant d'interès dels senyors diputats com de la consellera que els parla.

Senyor representant d'Iniciativa per Catalunya, em penso que una vegada ha fet vostè el titular de premsa dient que això suposa un privilegi escandalós que no té justificació. Una vegada dit això, segurament estem en condicions de tornar a repetir en què consisteix aquest complement retributiu. Per altra banda, li haig de dir que si és cert que el 1991, quan es va debatre el Projecte de llei de pressupostos de l'Estat i s'introduïa per a tots els funcionaris de l'Estat que han estat designats alts càrrecs, s'introduïa aquest complement, em sembla que han tingut tres anys per poder documentar-se més i per no dir el que estan dient aquí, és a dir, desinformant de la manera constant que estan desinformant.

Continuo llegint el que es deia en el debat de política general, que no he completat tota la lectura. Fixi's el que es deia, n'he llegit ja un tros aquest matí. Es deia: «Resulta que a un director general que està dos anys li assegurarem des dels vint-i-cinc als seixanta-cinc el complement de director general.» Diu: «No farà la feina, però tindrà aquest sou.» Això és una absoluta barbaritat, aberració i falsedat, i per això he tingut interès a sortir a aquesta tribuna per informar una altra vegada en què consisteix. Estem parlant d'un funcionari que té una retribució i molt sovint molt elevada, si està a nivell de cap de servei o de subdirector, i que quan és nomenat alt càrrec passa a la situació de serveis especials, per la qual se li reserva el seu lloc de treball.

Doncs, tot aquest privilegi escandalós li haig de dir el que comporta, el que diu la Llei, una retribució mensual màxima d'unes 18.000 pessetes. Això no és cap sou de director general, em sembla que ho entenen, no? Ens estem referint a un complement que el funcionari adquireix quan deixa de ser funcionari, i que, a més, adquireix pel transcurs del temps, per l'experiència que adquireix passant els anys en aquell lloc de treball, i ens estem referint entre 18.000 i 19.000 pessetes al mes. Això és un privilegi escandalós. I, a

més, voldria donar una justificació del perquè. Perquè vostè deia, per una banda, que era escandalós, i, per altra banda, que no tenia justificació. I aquí també passo a contestar el Grup Socialista quan parlava de discriminació, ho faré conjuntament. Deia: «Si un funcionari és nomenat director general, es pot produir o es produeix una discriminació perquè el que és nomenat director general i prové de l'empresa privada, doncs, no té aquesta compensació.» Podria venir aquesta discriminació. Després, feia..., una altra discriminació, deia: «Això només passa amb els funcionaris de les administracions públiques, Estat i Generalitat o comunitats autònomes, i, en canvi, no passa als càrrecs electes.» En aquest cas, de càrrecs electes, em temo que aquest Parlament no ho pot regular perquè entràrem, segurament, en una legislació bàsica, però em referiré al de l'empresa privada, contestant la justificació del perquè d'aquest complement —ho repeteixo— entre 18.000 i 19.000 pessetes. Primer partim de la premissa que és un funcionari i entenem, si no volem dir del més alt nivell, doncs, d'un nivell mitjà, i que els anys que passa com a director general adquireix una experiència inigualable que no té cap més funcionari, segur que una millora en la seva formació i un més alt nivell, un nivell molt més qualificat que aporta després a l'organització i a la unitat que passa a dirigir quan cessa de director general, i en això em sembla que hi estem tots d'acord. Un director general, en principi, sempre, adquireix una formació més globalitzada, es forma més i segurament també amb un més alt rendiment. I què passa a l'empresa privada? Aquí no podem regular, senyor Guitart, les relacions amb l'empresa privada i què és el que ha de fer l'empresa privada quan rep un director general cessant; el que sí que li haig de dir és que en el seu currículum, haver estat alt càrrec a la Generalitat, en una altra Administració, doncs, dona més qualitat al currículum i segurament, gairebé segur, millora les retribucions del sector privat, i no les retribucions sinó també poder accedir a llocs de treball que sense tenir aquesta experiència, segurament, doncs, no hauria pogut assolir. Per què? Perquè un director general, doncs, es forma en tècniques de gestió, en tècniques pressupostàries, en gestió de recursos humans, en moltes tècniques que, potser, sent només funcionari, per exemple, en un servei que no sigui tan global i horitzontal no tindria possibilitat de formació.

Per tant, la justificació ja la té, i és justificació d'un complement que tindria si no hagués interromput la seva carrera administrativa. I en això sí que estic d'acord amb el diputat socialista, que deia que, bé, no sé si és un privilegi exagerat, en tot cas, el que crec és que no hem de penalitzar el fet d'haver estat nomenat director general, i segurament tampoc pel fet d'haver estat càrrec electe com els il·lustres senyors diputats o càrrecs a l'Administració local. Per tant, ni escandalós, ni privilegi: desinformació. I jo li agrairia, després d'aquesta explicació, que, no tant rectifiqui els titulars, però, en tot cas, li prego que faci un esforç d'enteniment i de comprensió de què significa i que ho expliqui en la justa mida, que això és un complement pels anys que ha deixat i ha interromput la seva carrera administrativa i perquè, a més,

aporta a l'organització més formació, més qualitat i més capacitat de direcció.

Moltes gràcies.

De totes maneres, senyor president, voldria, per si no en tinc..., ja sé que tinc possibilitat d'intervenir però no voldria tampoc allargar el debat... Dels diputats que han intervingut, uns més i uns altres menys, però, en tot cas, el que sí que he pogut deduir de totes les seves intervencions és que uns han criticat més que uns altres, però crec que no s'ha entès ben bé aquest projecte de reforma de la Llei de funció pública. He dit en la meua exposició que era un projecte transitori, que marcava unes pautes per poder aplicar noves polítiques de personal en la línia que es fa als països d'Europa, de la Unió Europea, de la qual formem part. Que es reformen els sistemes de provisió i selecció de llocs de treball, que s'introdueix una mobilitat geogràfica i funcional en funció de les necessitats del servei públic, igual que s'està començant a introduir al sector privat, que hi ha tècniques d'avaluació de personal molt interessants per a la millora del servei de l'Administració pública, donat que de la manera i el comportament dels recursos humans això deriva després a un millor servei públic i que, en definitiva, el que pretenem és assentar o posar les primeres pautes per introduir una nova cultura en el personal que presta serveis a l'Administració, de responsabilitat, d'innovació, de qualitat en la feina, d'avaluació del resultat i d'avaluació, per tant, dels costos que comporta aquest personal al servei de l'Administració.

Crec que això s'ha de valorar i segur que aquest projecte respon a tot això. Serà a la pràctica, a la posada en marxa quan veurem si ha estat suficient ho hauré d'aprofundir més en aquestes noves polítiques de personal per tal de ser equivalents i acostar-nos als països de la Unió Europea.

Moltes gràcies.

(El Sr. Fuentes demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Fuentes per què demana la paraula? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, té la paraula durant un minut.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Només per dir a la senyora consellera que després, en el moment de debatre l'esmena ho considerarem, que malauradament el que jo veig és que la senyora consellera no interpreta adequadament ni els seus projectes de llei que ens envia al Parlament, perquè jo he parlat d'un privilegi injustificat; el privilegi injustificat, des del meu punt de vista, és el que estableix la Llei, que diu que percebran des de la seva reincorporació al servei actiu i mentre es mantingui en aquesta situació, és a dir, *per sempre*, si es manté en aquesta situació per sempre, el complement de destinació —jo no he dit el sou, he dit un privilegi, que és aquest complement de destinació— corresponent al seu grau personal incrementat en la quantitat necessària per igualar-lo al valor del complement de destinació o equivalent que es fixi als directors generals en cada exercici pressupostari.

Per tant, la quantitat aquesta cada any serà la que correspongui, i això em sembla absolutament injustificat per a una persona que està dos anys de director general, per dos mo-

tius. En primer lloc, perquè aquesta pèrdua que vostè ha apuntat es pot compensar temporalment com jo he dit i vostè em sembla que no m'ha entès. Això es podria establir per un any, per dos anys, per tres anys; per un temps que compensi, i en segon lloc, si, tal com vostè diu, aquest senyor millora la seva capacitat, millora la seva formació i pot tenir més facilitats en l'Administració, menys motiu encara per privilegiar-lo perquè ell sol, ell sol ja es podrà desenvolupar millor en l'Administració.

Per tant, el que diu la Llei és això. No tot el sou del director general, això no ho he dit jo en cap moment, jo he dit el que diu la Llei. És a dir, aquest complement de destinació el mantindrà incrementat amb els increments que tingui cada any el director general per sempre, i això a nosaltres ens sembla inacceptable. Si això fos amb caràcter temporal ens semblaria una compensació acceptable, perquè durant un temps aquest senyor pot haver perdut, etcètera, per sempre no ho podem acceptar. Punt.

Vostè té un altre criteri; em sembla respectable. El que ja no em sembla tan respectable són les seves desqualificacions, que jo en cap moment, senyora, l'he desqualificat.

(La consellera de Governació demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. La senyora consellera.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Miri, jo no he desqualificat l'il·lustre senyor diputat, simplement he dit, he pretès informar del que diu el Projecte i del que és; potser estic d'acord amb vostè que és bastant enrevessada el que és la definició de què comporta, el que és és el que li he dit: és un complement que, com a màxim, és 18.000 o 19.000 pessetes màximes mensuals, i tindrà l'increment que tindran, doncs, els funcionaris per al complement de destinació. Això és el que diu. *(Veus de fons.)* No, no...

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin, senyors...

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Per tant, si ho vol, dialoguem a fora. De totes maneres, el Grup Parlamentari em diu que han intentat moltes vegades informar-lo bé i vostè segueix sense entendre-ho. El que li dic és el que li he dit a la tribuna.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Passem al segon bloc, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la defensa de les esmenes compreses en aquest, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En tot cas, començaré explicant que som uns quants els que no entenem les coses, i, en tot cas, també, el dret a la discrepància, i que potser no s'acaben d'explicar prou bé, doncs, és un dret evident en aquest article, el famós article 67, que no serà només famós per aquesta qüestió sinó per altres qüestions.

Defensarem en aquest segon bloc les esmenes 49, 66, 67, 77, 79, 81, 87, 88, 114, 116, 118, 121, 122, 125, 127, 130, 133, 134, 137, 147, 149, 203 i 212. Suposo que ja ho té, no, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. BENACH: Bé, aquest grup d'esmenes, en definitiva, fan referència als diversos articles que tracten sobre l'estructuració i l'organització de la funció pública. Probablement moltes d'elles siguin d'un caràcter més tècnic i que vagin relacionades entre si i que no fan altra cosa que reflectir en gran part els arguments que hem expressat en l'anterior intervenció.

La nova redacció dels articles que fan referència als processos de selecció de personal i de provisió de llocs de treball introdueixen preocupants criteris que fan augmentar la discrecionalitat en la selecció del personal, sense que s'incrementin, al mateix temps, ni la transparència ni el control social en la selecció d'aquest.

Pel que fa a l'esmena 203, com he dit abans, probablement, i que fa referència a l'article 67, que ja anuncio que és l'únic article que votarem en contra en el seu conjunt —entre altres coses perquè també va incorporar unes esmenes del Grup de Convergència i Unió que feien referència a temes de la Policia Autònoma, amb les quals el nostre Grup no hi està en absolut d'acord—, deia que és l'únic article que hi votarem en contra entre altres coses per això, perquè s'han expressat els arguments; penso que no cal tornar-los a repetir, s'han expressat des del nostre punt de vista clarament i, en aquest sentit, estaríem absolutament d'acord amb el que ha manifestat el portaveu d'Iniciativa per Catalunya.

Miri, aquesta Llei ha tingut un defecte, un defecte important que explicaria en certa manera la situació en què ens trobem amb aquest article i amb aquest punt concret. Quina és aquesta situació? Que he dit al començament, i em sembla que no se m'ha interpretat bé —en tot cas, demano excuses si no m'he acabat d'explicar prou bé—, que aquesta havia estat una llei que havia madurat poc. És una llei —com he dit abans— tècnicament complicada, és una llei que està en constant evolució i que hi ha tot un seguit d'altres qüestions que l'afecten i, per tant, fan que sigui absolutament variable.

Però, és clar, des del moment en què aquesta Llei entra al Parlament fins que es debat en Ponència i després en Comissió i finalment es porta al Ple, ja no es poden anar incorporant històries, ja no es poden anar incorporant temes com..., bé, es pretenia una mica aquí. Ara, quan una llei es tramita es tramita, i punt, i no hi ha més cera que la crema, en aquest sentit.

Llavors, tot i l'esforç que penso que hem fet tots plegats per intentar adaptar-nos al màxim a les necessitats no només dels diversos grups, sinó de la legislació que anava sortint, nosaltres vam insistir des del primer moment que era una llei que calia una certa maduració, que calia que es pogués parlar d'algunes coses molt més profundament del que s'ha fet, i curiosament aquesta Llei va patir, doncs, des que entra al Parlament, es presenten les esmenes, fins que es reuneix la ponència passa molt de temps, i llavors, en sec, ens reunim les ponències allò a cuita-corrents, no? És clar, això és una mica contradictori. Jo volia expressar això només. El senyor Gilabert ha sortit com molt enfadat per contestar-me directament a mi, quan m'ha semblat que els altres constataven...

En definitiva, és igual; jo penso –i a més, penso que ho hem demostrat els ponents d'aquesta Llei en altres lleis– que el nostre esperit era un esperit de col·laboració, un esperit de consens; però, és clar, perquè hi hagi consens hi ha d'haver diàleg i el diàleg necessita temps, i temps és el que no hi ha hagut en aquesta Llei. I llavors passen aquestes coses, que probablement pel que fa referència a l'article 67, i concretament en aquest apartat primer, que és la nostra esmena 203, doncs, nosaltres podem interpretar que és absolutament discrecional i vostès poden interpretar que no, i ja està. I en tot cas, el problema no és de 18 o 19.000 pessetes, el problema és de concepte, que em sembla que és el que hem intentat expressar tant en les esmenes d'altres grups com en la nostra esmena.

Bé, a part d'això, dir que també que en aquests darrers temps de crisi econòmica, pel que fa a la resta d'esmenes, l'oferta d'ocupació pública ha quedat bastant congelada. Per tant, és evident que les poques places que han anat sortint, i especialment les poques places que intuïm que sortiran a oferta pública, provocaran que aquesta demanda generi una pressió social molt més gran. En conseqüència, doncs, correm el risc que alguns llocs de treball s'adjudiquin a la gent que estigui més ben relacionada, connectada amb el poder; aquest és un risc. Dissortadament la Llei no preveu cap mena de control perquè això no succeeixi.

Els sistemes de selecció, en definitiva, amagant-se en la cobertura formal del perfil i la idoneïtat –i aquesta és la paraula clau de la Llei: idoneïtat; així com en altres lleis la paraula clau, el concepte clau era el «pot», «el Govern pot» o «el Govern ha», que multitud d'esmenes anaven en aquest sentit, en aquest Projecte de llei la paraula clau és «idoneïtat», així, com deia, doncs, els sistemes de selecció, amagant-se en aquesta cobertura formal del perfil i la idoneïtat, especialment aquesta en les entrevistes, provoquen que la cobertura de places sigui poc clara i abonada a secretismes gens desitjosos per al bon funcionament de l'Administració pública.

Ens preocupen, doncs, la reserva de places per a promoció interna, la composició i funcionament dels tribunals o òrgans tècnics de selecció i, en tot cas, que es garanteixi la idoneïtat –ara sí que convé– dels seus membres pel que fa al coneixement del conjunt funcional dels llocs que es convoquen, de les tècniques de selecció i de les matèries que són, en definitiva, objecte de l'examen.

Ens preocupa, per exemple, que en la Llei es parli de valorar la capacitat d'aprenentatge quan entenem que es tractaria, en tot cas, d'avaluar molt més la capacitat i especialment el rendiment dels –i les– treballadors i treballadores de la funció pública. Així, doncs, si bé s'argumenta eficàcia, capacitat, competència, valors que sens dubte tots els grups segurament compartim, entenem que la realitat pot ser molt diferent i amagar objectius més inconfessables, reforçar arbitràriament conceptes com l'autoritarisme, la submissió i el control. Ens preocupa, doncs, tot això, i en aquest sentit hem presentat tot aquest segon bloc d'esmenes, que –com he dit abans– algunes pel seu caràcter més tècnic, d'altres per

coherència amb esmenes defensades anteriorment i, en tot cas, totes elles que fan referència al discurs global que hem fet, donaríem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El Grup Popular, per defensar les esmenes a aquest segon bloc; té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, anunciar que retirem l'esmena número 69 perquè està incorporada literalment en el text, i també retirem l'esmena número 72. En aquest segon bloc, que tracta de l'estructura i organització de la funció pública, el nostre Grup Parlamentari tractarà conjuntament les esmenes corresponents, que són la número 39, la número 41, la 42, la 44, la 47, la 50, la 52, la 55 i la 61, la 64, la 71, la 76, la 81, la 89, la 97, la 98, la 99, la 102, 134, 140, 142 i 146.

L'apartat 2, lletra c, de l'article 11 del Projecte preveu que excepcionalment els llocs de treball poden ser ocupats per personal en règim laboral quan es tracti d'ocupar llocs de caràcter instrumental i no existeixi cos o escala amb funcions adients. Aquesta possibilitat d'ocupar els llocs de treball amb personal en règim laboral s'ha de fixar sense delimitar les àrees, com recull la nostra esmena número 39, ja que això suposa una intromissió en l'autonomia municipal en ser d'aplicació aquesta Llei els funcionaris de l'Administració local.

La regla general que els llocs de treball dins de l'Administració han de ser ocupats per funcionaris públics està en consonància amb la Sentència del Tribunal Constitucional de l'11 de juny de 1987, en la qual s'afirma clarament que la Constitució Espanyola conté una opció en favor del règim estatutari, però atès que, d'acord amb l'article 2.2., apartat c, i la disposició addicional 17 d'aquest Projecte de llei, que hem vist abans, la Llei de reforma de la funció pública de la Generalitat s'aplicarà a les corporacions locals de Catalunya, cal tenir en compte que les circumstàncies dels ajuntaments de Catalunya són molt variables i que aquest apartat de l'article 11 està redactat pensant exclusivament en l'Administració de la Generalitat, sense tenir en compte el problema de personal laboral dels ajuntaments catalans, als quals –hi insisteixo– s'haurà d'aplicar segons la nova disposició addicional que crea l'article 67.2.

Partint del principi constitucional d'autonomia, cada administració, sigui aquesta la local o autonòmica, ha de poder fer la seva opció atenent a les seves circumstàncies peculiars, sense que es pugui imposar la regla general a totes les administracions de Catalunya. Una altra cosa suposa una greu intromissió dintre del que és l'autonomia local.

En un altre ordre de coses preveu també l'article 11 la possible delegació a la Comissió Tècnica de la Funció Pública de l'aprovació i modificació de les normes de valoració de llocs de treball, la relació de llocs de treball i la valoració i classificació d'aquests llocs establint les condicions que consideri oportunes. Per l'exercici de les competències atribuïdes, suprimim en la nostra esmena número 41, doncs, «l'aprovació i modificació de les relacions de llocs de treball». L'aprovació de les ofertes públiques d'ocupació,

així com les normes de valoracions, etcètera, són competències del Govern de la Generalitat, que no pot delegar en un òrgan inferior de l'administració com és la Comissió Tècnica de la Funció Pública.

Per acabar amb l'article 11, en aquest s'introdueix que la provisió d'un lloc de treball ha de constar efectivament en la relació de llocs de treball corresponent, llevat que s'hagin de realitzar temporalment tasques urgents mitjançant personal amb contractes laborals de durada determinada per a la realització de programes d'inversions.

Però, donat que l'article 5, apartat 2.b, del Projecte de llei a debat admet, en tractar el nomenament de funcionaris interins, que aquest nomenament es faci per a la realització de programes estrictament temporals o situacions urgents i degudament motivades, la possibilitat que les tasques temporals de l'article 11 siguin assumides, a més a més, per personal laboral, per funcionaris interins, és evident i, per tant, s'ha de recollir també en aquest per coherència, com recull la nostra esmena número 44, ja que altrament els articles 5 i 11 entrarien en plena contradicció.

Les esmenes número 47 i 50, del nostre Grup Parlamentari, tracten de controlar el creixement desmesurat del nombre de funcionaris a què ens té acostumats el Govern de la Generalitat, modificant l'article 14 en el sentit que l'oferta pública d'ocupació ha de constar d'aquelles places vacants que tinguin, però, assignació pressupostària i no puguin ser cobertes amb els efectius de personal existents, tenint —això sí— en compte les necessitats a l'adequat funcionament dels serveis i incorporant les previsions de vacants que s'hagin de proveir en els exercicis pressupostaris successius.

Per una altra banda, en l'apartat 3 es preveu la possibilitat que el Govern autoritzi l'aprovació successiva d'ofertes parcials d'ocupació. Entenem que cal suprimir una tal possibilitat, ja que l'oferta d'ocupació pública ha de ser única dins cada exercici pressupostari. Preveure la possibilitat d'anar erràticament fent ofertes parcials d'ocupació pública dins d'un mateix exercici mostra palmàriament una manca de previsió i un escàs coneixement del funcionament dels serveis, que és en tot cas el que s'ha de resoldre, i no donar mecanismes legals perquè la imprevisió dels departaments i la manca de control dels serveis de l'Administració de la Generalitat es perpetuïn.

L'article 16 modifica la redacció de la lletra e de l'article 33, on es regulen les condicions per ser admès a les proves de funcionaris, essent una de les condicions no estar inhabilitat per a l'exercici de les funcions públiques ni haver estat separat mitjançant expedient disciplinari del servei de qual-sevol administració pública. La nostra esmena número 52 recull la necessitat, que per no ser admès a les proves sigui necessari que l'expedient disciplinari de separació sigui ferm; és a dir, no pugui ser objecte de recurs per tal d'evitar una clara discriminació en el supòsit que aquest fos resolt favorablement al recurrent.

L'article 17 del Projecte, en tractar els cursos impartits per l'Escola d'Administració Pública, fixa que aquesta ha de donar suport tècnic als tribunals en la realització del procés

selectiu per a funcionaris i realitzar, entre altres, estudis previs sobre els processos selectius, cursos de formació d'acord amb els diversos nivells i les necessitats de formació, o intervenir dins l'àmbit de la seva competència, per la qual cosa entenem que, com introdueix la nostra esmena número 55, ha de tenir cura especialment que els membres del tribunal tinguin el grau suficient de coneixements tècnics específics de les especificitats de les places que es seleccionen per tal que puguin realitzar una bona tasca selectiva.

La supressió de l'article 20, que recull la nostra esmena número 61, pretén eliminar del Projecte, tot i que aquest ho preveu amb caràcter excepcional, que l'Escola d'Administració pugui realitzar mitjançant convocatòria fases de formació amb caràcter previ a la selecció, d'acord amb el que es determina reglamentàriament. El Grup Parlamentari Popular considera que l'establiment de fases de formació amb caràcter previ a la selecció és absurd, perquè no tots els aspirants que realitzin els cursos de formació superaran el procés selectiu; per tant, és gravós i antieconòmic per a l'Administració impartir determinats coneixements a tècnics o administratius aspirants que no se sap si superaran o no la selecció, si no és que es sàpiga clar, la qual cosa —tots ho sabem— és impensable.

L'article 21 del Projecte de llei preveu que la convocatòria de l'oposició, segons es deriva de l'article 39 de la Llei de la funció pública, pot establir una entrevista al candidat per avaluar la idoneïtat d'aquest respecte a les funcions genèriques del cos o escala o dels possibles llocs de treball a ocupar. La nostra esmena número 64 suprimeix l'expressió «o dels possibles llocs de treball a ocupar», perquè això forma part de la provisió de places, no de la selecció.

L'article 24 recull que en el text del Dictamen de la nostra esmena número 69, on es fixa que als tribunals o òrgans tècnics de selecció, es garantirà la presència de funcionaris amb coneixements especialitzats, sobretot, dels llocs de treball que es seleccionen. També es podran establir òrgans permanents de selecció, garantint igualment la presència de funcionaris idonis, sense recollir l'esmena número 71, que pretén incorporar un nou paràgraf al text on es recull que als tribunals o òrgans tècnics de selecció hi seran presents els òrgans de representació col·lectiva en la mateixa línia de les nostres esmenes número 129 i 130, que veurem més endavant, en aplicació de la Llei 9/87, del 12 de maig, d'òrgans de representació, determinació de les condicions de treball i representació del personal al servei de les administracions públiques.

La nostra redacció a l'article 46, que fa el projecte en l'article 25, no preveu quines conseqüències té la no-supervisió del període de prova, en el sentit que l'informe emès sobre el candidat no sigui favorable. Per tant, l'apartat hauria de redactar-se de la manera següent: «Quan es determini a la convocatòria, els aspirants hauran de superar un període de prova, les característiques, durada i efectes del qual s'hauran de fixar reglamentàriament en funció del cos o de l'escala als quals es vol ingressar», tal com recull la nostra esmena número 76.

En tractar el concurs dins els sistemes per proveir els llocs de treball reservats a funcionaris, l'article 26 preveu que les juntes de mèrits que han d'avaluar els candidats en els concursos específics puguin estar assessorades per experts, quan el plantejament ha de ser que aquest experts no s'han de necessitar perquè els membres de les juntes de mèrits ja han de ser especialistes. La nostra esmena número 81 pretén en aquesta línia que les juntes de mèrits, per definició i per la seva pròpia naturalesa, estiguin integrades pel màxim nombre de tècnics experts donat que els llocs de treball a cobrir són llocs que requereixen el coneixement de tècnics o el desenvolupament de responsabilitats especials.

La lletra c de l'apartat 2 de l'article 26 preveu l'autoritat competent per a convocar els concursos i la lliure designació de càrrecs de comandament i llocs singulars, però no preveu quina és l'autoritat competent per a resoldre'ls, que és el que s'incorpora a la nostra esmena número 89 i que hauria de ser el del titular del Departament on estigui ubicada la plaça.

Entro seguidament a tractar les nostres esmenes números 97, 98, 99 i 140. Un dels supòsits en què pot tenir lloc la remodelació de funcionaris nomenats és el nomenament de lliure designació amb caràcter discrecional que preveu l'article 32, apartat 1, del Projecte, i en aquest cas, és clar, el funcionari ha de tenir dret a percebre les retribucions del nou lloc de treball que se li assigni, però no té dret —i per tant, s'ha d'eliminar de la Llei— al complement personal i variable previst que iguala les retribucions del nou lloc de treball amb les que corresponen a l'anterior, perquè, en definició, els conceptes retributius dels funcionaris no són drets adquirits, l'Administració pot variar-los. El que l'Administració ha de respectar és el grau personal consolidat. A més a més, la remoció d'un funcionari nomenat per lliure designació no dóna dret a cap indemnització. En aquestes mateixes raons es fonamenten les següents esmenes del nostre Grup Parlamentari, les números 98 i 99, que s'han fet a la lletra a i a les lletres a, b de l'apartat 1 de l'article 32 del text publicat, i no a tot el text de la lletra, com apareix en el Dictamen a debat.

El que resulta del tot inadmissible en aquesta línia és el contingut de la nova disposició addicional quinzena, que suprimeix la nostra esmena número 140, i en virtut de la qual els funcionaris de carrera que durant més de dos anys continuats o tres amb interrupció desenvolupin o hagin desenvolupat en l'Administració de la Generalitat llocs d'alts càrrecs amb categoria igual o superior a director general, percebin, des de la seva reincorporació al servei actiu i mentre es mantingui aquesta situació, el complement de destinació corresponent al seu grau personal, incrementat amb la quantitat necessària per igualar-lo al valor del complement de destinació o equivalent que es fixi per als directors generals en cada exercici pressupostari, més un complement personal i variable. El Govern de la Generalitat vol premiar determinades persones que han estat de la seva confiança i per això se'ls vol compensar econòmicament. Això s'ha d'eliminar de la Llei perquè constitueix una agressió frontal, per nosaltres, al sistema retributiu de la funció pública i desmotiva les funcions de la resta de servidors públics.

L'article 57 de la Llei, que tracta de la promoció interna dels funcionaris en la modificació que es fa de l'article 34 del Projecte a debat, considerem —tal com fa la nostra esmena número 102— que les bases de la convocatòria han de preveure el nombre de places vacants que es reserven a cada torn del total de les places ofertades i hauran de garantir un mínim d'un 20% de vacants en la promoció interna amb la limitació de la reserva que es fa per als funcionaris que presten serveis a l'Administració de la Generalitat que compleixin els requisits legals de titulació, que tenen una antiguitat almenys de dos anys en el cos o escala a què pertanyin, així com la resta de requisits exigits en la convocatòria i, naturalment, superin els processos selectius.

L'esmena número 134, a l'article 65, en tractar en la selecció del personal, els mèrits i l'experiència dels aspirants, així com la seva capacitat i idoneïtat, utilitza la fórmula «analitzin». El Grup Parlamentari Popular considera més adient la fórmula «es podran tenir en compte», en contraposició a «analitzin», perquè, si no, sembla que es prejudgi que el sistema de selecció serà el de concurs. Això seria una contradicció, ja que a l'encapçalament de l'article es diu que cal tenir en compte «l'adequació del sistema selectiu al contingut dels llocs de treball a ocupar». L'apartat 5 de l'article 67 crea la disposició addicional dinovena que fixa que, en l'àmbit de cada delegació territorial del Govern, hi pot haver, si escau, un delegat per a cada un dels departaments. Aquests delegats són càrrecs amb nivell orgànic inferior als delegats territorials del Govern, i el seu nomenament serà acordat lliurement pel conseller de cada departament.

La nostra esmena número 142, a l'apartat 4 de l'article 67, proposa la supressió del text «així mateix, de les respectives convocatòries, els aspirants podran ésser obligats a optar per places d'una titulació determinada, amb exclusió de la resta», perquè, si els aspirants reuneixen tots els requisits de la convocatòria, inclosa la titulació, poden participar en tots els processos selectius sense la limitació que recull el Projecte.

La nostra esmena número 146 pretén la supressió d'aquests apartats, ja que la creació d'aquests nous càrrecs de lliure designació, encara que es prevegi com a possibilitat, és inadmissible, perquè suposa crear més burocràcia, una major despesa, un major nombre de personal de confiança que desvirtua el sistema de la funció pública d'una forma partidista, perquè, a més a més, es preveu que aquests delegats seran nomenats lliurement, amb les conseqüències que això té sobre l'ocupació, com he manifestat a l'inici de la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo defensaré en aquest segon bloc les esmenes 51, 53, 59, 60 i 65; retiraré l'esmena 68, i defensaré les 75, 85, 94, 138 i 143.

Pel que fa a l'esmena 51, que fa referència a l'article 16, que modifica les condicions per a la selecció de personal establertes en l'article 33 de la Llei del 85, aquí el que es pretén en el text de la Llei és canviar una exigència de la Llei del 85, que és que, en estar inhabilitat el funcionari, ho sigui per sentència ferma. Ara se suprimeix l'exigència de la sentència ferma. Nosaltres pensem que s'ha de mantenir, que és el manteniment d'un principi de seguretat jurídica i de garantia i que altres supòsits que es poden donar, com és la separació per expedient disciplinari, ja estan contemplats en la Llei; per tant, hi ha les dues possibilitats; la inhabilitació per sentència ferma entenem nosaltres que s'ha de mantenir i, hi insisteixo, els altres aspectes, les altres possibilitats ja hi estan recollits. En aquest cas pensem que la modificació de la Llei del 85, el que fa és empitjorar el text d'aquesta Llei i introduir elements d'inseguretat jurídica que cal bandejar.

L'esmena 53 fa referència a l'article 17 del Projecte, que modifica el 35 de la Llei del 85, i que assenyala les funcions i la participació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. He de dir que el text actual ja ha estat bastant millorat en relació amb el text inicial. Això és cert. Nosaltres pensem que encara podríem donar un pas més, i millorar-lo una mica més, i que en el nostre text queden aquestes funcions més ben recollides quan es parla de promoure l'ajut a la investigació, informar les polítiques d'organització del treball relacionades amb la carrera administrativa dels empleats públics. En qualsevol cas entenem que és, com dic, una millora del text, però també vull reiterar que el text ja ha quedat substancialment millorat en relació amb l'original.

L'esmena 59 pretén modificar l'article 18 de la nova redacció de l'article 36 de la Llei, relatiu a la selecció de personal. Nosaltres pensem que és més adequat parlar d'«accés als grups professionals» que no a les «categories laborals», com diu el text. I precisament, això, en línia, curiosament, amb el que avui s'està imposant; és a dir, un concepte més ampli, que no el més restringit de categoria professional. Nosaltres pensem que la realitat, avui, de l'Administració, sobretot de cara al canvi o a la mobilitat funcional, queda més ben recollida en un àmbit més ampli com és el dels grups professionals.

L'esmena 60 ho és a l'article 19, que modifica el 37 de la Llei, i estableix els criteris i exigències de les proves de selecció de personal. Com hem dit ja en presentar, una mica, els aspectes de la Llei que a nosaltres ens semblaven millorables, en aquesta esmena, com en altres a les quals ens referirem, volem que es garanteixi la presència dels representants del personal en els òrgans de selecció corresponents. Pensem que aquest és un element molt important, precisament perquè aquests elements de més flexibilitat, de més eficàcia, en definitiva, en la gestió, en l'accés, en la selecció del personal, han d'estar complementats amb una presència dels representants del personal que impossibiliti —impossibiliti— que hi pugui haver actituds clientelars o actituds d'arbitrarietat. No diem pas, no és aquest el nostre objecte, que això es produeixi, però és evident que volem que això no es produeixi, volem que aquesta participació s'asseguri i es ga-

ranteixi, i hem de dir que altres comunitats autònomes ho tenen recollit en la seva relació amb els funcionaris, i algunes, fins i tot, jo diria que molt allunyades de les nostres inquietuds i de les inquietuds, també —espero—, de la majoria. Per tant, crec que aquest és un element important, com tots els que fan referència a la participació dels representants del personal, dels representants dels sindicats en aquests mecanismes per garantir aquesta participació, aquesta objectivitat i aquesta transparència, i per això reiterem i demanem l'aprovació d'aquesta esmena.

L'esmena 65 pretén modificar el text de l'article 21 del Projecte, que dóna nova redacció a l'article 39 de la Llei. Aquí, el text que esmenem pretén, al nostre entendre, modificar per empitjorar la finalitat de l'entrevista al candidat a funcionari. Nosaltres entenem que l'entrevista ha de servir per complementar les proves, per comprovar els mèrits al·legats i els coneixements professionals, però que l'entrevista no pot servir per introduir elements de discrecionalitat que puguin trencar el criteri d'objectivitat que la mateixa la Llei imposa; és a dir, el que no pot fer l'entrevista és desvirtuar el que han fet les proves. I nosaltres pensem que amb el text de la Llei això és possible i que amb la nostra redacció això es millora, i que aquesta possibilitat de desvirtuar-ho no existeix.

L'esmena 75, que és d'addició, pretén afegir un nou apartat a la redacció de l'article 45 de la Llei, que tracta dels criteris bàsics de composició i funcionament dels tribunals o òrgans tècnics de selecció de personal. Pensem que, com un element més de garantia de l'aplicació dels principis de transparència i de responsabilitat, cal que les intervencions dels tribunals constin a les corresponents actes de les sessions i, a més, que en els fonaments de la proposta de resolució siguin degudament motivats. Aquests són elements, des del nostre punt de vista, imprescindibles per millorar els criteris, que ja hem apuntat, de seguretat jurídica, de transparència i de millora, en definitiva, de tot l'accés a la funció pública.

L'esmena 85 fa referència a l'article 26, que dóna una nova redacció a l'article 47, que tracta de la provisió de llocs de treball. En l'apartat que pretenem completar —des del nostre punt de vista millorar— es faculta el Govern de la Generalitat per reglamentar la composició i funcionament de les juntes de mèrits que han d'apreciar els dels candidats als concursos específics per cobrir llocs de cap de negociat, secció, servei, etcètera, i nosaltres pensem que no és suficient l'exigència del text que els membres de les juntes posseeixin la idoneïtat necessària, sinó que cal que especifiquem que, quan s'hagi de resoldre un concurs d'accés, els membres hauran de complir els requisits de l'article 45, que —recordem-ho— és més exigent; és a dir, a part de la professionalització i la idoneïtat exigeix la presència de funcionaris amb coneixements especialitzats, un membre de l'Escola d'Administració Pública i un de l'òrgan competent en matèria de normalització lingüística, a més de fixar clarament unes incompatibilitats per garantir l'objectivitat. Pensem que en aquest cas és bo que això també es reculli.

L'esmena 94, relativa al mateix article anterior, pretén, com ja hem dit, garantir la presència dels representants del personal en els òrgans de selecció corresponents, element que nosaltres considerem indispensable per complir els principis d'objectivitat i participació.

Bé. L'esmena 138, sense dubte, per nosaltres és molt important, encara que no tornaré a reiterar els arguments que ja he donat. Aquesta esmena s'ha debatut abans: fa referència, com és obvi, a la supressió de la disposició addicional quinzena –per ser més exactes, a l'apartat segon del punt primer d'aquesta disposició addicional quinzena–, que és la que fa referència als complements dels directors generals. Certament, ja n'hem parlat i no en tornaré a parlar; només vull dir que seria molt fàcil replicar algunes de les paraules de la consellera; no ho faré perquè jo tinc un concepte diferent de la cortesia parlamentària.

Finalment, la nostra esmena 143 pretén la supressió, en el mateix article anterior, de la creació de la disposició addicional dinovena, que faculta la creació de delegats de cadascun dels departaments de la Generalitat, a més del delegat territorial del Govern. És cert que això és una possibilitat, no és una obligació, però és una facultat que s'introdueix clarament a la Llei, i que des del nostre punt de vista, això permet, possibilita una inflació d'alts càrrecs que és completament contrària al principi de simplificació de l'Administració, d'austeritat, que, per altra part, s'està proclamant; que proclamem nosaltres, però que proclamen també el Govern i el Grup de la majoria. Això està absolutament en contradicció amb aquestes proclames i, per tant, pensem que això caldria suprimir-ho. Res més.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: el senyor Gilabert té la paraula.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president. Intentarem ser breus, donat que la tramitació d'aquest Projecte s'està allargant més del que els mateixos ponents preveien, i de cara a facilitar, diguem-ne, la tramitació de la resta dels punts de l'ordre del dia, ens limitarem a contestar les esmenes –evidentment, per rebutjar-les– dels diferents grups que creiem que han de ser matèria de més èmfasi.

Començant primerament pel grup d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, voldria contestar a l'illustre diputat senyor Benach que rebutgem la seva esmena número 48 atès el nou concepte d'oferta d'ocupació pública que s'inclou en la recentment aprovada Llei 22 del 93, de mesures fiscals, de reforma del règim jurídic de la funció pública i de la protecció per desocupació. D'acord amb aquest nou concepte, que va en la línia de la racionalització i millora de la gestió dels recursos humans, només seran objecte d'oferta les necessitats de recursos humans que no puguin ser cobertes amb els efectius de personal existents. En aquest sentit, hem presentat, el nostre Grup, l'esmena número 6, que ja millora el redactat de l'article 31 de la Llei, quan disposa que l'oferta d'ocupació pública determinarà les places va-

cants que a proposta dels departaments es considerin necessàries per a l'adequat funcionament dels serveis.

Quant a l'esmena número 49, entenem que la possibilitat de realitzar ofertes parcials dins del mateix any no és una altra cosa que una garantia de l'adequat funcionament dels serveis, atès que es poden presentar necessitats imprevisibles *a priori* en sectors prestadors de serveis essencials per a la comunitat –Mossos d'Esquadra, personal penitenciari, etcètera.

L'esmena 78, també del mateix Grup d'Esquerra Republicana, mereix igualment el nostre rebuig, donat que entenem que entre els mèrits i la capacitat de considerar en un concurs de mèrits els requisits que exigeixen les característiques de la plaça per tal de poder-la ocupar, lògicament, determinen la idoneïtat dels aspirants. En conseqüència, creiem que cal mantenir el redactat inicial del Projecte.

I l'esmena número 80, la rebutgem igualment, i entenem que cal mantenir l'apartat a de l'article 47.1, atès que constitueix un dels eixos fonamentals de la reforma en la mesura que introdueix noves tècniques per a la valoració de la idoneïtat dels aspirants en la provisió de llocs de treball. Es considera que la possibilitat d'avaluar els coneixements, les habilitats, la idoneïtat i la capacitat d'adaptació al lloc mitjançant memòries, entrevistes, tests professionals i d'avaluació d'informes normalitzats constitueix una de les peces clau del nou sistema de promoció i ascens que es vol implantar a la nostra Administració, que pretén precisament defugir el clàssic sistema matemàtic de valoració d'uns mèrits taxats on sovint prima l'antiguitat sobre d'altres aspectes tan o més essencials per desenvolupar un lloc de treball.

La resta d'esmenes d'Esquerra Republicana, tot i que reconeixem l'intrínsec valor que cada una d'elles té per si mateixa i que en les prèvies reunions de ponència han servit òbviament per millorar el text del Projecte, les rebutgem, igual que les que he emfatitzat ara en ares de la brevetat.

Quant a les esmenes del Grup Popular, em penso que..., vaja, segons explicaré a continuació, correran igual sort. Això no obstant, i donat l'esforç realitzat per l'illustre diputat senyor Ros en mencionar i detallar una per una aquestes esmenes, jo amb molt de gust les contestaré. (*Rialles.*)

Quant a l'esmena 39, al nostre entendre, l'esmena presentada formula un redactat excessivament ampli i genèric, que no s'adiu amb l'esperit de la jurisprudència del Tribunal Constitucional abans comentada, Sentència del Tribunal Constitucional 99 del 87, i fins i tot podria ser contrari al que estableix l'alt Tribunal, atès que es podria interpretar que es trenca la reserva de llei i es deixa a l'Administració la determinació del que són els llocs de treball de caràcter instrumental.

La resposta a aquesta esmena número 39 entenem que pot ser aplicada igualment a l'esmena número 44, del Grup, i que per aquests motius les rebutgem.

Quant a l'esmena número 47 –i és una resposta similar a l'esmena número 48, d'Esquerra Republicana; en aquest cas són similars–, la rebutgem, senyor Ros, perquè aquesta es-

mena..., atès el nou concepte d'oferta d'ocupació pública que s'inclou en la recentment aprovada Llei 22 del 93, de mesures fiscals i de reforma del règim jurídic de la funció pública i de la protecció per desocupació. Per tant, entenem que aquesta Llei és una disposició base que ens obliga a presentar el Projecte amb aquest articulat concret, i si l'esmena número 6, del nostre Grup, és votada per ses senyories, entenem que queda bastant millorat el text de la Llei. Però és un tema que ve obligat per aquesta legislació bàsica estatal.

Quant a l'esmena número 50 i la possibilitat de realitzar ofertes parcials dins del mateix any, entenc que la mateixa resposta que ja he donat a l'esmena número 49, d'Esquerra Republicana, ha de ser donada per rebutjar aquesta esmena número 50, del Grup Popular, que és bàsicament idèntica.

A l'esmena número 52, aquí, nosaltres, contràriament al seu Grup, entenem que la resolució d'un expedient disciplinari ja és un acte administratiu definitiu en via administrativa. La inclusió del requisit de fermesa és, doncs, inútil, llevat que s'interpreti que la fermesa ho serà via contenciosa, la qual cosa pot diferir l'efectivitat de la sanció durant anys. Rebutgem, doncs, l'esmena, perquè sabuda és la lentitud proverbial dels tribunals de justícia. Aleshores, evidentment, si la fermesa l'esperem a la fi de la via contenciosa, aquesta situació es podria prolongar durant tres, quatre i més anys.

L'esmena número 55, la rebutgem igualment, ja que l'Escola d'Administració Pública no intervé en el nomenament dels membres dels tribunals, sinó que els dona el suport tècnic necessari. En conseqüència, entenem que no té sentit mandar l'Escola per una activitat sobre la qual no té competència.

Respecte a l'esmena número 61, considerem que el que disposen els dos apartats que s'afegeixen a l'article 38 de la Llei és una mesura més de les que preveu el Projecte per agilitar els processos selectius i aconseguir la selecció de personal idoni per a l'exercici de les funcions i tasques que s'han de desenvolupar en els llocs que es convoquin. Així, la possibilitat de realitzar fases de formació amb caràcter previ a la selecció es preveu amb caràcter excepcional i quan es requereixin uns coneixements específics o tècniques administratives determinades. Aquest sistema previ de selecció ha estat posat en pràctica per altres administracions públiques, i entenem que, si més no, ha de mantenir-se en el Projecte com un instrument més a disposició de l'Administració per a reclutament del personal més idoni i capacitat per a l'exercici de tasques que requereixen una formació especialitzada. En qualsevol cas, la seva realització no seria generalitzable a qualsevol procés selectiu, atès que objectivament no sembla necessari, i en segon lloc, perquè l'Escola d'Administració Pública no disposa de la infraestructura suficient per dur a terme la formació dels aspirants a accedir a la funció pública, ni és aquesta la funció que té assignada. En conseqüència, hem de rebutjar aquesta esmena, i creiem que cal mantenir l'article 20 del Projecte de Llei.

Quant a l'esmena número 64, del mateix Grup Popular, opinem que el darrer incís del segon apartat de l'article 39 ja

preveu la possibilitat que els llocs objecte de la convocatòria siguin determinables i que, en conseqüència, l'òrgan seleccionador pugui determinar la idoneïtat dels aspirants no solament respecte de les funcions genèriques al cos o escala, sinó també respecte de les possibles places que s'han d'ocupar. És per això que el redactat originari creiem que s'ha de mantenir en tots els seus termes, i per aquest motiu rebutgem aquesta esmena.

Quant a l'esmena número 71, la presència dels representants de personal —que és un tema que, òbviament, els preocupa a vostès, preocupa al Grup Socialista i preocupa, lògicament, a Iniciativa per Catalunya, i no em vull deixar Esquerra Republicana, que també és un tema que també n'ha fet especial èmfasi—, nosaltres considerem, contràriament a la resta de grups, que la presència dels representants de personal en els òrgans de selecció no és una matèria que hagi de ser regulada per llei, sinó, en tot cas, per via reglamentària, en el corresponent reglament de selecció. Per altra banda, la inclusió dels representants de personal seria contradictòria amb el principi de qualificació tècnica i especialització que es pretén donar als òrgans de selecció, de manera que no es veu quin és el valor afegit que podrien aportar en la composició d'aquests òrgans purament tècnics.

Quant a l'esmena 76, les característiques, durada i efectes del període de prova poden ser molt variables, en funció dels diferents cossos i escales pels quals s'ha procedit a la convocatòria, per la qual cosa no es poden establir amb caràcter general i per via reglamentària, sinó que haurà de ser cada convocatòria específica la que determini aquests extrems. És per això que rebutgem igualment aquesta esmena.

Quant a l'esmena 81, l'assessorament d'experts a les juntes de mèrits és perfectament coherent amb el sistema de concurs de mèrits que s'estableix, al nostre entendre. Així, per exemple, per a la valoració dels tests professionals, fins i tot respecte del nivell de coneixement de la llengua catalana, la junta de mèrits pot requerir l'assessorament o el recolzament d'experts en la matèria. Aquest és el motiu, simplement, de rebuig de la seva esmena.

I quant a l'esmena número 89, entenem que és innecessària, ja que la competència ja ve referida tant a la convocatòria com a la seva resolució, i a més a més, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una esmena, que esperem que pugui ser aprovada per aquest plenari i que millora el redactat originari.

Quant a les esmenes 97, 98, 99 —i entenem que dono resposta també a l'esmena número 140, del Partit Popular—, dir ja d'una manera per nosaltres definitiva, per no tornar més a insistir sobre aquest tema, que l'apartat 1 de l'article 55, de nova redacció del Projecte de Llei, pretén resoldre el problema que es planteja quan un funcionari que ha accedit a un lloc de lliure designació és cessat discrecionalment, com ho permet la mateixa figura dels llocs de lliure designació, i es produeix en la majoria de casos un decrement importantíssim de les seves retribucions, que pot arribar a més d'un 50%.

Els llocs singulars, que són els corresponents a subdirectors generals, secretaries d'alts càrrecs i aquells altres llocs de caràcter directiu o d'especial responsabilitat o que per la naturalesa de les seves funcions així es determinin en la relació de llocs de treball, comporten que tant el nomenament com el cessament són de caràcter discrecional, atès que es fonamenten en la relació de confiança existent entre el nomenament i el qui nomena. Actualment, d'acord amb el que estableix la normativa bàsica estatal, el grau es configura com una garantia retributiva molt minsa, donat que el que garanteix la consolidació d'un determinat grau només és el complement de destinació de llocs del nivell corresponent al grau personal consolidat. Per l'estructura retributiva existent, el complement de destinació és una part poc significativa de les retribucions, mentre que el complement específic –no garantit actualment pel grau– representa la meitat o més de les retribucions totals del funcionari.

Per exemple, en la normativa vigent, un funcionari amb grau personal 26 i que ocupava un lloc de nivell 27 abans d'ésser nomenat per lliure designació en un lloc singular de nivell 30, perdrà, si és cessat, un 40% de les retribucions que percebia. Entenent que aquesta pèrdua retributiva és excessiva, s'ha instrumentat un sistema que garanteix una minva retributiva més moderada, la qual cosa incentivarà els funcionaris a ocupar llocs de lliure designació malgrat el risc que comporta el lliure cessament. D'aquesta manera, el funcionari de l'exemple citat percebrà un complement personal i variable equivalent al 70% del complement específic mínim atribuït a llocs de treball del nivell corresponent al grau personal consolidat que acrediti.

Quant a l'esmena número 102, la promoció interna es configura en la legislació de funcions com un veritable dret del personal subjecte al règim estatutari; dret que, no obstant, ha de tenir una sèrie de limitacions per imperatiu dels principis que deriven directament de la Constitució, com són els d'igualtat, mèrit i capacitat –articles 23 i 103–, així com també el de publicitat, motiu pel qual l'article 57 de nova redacció fa una reserva de places per al torn de promoció interna que pot arribar al 65% de les places ofertades i possibilita l'accés als diferents cossos o escales pel torn lliure, és a dir, per persones que no pertanyen a l'Administració. Si no es fixés el límit màxim, es podria vulnerar el principi constitucional establert a l'article 23.2, segons el qual els ciutadans tenen el dret d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i als càrrecs públics amb els requisits que les lleis assenyalin.

Es rebutja, per tant, aquesta esmena i també l'esmena 134, del Grup Popular, ja que la creació del nou article 34 bis sembla considerar que no en tot procés selectiu s'hauran de tenir en compte els mèrits i experiències. Per exemple, si s'utilitza el sistema d'oposició, on no hi ha valoració de mèrits. Si bé això és cert, el redactat proposat no és acceptable, atès que la fórmula potestativa emprada, «es podran tenir en compte», engloba la resta de la frase, que continua dient «i llur capacitat i idoneïtat per al desenvolupament de les funcions públiques». Semblaria, doncs, que tant la capa-

citat i idoneïtat també podrien ser o no ser tingudes en compte, la qual cosa entenem que és absurda.

Quant a l'esmena 142, la rebutgem igualment, ja que la finalitat d'aquest incís és que en convocatòries per a l'accés a un determinat cos en què les titulacions exigibles siguin diverses, l'aspirant hagi d'optar expressament per les places corresponents a la seva titulació. Per exemple, en convocatòries per a l'accés al Cos Superior d'Administració General es pot participar amb qualsevol titulació superior de llicenciat; el que permet l'addicional en el seu últim incís és que la convocatòria determini que part de les places seran per a llicenciats en dret, altres per a llicenciats en econòmiques, etcètera, de tal manera que l'aspirant haurà de fer constar la plaça de titulació determinada a la qual opta.

I finalment, el rebuig a l'esmena 146 ve donat perquè la disposició addicional dinovena pretén definir la naturalesa dels llocs dels delegats departamentals, atesa l'actual diversitat existent. Es defineixen, doncs, com a llocs a proveir per funcionaris i lliure nomenament per part del conseller de cada departament. Es posa fi així a una certa indefinició i es potencia la professionalització i funcionarització d'aquests llocs de treball.

El segon apartat de la disposició addicional preveu amb caràcter excepcional que el mateix Govern estableixi un altre rang per a determinats llocs de delegats departamentals quan concorrin circumstàncies tècniques, funcionals o territorials que ho justifiquin. És una potestat atribuïda al Govern, no a cada conseller, de caràcter excepcional i no absolutament discrecional, sinó que ha de venir motivada per unes raons concretes que ho justifiquin.

Quant al grup d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya, fem referència i, lògicament, som conscients de la responsabilitat que contraïem en rebutjar-la –l'esmena número 51, la primera d'aquest bloc d'esmenes–, ja que som conscients que el Dictamen del Consell Consultiu emès sobre el Projecte del 91 ja va ser desfavorable a la postura que defensàvem i que ara hem de tornar a mantenir. Creiem que s'ha de mantenir la redacció del Projecte de llei en tots els seus termes i ho creiem perquè cal tenir en compte que la inhabilitació per a l'exercici de funcions públiques és una condemna penal, imposada per un tribunal de justícia com a conseqüència d'un procés judicial. No té sentit, entenem, esperar la fermesa de la sentència, que pot ajornar-se –com vostè sap– durant molts anys i permetre que, per exemple, aquell que hagi estat inhabilitat en primera instància pugui participar en procediments selectius per ocupar una plaça de similars funcions o, fins i tot, la mateixa plaça on ha pogut cometre el fet delictiu objecte de la condemna. És per això, i malgrat que aquest Dictamen no és favorable en aquest punt, que entenem que no s'ha d'exigir el requisit de la fermesa de la sentència, motiu pel qual rebutgem aquesta esmena.

Quant a l'esmena 59, del mateix Grup, sobre les categories de personal laboral o de grups professionals, entenem que, en parlar de l'accés dels funcionaris, l'article 36 fa referència als cossos i escales, no al grup de titulació. Per tant, i per coherència, creiem que cal parlar de categories de per-

sonal laboral i no de grups professionals, però entenem que és un tema terminològic que podria ser acceptat d'una manera o d'una altra. Nosaltres, òbviament, ens inclinem per aquesta que li acabo d'esmentar i que fonamenta, en part, el rebuig de la seva esmena.

Quant a l'esmena número 60 –i també donaria resposta, a la vegada, a la número 94, del seu mateix Grup–, és bàsicament el que ja he contestat en donar resposta a l'esmena número 51, del Partit Popular. La presència dels representants de personal en els òrgans de selecció entenem que no és una matèria que hagi de ser regulada per llei sinó, en tot cas, per via de reglament i en el corresponent reglament de selecció. I creiem, a més a més, que la inclusió dels representants de personal seria contrària als principis de qualificació tècnica i especialització que es pretén donar als òrgans de selecció.

L'esmena 65, d'Iniciativa, l'hem de rebutjar igualment. Creiem que aquesta entrevista no és a efectes discriminatòris, sinó que pot servir per complementar molt el grau d'adequació de l'aspirant, i així si tan sols tinguéssim, per exemple, en el sistema d'oposició realització de proves, creiem que pot ser convenient i necessari, atenent a les característiques dels llocs convocats, que l'òrgan seleccionador interrogui verbalment l'aspirant sobre les qüestions objecte de la prova, per tal de comprovar, per exemple, si els coneixements exposats no són solament fruit d'un esforç memorístic, sinó que han estat compresos i assimilats, i que es realitzi una entrevista per poder, per tant, determinar amb més cura la idoneïtat d'aquests aspirants respecte de qüestions que poden haver quedat fosques o excloses de les proves escrites. Ara, evidentment, l'objecte de l'entrevista no pot ser qualsevol, sinó que, evidentment, s'ha de mantenir en els terminis i en l'estret marc del que és objecte de les proves de selecció.

Quant a l'esmena 75, la rebutgem igualment, ja que creiem que té un contingut més propi d'un reglament que no pas per a una regulació amb rang de llei, i, per altra banda, creiem que els tribunals es regeixen per les normes que regulen el funcionament dels òrgans col·legiats. En aquest sentit, cal destacar que l'article 27 de la Llei 30 del 92, de règim jurídic de les Administracions públiques i del procediment administratiu comú, regula amb caràcter general les actes dels òrgans col·legiats i, per tant, creiem que és innecessària la regulació en aquesta Llei.

Quant a l'esmena número 85, no la trobem procedent, atès que el concurs de mèrits que regula l'article 47 és un sistema de provisió de llocs de treball, no d'accés a la funció pública.

I finalment, quant a l'esmena del mateix Grup, l'esmena 143, la rebutgem igualment i pels mateixos motius que hem exposat en rebutjar l'esmena 146, del Partit Popular, en referir-nos als llocs dels delegats dels departamentals, qui els pot nomenar i de quina manera. No és un nomenament de caràcter discrecional ni que pot ésser fet per un conseller; ha d'ésser fet pel Govern i, en tot cas, especificant les causes concretes que ho justifiquin. Per tant, sent idèntiques pràcticament aquestes esmenes, són idèntics també els motius del seu rebuig.

Moltes gràcies, molt honorable president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. Abans d'entrar en el debat del tercer bloc, la Presidència anuncia que la votació final, prevista en el article 111 del Reglament, tindrà lloc no abans de dos quarts de dues d'aquest migdia.

Passem al tercer bloc. Al Grup d'Esquerra Republicana em sembla que li queden quinze esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Efectivament, aquest darrer bloc d'esmenes ja no cal que les hi enumeri, no?, doncs?

El Sr. PRESIDENT: No, no cal.

El Sr. BENACH: Queden clares: aquestes quinze esmenes que queden, que afecten al títol cinquè de la Llei, és a dir els que tracten..., els articles que tracten el règim estatutari de la funció pública.

Pel que fa a les esmenes 196 i 228, són esmenes que fan referència a la Llei de cossos docents; la Llei de cossos docents, que haurà de ser la norma específica que adequi aquesta Llei a les peculiaritats dels cossos docents de la Generalitat. No hi ha dubte que l'enduriment de la Llei marc es projectarà sobre la norma específica, la qual cosa significaria que, en el futur, el procés de reconversió de l'ensenyament català podria ser més dur i sagnant i que es podrien inscriure nous llocs de treball als càrrecs directius i als llocs singulars. Un altre aspecte important és com afrontarà la Llei de cossos docents el pas dels docents al règim de la Seguretat Social, tal com preveu el projecte que avui estem discutint.

La majoria dels arguments expressats en les dues anteriors intervencions servien també per defensar les esmenes que resten. Tanmateix, voldríem fer esment d'un tema que afecta una part de les esmenes que queden i algunes de les que ja s'han defensat, i que és un dels temes que queda coix en la redacció de la Llei. Es tracta de la presència sindical en el control de l'accés a la funció pública. Hi ha diverses esmenes en aquest sentit, però voldríem destacar l'esmena 224, que és especialment important perquè proposa la creació d'una instància de mediació i conciliació que obri camins per així estalviar als funcionaris que han de resoldre els seus conflictes laborals un àmbit tan poc recomanable, per lent i per car, com és el de la jurisdicció contenciosa administrativa.

L'actual normativa en matèria de procediment administratiu i les normes que regulen la participació sindical en la funció pública permeten la creació d'una instància d'aquestes característiques, que estalvia costos a l'Administració i que pot democratitzar la vida laboral.

Dit això, que seria, doncs, la defensa de les esmenes, de les quinze esmenes que queden, voldríem acabar amb un parell de conceptes més generals.

La consellera ens ha parlat en el seu discurs inicial, i posteriorment n'ha tornat a fer referència, de la modernització i l'avenç de la funció pública cap a esquemes més propis de

la Unió Europea. En aquest sentit voldríem dir dues coses. La primera: ens agrada que es faci aquest discurs i ens agrada especialment perquè representa l'avenç i la modernització cap a esquemes de la Unió Europea, però, és clar, hi ha un dubte important. Com es pot fer aquesta reforma i com es fa, de fet, aquesta reforma ben feta, quan estem parlant d'un tema que ni tan sols és competència exclusiva del Govern? I per tant, queda clar que no es disposa de totes les eines que caldria per poder fer aquest avenç i aquesta progressió cap a la modernització, en definitiva cap a la Unió Europea. Aquesta és la primera reflexió important.

Segona reflexió important. En aquest avenç i modernització cap a la Unió Europea, probablement no s'hagi sabut aprofitar l'avantatge del temps. És a dir, que podem jugar amb una certa perspectiva de temps i valorar les reformes que s'han fet a la Unió Europea, com han anat. Evidentment, nosaltres agafem el camí d'anada quan altres estats, altres administracions han agafat ja el camí de tornada; i probablement allò que hauria pogut ser considerat com una cosa interessant i, de fet, probablement, ho sigui, en d'altres països que s'ha aplicat una certa reforma d'aquestes característiques estiguin, doncs, fent-ne una valoració no del tot positiva. Per tant, no haver aprofitat aquesta perspectiva que el temps ens donava és una llàstima.

En tot cas, doncs, tot i que coincidiríem, doncs, amb l'objectiu aquest general d'avançar cap a la modernització de l'Administració pública a Catalunya, i a l'avenç cap aquests esquemes que es plantegen a la Unió Europea, manifestar aquestes dues reflexions més globals que hem fet.

Per acabar, també, lamentar –lamentar–, en tot cas, ni que sigui una altra vegada i reiteratiu, el fet que no s'hagi pogut dialogar i consensuar més, i això no vol dir que no s'hagi dialogat i consensuat coses; evidentment, el text de la Llei s'ha millorat, indubtablement, en el marc de la ponència, però entenem que calia encara més dosi important de diàleg i de consens.

Agrair, també, la tasca que s'ha fet des dels serveis de la cambra, especialment del lletrat que ha portat aquesta Llei, que ha estat una tasca –jo diria– difícil i ingrata en alguns moments, i sobretot per la seva paciència amb els ponents, i confiar que en properes ocasions, que segur que hi seran, es recuperi el clima de consens que va caracteritzar l'aprovació d'aquesta Llei l'any 85. Sobretot, perquè es donin les condicions que permetin, doncs, tenir millors eines per millorar, en general i globalment, la funció pública de Catalunya.

Voldria aprofitar, senyor president, per demanar-li, ja que després, en el moment de la votació..., votació separada de l'article 67 en els seus punts segon, setè i vuitè, als quals –com hem anunciat– votarem en contra. La resta d'articulat –em refereixo, evidentment, a l'articulat en aquests moments– es pot votar, des del nostre punt de vista, globalment.

Sí, perdó. Apartat primer, seria: 67, punts 1, 2, 7 i 8. Pel que fa a l'articulat, eh? Després pel que fa a les esmenes i tot això...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Suposo que quan em parla de l'article 67, ha dit l'apartat segon, és el primer, no? Primer.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Pel Grup Popular, per defensar les esmenes, les tretze esmenes que resten en aquest tercer bloc, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja no enumeraré el número de les esmenes, ja que són totes les que queden.

Entre els supòsits previstos a l'article 43 per concedir als funcionaris excedència voluntària es preveu el d'incompatibilitat i, en aquest cas, s'ha d'estar al que disposa la Llei 21/87, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i hem considerat necessari, com recull la nostra esmena número 107, incloure un termini màxim per al reingrés, donant-li un tractament similar al de l'excedència voluntària per interès particular, deu anys, ja que l'opció per a una o altra plaça de funcionari en entitats i organismes del sector públic la fa el funcionari per interès propi i, per tant, no hi ha motius que aconsellin fer un tractament discriminant.

L'article 44 tracta de la mobilitat dels funcionaris en actiu de l'Administració de la Generalitat que, mitjançant els sistemes de provisió de llocs o, en el seu cas, per transferència de serveis, passen a ocupar amb caràcter permanent llocs de treball, i la limita al fet que aquests siguin adients als propis del seu cos o escala en altres administracions, per quedar, respecte a la Generalitat, en la situació de serveis en altres administracions públiques. La nostra esmena número 109 suprimeix aquesta limitació a la possible mobilitat dels funcionaris que volen prestar els seus serveis a altres administracions, ja que entenem que és atemptadora a aquest dret dels funcionaris garantit per l'article 28 de la Llei del 85.

La nostra esmena número 113, a l'apartat 2 de l'article 46, deixa obert el termini de manteniment de la suspensió provisional fins a la resolució del procediment instruït, perquè, si es tracta de fets que han donat lloc a la instrucció d'un procediment judicial, és evident que el termini màxim que s'ha previst –tres mesos prorrogables per altres tres– és insuficient, perquè els procediments judicials són, com tots coneixem, bastant més llargs.

En l'article 49, s'ha introduït al text, a través de l'esmena del nostre Grup, el criteri general de l'article 31.1 *in fine* de la Llei 9/87, del 12 de juny, d'òrgans de representació, determinació de les condicions de treball i participació del personal al servei de les administracions públiques, on es disposa que, per decisió de la mesa general, podran constituir-se meses sectorials en atenció al nombre i peculiaritats de sectors concrets de funcionaris públics, per tal de fixar la competència en la creació de meses sectorials, atenent el seu millor coneixement dels sectors específics de funcionaris. No ha estat incorporada, en canvi –i ho recull la nostra esmena número 115–, la regulació de la composició, les fun-

cions i el funcionament dels esmentats òrgans, que han de regir els pactes i acords de les mateixes mesos, i, com a tals, són acords de dret privat que produeixen obligacions amb l'únic límit de les normes jurídiques vigents. És cert que aquests acords o pactes poden ser una fase del procediment d'aprovació d'un acte administratiu que correspon, però, al Govern de la Generalitat; per tant, és l'aprovació dels pactes o acords assolits a les mesos que fa el Govern de la Generalitat el que els dóna eficàcia, i aquest és el sentit de la nostra esmena a l'apartat 3 de l'article 49, que aclareix la competència del Govern per a aprovar-los.

El Projecte de Llei, en tractar la concessió de llicències als funcionaris per fer estudis sobre matèries directament relacionades amb el lloc de treball, fixa que, quan es concedeix per interès propi i de l'Administració, el funcionari té dret a percebre totes les seves retribucions. Recull, però, l'article 51, l'excepció que l'Escola d'Administració Pública pugui establir l'interès de l'Administració en la mateixa convocatòria dels cursos. La nostra esmena 120 proposa la supressió d'aquesta possibilitat, tot i que, excepcionalment, sigui l'Escola d'Administració Pública la que estableixi l'interès de l'Administració, perquè això no forma part de les seves atribucions, i, per tant, és una competència i funció que no se li pot donar ni tan sols amb caràcter excepcional.

Pel que fa a la realització de cursos de català per part dels funcionaris de la Generalitat que recull l'article 53 del Projecte, el nostre Grup Parlamentari està plenament d'acord que és necessari que els funcionaris s'esforcin en el perfeccionament del coneixement del català, per tal d'utilitzar-lo adequadament, i, per tant, que es realitzin –això sí, quan sigui necessari– els cursos que imparteixen els centres de formació, com recull la nostra esmena número 127, perquè és evident que no es pot imposar un deure general de realitzar cursos de català a tots els funcionaris, ja que, afortunadament, el grau de coneixement de la nostra llengua de molts funcionaris ja és molt bo, tenint en compte que, a més a més, en el procés de selecció s'exigeixen uns nivells adients de coneixement de la nostra llengua.

Pel que fa a la nostra esmena número 128, a l'article 56, va dirigida a suprimir com a falta greu la pertorbació del servei, és a dir, provocar confusió o desordre en aquest, per la seva ambigüïtat, i considerem, per tant, que no hauria d'estar en aquest greu de faltes.

En l'article 58, en tractar d'imposició de sancions per faltes molt greus, obvia allò que disposa l'article 9.3 de la Llei 9/87, del 12 de maig, d'òrgans de representació, determinació de les condicions de treball i prestació del personal al servei de les administracions públiques, on es reconeix el dret d'aquests òrgans col·lectius de ser informats de totes les sancions imposades per faltes molt greus. D'acord amb la disposició final de l'esmentada Llei, tot l'article 9 té caràcter bàsic i, per tant, és aplicable a totes les administracions públiques. Així, doncs, tal com recull la nostra esmena número 129, és necessari incorporar a la lletra c de l'apartat 2 de l'article 56 l'obligatorietat d'informar els òrgans de representació col·lectiva de totes les sancions imposades per faltes

molt greus, o s'estarà incomplint legislació bàsica estatal. En aquest mateix article, la nostra esmena número 130 recull també el deure de l'Administració de donar compte de tots els expedients disciplinaris als òrgans de representació col·lectiva. Aquest deure de l'Administració s'ha d'entendre correlatiu del dret general que tenen els òrgans de representació col·lectiva a rebre informació sobre les qüestions que afectin els seus representants.

La nostra esmena número 131, a la lletra c de l'article 62, que tracta la pèrdua de la condició d'interí, suprimeix la fórmula de «quan no calguin els seus serveis», per perdre la condició de tal, perquè és imprecisa i pot donar lloc a abusos i arbitriarietats per part de l'Administració a l'hora de cessar un interí. El nostre Grup Parlamentari considera més adient i proposa introduir en el text la fórmula «quan cessin les circumstàncies que van motivar el seu nomenament».

Per una altra banda, si bé a l'article 63 es recull que per al personal laboral, tot i la diversitat, s'aconsegueixi «una progressiva equiparació retributiva i de la resta de condicions de treball per a les tasques que impliquen unes mateixes condicions de preparació i unes mateixes funcions», aquesta progressiva equiparació cal que es vegi recollida en la relació de llocs de treball, amb l'especificació de retribucions, funcions i condicions necessàries per a ocupar els llocs de treball, i això és el que recull la nostra esmena número 132.

La nostra esmena número 136, a l'article 65, modifica la declaració d'excedència forçosa, ja que l'article, en la redacció del Projecte, és excessivament minuciós i considerem molt millor redactar-lo en forma de regla general, perquè si es redacta aquest precepte de forma casuística segurament quedaran supòsits fora, com, per exemple, els reingressos provinents d'excedències especials, d'excedències per incompatibilitats i d'altres.

Finalment, l'article 68 recull només com a possibilitat la reserva especial en les convocatòries de places per a personal laboral. Si es pren l'opció de la funcionarialització de la plantilla i es preveu que el personal laboral fix haurà de superar uns processos selectius per a accedir als cossos de funcionaris, cal, almenys, reservar-los un torn de reserva especial. Per això es proposa substituir la fórmula «es pot establir» per «s'establirà» en la nostra esmena número 153.

Senyores i senyors diputats, jo voldria donar moltes gràcies a tots els ponents que han participat en aquest Projecte de Llei, com també als serveis tècnics de la cambra, al lletrat. I, com ha dit la mateixa consellera en la presentació d'aquest Projecte de Llei, doncs, és un projecte de Llei transitori, que evidentment haurà de tenir, en poc temps, modificacions constants. Esperem que siguin les menys possibles i que s'accepti part de les nostres esmenes, que crec que milloraran sensiblement aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i per a defensar les cinc esmenes que resten, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, a nosaltres ens resten, en aquest tercer bloc, cinc esmenes.

L'esmena 118 és una esmena d'addició a l'article 50 del Projecte, que modifica l'article 83 de la Llei del 85; aquí es tracta dels permisos que es concediran als funcionaris —i hi vull insistir: permisos, no llicències, que és un altre apartat, perquè, en llicències, efectivament, alguna d'aquestes qüestions, d'una altra manera, però, es recull. Nosaltres volem que en els permisos —i, per tant, amb percepció del sou— s'inclogui un nou apartat perquè els funcionaris participin en cursos de formació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Pensem que és un element important per aconseguir aquest objectiu de la formació i el reciclatge permanent, de tenir una administració en les millors condicions per afrontar els problemes dels ciutadans, i, naturalment, aquests permisos, demanem a la nostra esmena que es concedeixin atenent les necessitats del servei i amb respecte al principi d'igualtat, per possibilitar que, en el temps que calgui, tots els empleats públics puguin gaudir d'aquest dret a millorar la seva formació en interès propi, en interès de l'Administració i en interès dels ciutadans.

Les esmenes 124 i 125 aquí fan referència, també, a l'article 85 de la Llei del 85, als permisos en cas de part i d'adopció o acolliment. El text ja fa una distinció entre el part o l'acolliment i l'adopció múltiples, però nosaltres pensem que cal fer una altra distinció: és a dir, nosaltres pensem que cal distingir entre el part doble i els parts triples o successius. Se'ns pot dir que això pot ser una circumstància que es dona amb caràcter més o menys excepcional, però jo crec que aquest no és el cas; és evident que es dona i nosaltres pensem que ha de tenir un tractament diferent, perquè això afecta d'una manera especial els drets de les funcionàries, i, en conseqüència, nosaltres pensem que cal augmentar en aquests casos els permisos, quan aquest part és triple, quàdruple, etcètera. En conseqüència, nosaltres pretenem que es modifiquin aquests dos apartats, tant pel que fa al part com a l'adopció o a l'acolliment, en aquests supòsits en què es donen situacions especials, tal com hem dit.

Volem reiterar també les esmenes 149 i 150, que, tal com hem dit en començar la nostra defensa de les esmenes, considerem extraordinàriament importants, i les considerem extraordinàriament importants per evitar, sobretot, la conflictivitat, per donar altres vies que no siguin les judicials als conflictes que forçosament es donen entre l'Administració i els seus funcionaris i treballadors. Nosaltres pretenem que s'aprovi un reglament que reguli el funcionament d'una instància de mediació i conciliació per al personal funcionari de l'Administració de la Generalitat, seguint els tràmits de participació sindical previstos a la legislació vigent, però això no ha de servir només per a garantir la participació sindical, sinó que, sobretot, ha de servir per a reduir la conflictivitat i millorar les relacions entre l'Administració i els seus funcionaris. Per tant, entenem que és una mesura absolutament imprescindible en benefici de tots plegats, perquè no s'hagi d'anar cada vegada a la via contenciosa, a la via judi-

cial, que és llarga, que és cara, que és complicada i que, en definitiva, quan resol els problemes a vegades han passat molts anys. Aquesta instància és un element imprescindible per aconseguir aquest objectiu d'agilitar l'Administració, de simplificar-la i, sobretot, de simplificar els conflictes que s'hi produeixen.

Bé. Nosaltres, en la següent esmena, de creació d'una nova disposició addicional, pretenem que les noves redaccions del reglament de selecció del personal, provisió de llocs de treball, incloguin, en línia amb altres esmenes que hem presentat, la regulació de la presència dels representants del personal en els òrgans de selecció i de provisió, la qual cosa haurà de ser objecte de negociació en l'àmbit corresponent.

He d'acabar dient que nosaltres pensem que aquesta Llei es podria haver millorat en molts aspectes; que l'hem millorat, sens dubte, en alguns, però que, sobretot, ara encara queda una tasca molt important, que és el seu desenvolupament reglamentari. Volem cridar l'atenció a la importància que molts d'aquests aspectes que nosaltres hem defensat i que s'ha dit que d'una manera o altra es recollirien ja en els reglaments, com és la participació dels representants dels treballadors, la participació dels sindicats, també, per exemple, en relació amb els articles 27 i 28; aspectes que han estat molt millorats en la Llei, com és l'accés a la funció pública de les persones discapacitades, que amb una esmena conjunta de tots els grups varem aconseguir introduir amb un nou redactat en la Llei, però que ara caldrà desenvolupar reglamentàriament, complint les exigències de l'article 28; per tant, encara queda una tasca molt important a fer, que caldrà que el Govern desenvolupi, que caldrà que, això, ho negociï amb els sectors implicats —hi insisteixo: sobretot amb els sindicats i els representants dels treballadors—, i esperem que per aquesta via encara es pugui millorar aquesta Llei.

Nosaltres, en la votació detallada, ens abstindrem en aquells articles que han estat objecte d'esmenes, amb les excepcions, com és obvi, de la disposició addicional, de la nova disposició addicional quinzena, en el seu apartat segon, que votarem en contra, com també votarem en contra en el punt vuitè de l'article 67; en canvi, votarem favorablement els articles que no han estat objecte d'esmenes. I, en la votació total i global de la Llei, nosaltres ens abstindrem, per aquests aspectes que estem en desacord, tot esperant i tot desitjant que això es millori encara, sobretot per la via reglamentària.

Hem d'acabar donant molt sincerament les gràcies a tots els ponents de tots els grups, perquè, amb independència que en moltes ocasions hi ha hagut, com és obvi, opinions divergents, opinions diferents a l'entorn d'aquest Projecte, jo crec que l'esperit de col·laboració, l'esperit de consens i, sobretot, l'esperit de col·laboració i de respecte ha estat present en tot moment entre nosaltres. I vull aprofitar també, en una llei tan complexa, per agrair a tots els que han col·laborat amb el nostre Grup, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per la presentació de les nostres esmenes i per l'esforç

que ha representat el nostre treball en aquesta Llei, i, finalment, i d'una manera molt especial, sobretot per la complexitat d'aquesta Llei, als serveis de la cambra i especialment al lletrat, el senyor Sol, per la seva tasca tan important per a tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president. Illustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en aquest darrer torn comencem, seguint l'ordre, pronunciant-nos sobre les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, concretament, fent èmfasi a les tres que ha comentat, que són la 133, la 151 i la 154.

Quant a la 133 i la 154, per les raons que ja he comentat abans, les hem de rebutjar. És necessària la presentació d'un projecte de llei de cossos docents, però hi han temes que són objecte de regulació estatal i que poden, en un moment donat, tenir la consideració de legislació base. I és per això que, davant del temor que es puguin titllar preceptes que nosaltres introduíssim d'inconstitucionals, més ens estimem ser prudents i no regular-los de moment.

I quant a la fixació del termini per a la presentació d'aquesta Llei de cossos docents, cal tenir en compte que resten algunes normes bàsiques per aprovar i que estan actualment en tràmit que podrien afectar el seu contingut en el supòsit de canvis; per exemple, normes sobre el concurs de trasllats nacionals, etcètera. Per això tampoc creiem prudent acceptar aquestes esmenes, tant en el que fa referència a la presentació del Projecte de Llei en si com en la fixació d'un termini concret de presentació per part del Govern de la Generalitat, motius pels quals no podem acceptar aquestes dues esmenes.

Quant a l'esmena número 151, d'Esquerra Republicana, igualment l'hem de rebutjar, ja que la considerem innecessària atès el contingut del nou apartat 4 de l'article 81, que és l'article 49 del Projecte de Llei, segons el qual, per acord de la Mesa general, es pot nomenar un mediador o mediadors quan no sigui possible arribar a un acord en la negociació i sorgeixin conflictes en el compliment dels acords o pactes. El procediment de la mediació serà regulat per reglament, d'acord amb legislació bàsica. Aleshores, atès aquest contingut d'aquest apartat 4 de l'article 81, que és el 49 del Projecte, entenem que l'esmena perd el seu sentit.

I quant a la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana, donem per reproduïts els arguments que ja hem dit en altres esmenes similars d'altres grups polítics, i, evidentment, no les podem acceptar.

Quant al bloc d'esmenes del Partit Popular, l'esmena 107, l'hem de rebutjar, ja que el redactat que proposa el seu Grup, l'illustre diputat senyor Ros, el considerem ambigu i una mica confús. Les causes d'incompatibilitat regulades per la Llei 21 del 87 poden ser altres que l'ocupació d'un

lloc de treball en una altra Administració pública; pot ser l'exercici d'una activitat privada, per exemple. Per altra banda, cal tenir en compte que aquesta situació es troba regulada amb caràcter bàsic a l'article 29.3, de la Llei 30/1984, que disposa en el seu apartat a que «*procederá declarar en situación de excedencia voluntaria a los funcionarios cuando se encuentren en situación de servicio activo en otro cuerpo o escala de cualquiera de las administraciones públicas o pasen a prestar servicios en organismos o entidades de sector público y no les corresponda quedar en otra situación*», sense que s'estableixi cap tipus de limitació temporal.

L'esmena 109 tampoc la podem acceptar, ja que, miri, la situació de serveis en altres administracions públiques es declararà quan un funcionari, per raó de la seva condició i la seva pertinença a un cos, escala o plaça singular de l'Administració de la Generalitat, passa a prestar serveis en una altra Administració pública amb caràcter permanent, ja sigui per transferència de serveis, ja sigui per qualsevol dels sistemes de provisió. Per tant, si el pas es produeix en llocs de treball no adients als propis del seu cos o escala, la nova ocupació no pot derivar d'una transferència de serveis ni de la participació en qualsevol sistema de provisió per raó de la seva condició de funcionari de la Generalitat, i és procedent en aquests casos la declaració de la situació d'excedència per incompatibilitats. Per tant, si acceptéssim la seva esmena, contradiríem la normativa bàsica, que, òbviament, ens obliga.

L'esmena 113 correrà igual sort, ja que la suspensió de funcions com a mesura cautelar ha de tenir una limitació temporal, llevat que hi hagi un procés judicial en curs. Cal tenir en compte que un expedient disciplinari pot tenir una tramitació de molt llarga durada, i no sembla lògic que durant aquest temps el funcionari percebi exclusivament les retribucions bàsiques sense que hagi recaigut encara resolució definitiva. Cal tenir en compte que en el procediment disciplinari regeixen els principis del dret penal i entre ells, principalment, el de presumpció d'innocència. La suspensió cautelar, doncs, ha de tenir unes limitacions, atesa la seva excepcionalitat i els efectes que se'n deriven.

Quant a les esmenes 115 i 120, les rebutgem per motius ja expressats amb anterioritat.

Quant a l'esmena 127, també; no la podem acceptar, ja que per nosaltres és evident que el coneixement del català per part del personal al servei de l'Administració és necessari per tal d'utilitzar-lo adequadament en la prestació del servei públic.

I quant a l'esmena 128, també la desestimem, ja que la tipificació concreta i específica de totes les conductes que poden constituir una falta disciplinària és impossible, per la qual cosa cal acudir a la més genèrica tipificació del resultat d'aquestes, com és el cas de la greu pertorbació del servei. I per això creiem que hem de mantenir el redactat actual, ja que, si no, entràrem en una llarguíssima casuística.

L'esmena 130, així com la 129, les rebutgem pels motius dits amb anterioritat, també.

I, quant a l'esmena 131, igualment no la podem acceptar, ja que la naturalesa transitòria i excepcional de la prestació de serveis amb règim d'interinatge ha de permetre a l'Administració apreciar, d'acord amb les necessitats dels serveis i en ús de les seves potestats organitzatives, la necessitat de mantenir o no un interinatge. L'expressió proposada en l'esmena pot comportar problemes d'interpretació, en el sentit que sembla lligar-se la finalització de l'interinatge a circumstàncies objectives externes i alienes a l'interí, quan pot ser que les circumstàncies que varen motivar el nomenament continuïn però s'hagi decidit una altra forma d'organització del servei que es presta. I és per això que també la rebutgem.

Quant a l'esmena 132, creiem que l'article esmenat pretén definir el principi d'igualtat de retribucions en igualtat de condicions i funcions, principi que ha de regir la negociació de les condicions de treball i la valoració dels llocs de treball, i la precisió que es vol introduir en aquesta esmena entenem que no és necessària, raó per la qual aquesta mereix el nostre rebuig.

I l'esmena 136, del mateix Grup, considerem que l'hem de rebutjar perquè, el redactat d'aquesta, el trobem bastant vague, atesa la importància que té la declaració d'excedència forçosa. Nosaltres entenem que és necessària una regulació més detallada d'aquesta situació, especificant, com ho fa l'apartat primer de l'article 72 bis, en quins casos procedeix declarar un funcionari en excedència forçosa. Per altra banda, el redactat proposat deixaria fora la possibilitat de declaració de l'excedència forçosa quan, d'acord amb els procediments legalment vigents, es produeixi una reducció de llocs de treball i no sigui possible mantenir els funcionaris afectats en servei actiu per manca de llocs vacants amb dotació pressupostària. Cal tenir en compte que la Llei 22 del 93, de mesures fiscals, de reforma del règim jurídic de la funció pública i de protecció a la desocupació, fa una regulació exhaustiva del pas a l'excedència forçosa com a conseqüència de l'aplicació de mesures com la reassignació d'efectius. I, per tant, quedem igualment també vinculats a aquesta legislació bàsica.

I finalment, quant a la darrera esmena del tercer bloc del Grup Popular, l'esmena 153, la rebutgem igualment, ja que entenem que el torn de reserva especial s'estableix amb caràcter potestatiu, atès que no en totes les convocatòries d'accés als cossos o escales hi haurà places afectades pel que estableix la disposició addicional.

Finalment, i quant a les esmenes que han quedat vives d'aquest tercer bloc del Grup d'Iniciativa per Catalunya, quant a la 118, nosaltres no podem acceptar aquesta esmena, il·lustre diputat senyor Fuentes, atès que en l'article 51 del Projecte de Llei, apartat 1, es regulen les llicències per a fer estudis sobre matèries directament relacionades amb el lloc de treball. Quan la llicència es concedeix per interès propi de l'Administració, el funcionari tindrà dret a percebre totes les seves retribucions. Per tant, l'esmena d'addició que es proposa seria reiterativa amb el que ja es preveu en l'esmenat article del Projecte de Llei.

Tampoc podem acceptar l'esmena 124, atès que el contingut de l'article que pretén esmenar és una transposició de la normativa bàsica estatal del règim estatutari dels funcionaris públics, més concretament la Llei 3 de 1989, modificada per la Llei 8 de 1992, les quals disposicions, òbviament, també ens vinculen.

L'esmena 125, l'hem de rebutjar igualment, ja que l'article que pretén esmenar també és una transposició de la normativa bàsica estatal del règim estatutari dels funcionaris públics.

La 194 creiem que és innecessària, i per això la rebutgem... (*veus de fons*) -194; 194 del Dictamen, 217 del Projecte-, atès el contingut del nou apartat 4 de l'article 81, que és l'article 49 del Projecte de Llei, segons el qual, per acord de la Mesa general, es pot nomenar un mediador o mediadors quan no sigui possible arribar a un acord en la negociació i sorgeixin conflictes en el compliment dels acords o pactes. El procediment de la mediació serà regulat per reglament, d'acord amb la legislació bàsica.

Finalment, l'esmena 150, que fa referència a la presència dels representants del personal, la rebutgem, i ja li he exposat abans les diferències de filosofia, no tan sols política sinó de caràcter tècnic, que inspiren el seu Grup i el Grup que m'honoro de pertànyer. Nosaltres considerem que aquest òrgans qualificadors han de ser especialitzats, han de ser tècnics i que, per tant, unes representacions de personal, tan sols de personal, sense atendre aquests criteris de tecnificació, de professionalització o d'especialització, hi estarien de més. És per aquest motiu que també rebutgem aquesta esmena.

I ja, finalment, puix que aquest tercer bloc d'esmenes ja ha quedat àmpliament debatut, amb el permís del molt honorable president, agrair també, en nom del Grup de Convergència i Unió, als serveis de la cambra i molt especialment al lletrat del Parlament senyor Pere Sol pels serveis prestats per reglar tot aquest galimaties en què en un primer moment ens vèiem immersos els diferents ponents d'aquesta Llei. És una llei molt tècnica, és una llei molt complexa, és una llei que jo diria que és una mica feixuga de tramitar i àdhuc de debatre. I, precisament, la magnífica labor del lletrat senyor Pere Sol ens ha facilitat molt la tasca, com ja han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula. Aquest agraïment igualment el vull fer extensiu al director general de la funció pública, senyor Carles Losada, per la seva infinita paciència, criteri i bon consell, així com als assessors també de la funció pública senyors Lluís Acemar i Eduard Àlvarez, que amb els seus criteris, consells i orientacions als ponents de Convergència i Unió ens han il·lustrat molt sobre la manera de tramitar i de plasmar el que ha quedat aquí debatut en aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, molt honorable president; moltes gràcies senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert.

La presidència fa constar que s'han formalitzat unes esmenes tècniques i lingüístiques que estan en poder dels grups i que s'entenen incloses dins el text del Dictamen.

A continuació, prego a la senyora secretària que procedeixi a donar lectura a les tres esmenes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Es proposa una nova redacció de l'apartat c, paràgraf 3, de l'article 2: «Al personal que presta serveis en les entitats de dret públic subjectes al dret privat, que es regirà per la seva normativa específica. Les lleis de creació de les esmentades entitats determinaran en el seu cas el règim a què se subjecta el personal funcionari adscrit o cedit a aquestes.»

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyora secretària. Digui a quin...

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Article 2 del Projecte.

El Sr. PRESIDENT: I a quina esmena?

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Em sembla que és a l'esmena 4, d'Iniciativa, però no està...

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Una altra esmena que podria ser a les esmenes 18 i 20, d'Esquerra; 22, del PSC, i 19 i 21, d'Iniciativa, a l'article 8 del Projecte. La lletra o i la lletra p, que quedarien redactades de la forma següent: «o) Impulsar i coordinar les polítiques de formació dels empleats públics catalans en els termes establerts en l'article 35.» I la lletra p: «Exercir les altres competències que li són assignades per la normativa vigent.»

Finalment, a l'esmena 28, d'Esquerra; l'article 8, apartat tercer del mateix precepte quedaria redactat de la forma següent: «Les lletres b, d, g, h, i, j, l, n, o i p.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

En primer lloc procedirem a votar aquestes esmenes transaccionals, tota vegada que els grups han retirat les seves esmenes corresponents per donar lloc a la tramitació.

Doncs, vots a favor d'aquestes esmenes transaccionals.

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara la presidència té entès –i així ha estat informat– que les esmenes es poden votar conjuntament; això, tots els ponents han arribat a aquest acord, fent una excepció, que és la 159, d'Esquerra Republicana, que serà acceptada, pel que sembla.

De manera que, en primer lloc, votem l'esmena 159, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten totes les altres esmenes de tots els grups. *(El Sr. Benach demana per parlar.)* Digui, senyor Benach.

El Sr. BENACH: Senyor president, de tots els grups de l'oposició, s'entén?

El Sr. PRESIDENT: De tots els grups de l'oposició, evidentment. *(Remor de veus.)* No, no, és que hi ha esmenes del Grup Parlamentari de la majoria, de manera que l'aclariment ha estat ben fet.

Doncs, les esmenes de tots els grups de l'oposició.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els articles no esmenats –no esmenats– per cap grup parlamentari de l'oposició, que són els següents, per a major claredat: 4, 12, 15, 16, 22, 27, 28, 29, 30, 35, 36, 37, 38, 41, 47, 48, 54, 55, 57, 59, 60, 61, 64, 65 bis, 65 ter, 65 quart, 69 i 70. Correcte? I llavors aquí, si els sembla bé, hi podríem afegir també l'exposició de motius i el títol i títols.

D'acord? Doncs es vota en aquest bloc.

Vots a favor?

Aquests articles i conceptes han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es voten els articles esmenats, la resta d'articles. *(El Sr. Benach demana per parlar.)* Sí?

El Sr. BENACH: Senyor president, l'article 67, recorda que li n'he demanat votació separada? 67.1, 7 i 8.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. BENACH: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, primer, votarem ara, de l'article 67, els punts 1, 7 i 8. D'acord? *(Pausa.)* Sí? El 7, per separat,

El Sr. FUENTES: El 7, per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs primer votem el punt 7 de l'article 67.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt 7 de l'article 67 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, 13 en contra i 5 abstencions.

A continuació es voten, d'aquest mateix article, els punts 1 i 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests extrems de l'article 67 han quedat aprovats per 88 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta de l'article 67. *(Pausa.)* La resta de l'article 67.

Vots a favor? *(El Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)*

El senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, probablement hi ha hagut una confusió. En tot cas és per aclarir-ho. El nostre Grup volia votar, hauria demanat separatament l'article 67, punt 1.2. Probablement hi ha hagut una confusió; era l'única votació separada que, com que ja l'han dit, no l'hem demanat...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, l'apartat 2 del punt 1.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Efectivament, senyor president. D'aquest és del que demanem vot separat.

El Sr. PRESIDENT: Doncs farem una votació separada d'aquest.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Exactament, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Es fa aquesta votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat segon del punt 1 de l'article 67 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció.

Ara sí, ara es vota la resta de l'article 67.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del text de l'article ha quedat aprovada per 89 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Ara se sotmeten a votació els articles del text del Dictamen que han estat esmenats pels grups de l'oposició. *(El Sr. Gilabert demana per parlar.)* Sí, digui, el senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Votació separada de l'article 46, concretament del paràgraf segon de l'apartat 5.

El Sr. PRESIDENT: 46... Digui, digui, apartat segon?

El Sr. GILABERT: Que diu, concretament: «La suspensió provisional...»

El Sr. PRESIDENT: Paràgraf segon de...?

El Sr. GILABERT: De l'apartat 5.

El Sr. PRESIDENT: Sí, molt bé. Doncs, alguna altra particularitat?

Molt bé; doncs farem la votació d'aquest apartat cinquè del paràgraf segon de l'article 46.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'apartat 5 del paràgraf 2 de l'article 46 no ha quedat aprovat per cap vot a favor, 59 en contra i 41 abstencions.

Ara es voten els articles esmenats del text del Dictamen; esmenats per l'oposició, s'entén.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

A continuació se sotmet a votació la votació final prevista en l'article 111 del Reglament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La votació final sobre tot el text de la Llei ha donat com a resultat 83 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

S'ha assolit el quòrum; per tant, queda aprovada la Llei.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

(Són tres quarts de dues del migdia i un minut.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposició de llei de protecció del sòl no urbanitzable

El segon punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei de protecció del sòl no urbanitzable, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, si vostès recorren Catalunya per carretera o per tren, veuran la proliferació d'edificis, «vivendes», naus industrials, granges que van apareixent com petits bolets pel paisatge de Catalunya, i no pas situats a la proximitat d'una població, sinó en el descampat en el que dèiem el «sòl rústic», abans, i avui «sòl no urbanitzable». Aquesta és una situació que ens sembla que és preocupant, que poc a poc va creixent i que està fent del paisatge de Catalunya un paisatge altament urbanitzat i, a més, sota un criteri d'un cert desordre. El Grup Socialista el que pretén amb aquesta Proposició de llei és intentar plantejar un debat sobre aquesta qüestió de què cal fer amb el sòl no urbanitzable i com regular la concessió de llicències de construcció en aquest sòl.

Aquesta Proposició de llei no és una proposició de llei definitiva; segurament és perfectible, millorable; nosaltres el que voldríem precisament avui aquí és que es comencés un debat seriós entre els representants del poble de Catalunya sobre aquesta qüestió i que, finalment, si fos acceptada, poguéssim trobar un text que solucionés un conflicte paisatgístic, mediambiental i del territori important.

Jo voldria, de totes maneres, començar la meua intervenció amb algunes consideracions prèvies sobre la situació de l'urbanisme a Catalunya i de la Direcció General d'Urbanisme.

Després de més de quinze anys d'autogovern en matèria urbanística, em sembla greu que a Catalunya hi hagi 321 municipis —ho repeteixo, 321 municipis— que no tenen cap norma de planejament, ni una: ni delimitació de sòl —ni delimitació de sòl. És a dir, a la província de Lleida n'hi ha 121, d'aquests municipis, que no tenen ni delimitació de sòl, ni normes subsidiàries, ni pla general. A nosaltres ens sembla que és una situació preocupant. I a més ens preocupa, per exemple, que en algun territori de les comarques de Girona alguns d'aquests municipis estan situats precisament en aquella franja que el Pla territorial de Catalunya diu que és la franja que ha de servir per resoldre els problemes de gestió de la costa. Segona línia de costa, municipis com Fontanilles, municipis com Gualta, com Torrent, com Palau-sator, municipis importants que no tenen planejament urbanístic i que el Pla territorial diu que són els municipis on s'ha de créixer en el futur.

És preocupant, per tant, que en quinze anys encara estiguem en aquesta situació de manca de planejament urbanístic. Però a nosaltres ens preocupa de manera important que hi hagi una persona a Catalunya que..., si jo els preguntés a vostès qui és la persona del Govern de la Generalitat que té més poder, tots estaran d'acord que és el senyor president de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol; i, si els pregunto qui és el segon personatge de Catalunya, del Govern de la Generalitat, que té més poder, potser no hi coincidirem, però jo el tinc claríssim: és el senyor Joan Anton Solans, director general d'Urbanisme. I no ho dic jo: ho diu el president Pujol en aquesta cambra, que diu que el senyor Solans té un gran poder perquè amb el llapis, la goma i el regle fa línies i fa rics i fa pobres. Ho deia el president Pujol en aquesta cambra. I això és veritat: el senyor Solans pot fer rics i pot fer pobres amb l'aprovació dels plans d'urbanisme.

Però aquest poder del senyor Solans, precisament, a nosaltres ens sembla que és un poder arbitrari, perquè ell diu que no és ni polític, ell; ell és un funcionari, i a més pot decidir moltes coses amb una total arbitrarietat i amb una total discrecionalitat, sobretot temes de concessions de llicències en sòl no urbanitzable. I aquest és el tema que avui hem de debatre aquí: qui dóna una llicència per construir una gasolinera, qui dóna una llicència per construir un hotel en sòl no urbanitzable, una nau industrial... Això ho fa el senyor Solans, a través de les comissions provincials d'urbanisme, sense cap tipus de control, sense cap tipus de criteri. I això a nosaltres ens sembla que s'ha de regular, i és el que voldríem amb aquesta Proposició de llei. Potser no l'hem encertada prou, però és un tema prou important com perquè el debatem.

Però la força del senyor Solans és aquesta: fer ratlles, fer rics, fer pobres, donar llicències en sòl no urbanitzable. Però és molt més important, encara, fixin-s'hi: ahir sortia al diari —o abans-d'ahir— que ara el senyor Solans vol fer un nou pla Delta. És a dir, el senyor Borrell, ministre, el senyor Culler, el conseller que mana al senyor Solans, acorden un pla per al delta del Llobregat, i ara surt el senyor Solans i diu: «No, no, aquest no em val, n'hem de fer un altre.» I, això, ho sabem els ciutadans de Catalunya —i sobretot els que es troben en ajuntaments o a la mateixa Administració de la Generalitat—, que s'aproven qüestions importants d'infraestructures —el traçat d'un tren, el traçat d'una carretera—, i ve el senyor director general d'Urbanisme i ho canvia tot. Té un poder importantíssim, importantíssim. Canviar el pla Delta? Escoltin...! I l'última cosa que ha canviat és que s'havia d'aprovar en aquesta cambra, abans de l'1 de maig d'aquest any, el Pla de carreteres, i resulta que el Pla de carreteres està aturat perquè el senyor Solans l'ha aturat. Per tant, és un senyor que té un poder important a Catalunya, sobre el qual em sembla que s'hauria de parlar, discutir, intentar posar acotacions al seu poder, i que no fossin les seves decisions tan discrecionals, tan arbitràries, sinó que estiguessin més o menys regulades.

Vostès em diran que, el tema del sòl no urbanitzable, potser no és necessari que el debatem, però jo acabo de veure en el *Diari Oficial de la Generalitat*, el 19 de maig, que

surt una ordre que obre un procés d'informació pública d'un decret —que ara publicarà la Generalitat— sobre l'adaptació dels textos urbanístics de Catalunya a la nova Llei de procediment administratiu. I precisament en aquest projecte de decret —que aquest diputat s'ha encarregat d'anar a buscar a la Conselleria— figura una nova regulació de l'acusació d'autoritzacions en sòl no urbanitzable.

Ja anuncio aquí que el Grup Socialista creu que aquest projecte de decret depassa el mandat d'aquest Parlament pel que fa referència a adequació dels textos urbanístics a la Llei de procediment administratiu. Li donàvem autorització per modificar terminis de tramitacions de projectes, de sancions, però no pas de canvi de sistemes d'autorització de concessions en sòl no urbanitzable. I, si el senyor director general d'Urbanisme o la Conselleria ens fan un decret o un projecte de decret sobre aquesta qüestió, deu ser que és un tema important, sobre el qual hem de debatre. Però hem de debatre públicament en el Parlament, no d'amagat a través d'un decret que ens volen fer colar com més aviat millor.

Quina és la situació actual del règim d'usos en sòl no urbanitzable? Vostès saben que hi ha quatre vies per les quals es poden aprovar construccions en aquest sòl. Un primer camí, a través de llicència municipal —que fins i tot pot donar l'alcalde, sense que passi pel Ple—, que preveu les autoritzacions de construccions agràries. Sota aquest camí de construccions agràries, nosaltres hem vist que en el territori de Catalunya apareixen naus industrials, que s'havia dit que era un cobert agrícola, però que aquest cobert agrícola primer era per guardar-hi un remolc i una maquinària agrícola i, finalment, es converteix en una nau industrial. És a dir que un camí que era per permetre que una explotació agrària s'ampliés, es modifiqués, s'adeqüés a una situació de modificació d'estructures agràries, de modernització d'estructures agràries, s'utilitza per convertir coberts agrícoles en naus industrials. Veiem que sota aquest concepte s'autoritzen granges, indústries agroalimentàries, etcètera. És un camí que s'ha abusat d'ell; és a dir, sota el concepte d'ampliació d'instal·lacions agràries, es fa tot el que sigui necessari. És un camí que ens sembla que no és correcte.

La segona línia, també, de construccions de sòl no urbanitzable, també per llicència municipal, són el que en diuen «construccions vinculades a l'obra pública», a la construcció de l'obra pública. Home, és evident que, si s'ha de fer una carretera i s'han de posar uns barracots perquè els treballadors hi puguin viure mentre es construeix la carretera, s'ha de poder donar una llicència provisional perquè s'hi instal·lin; però una llicència provisional, no una llicència definitiva. I, sota aquest concepte d'instal·lacions vinculades a l'obra pública, veiem que apareixen a Catalunya gasolineres, hotels Alfa i d'altres marques, concedits sota aquest qualificatiu. Nosaltres pensem que, vinculats a l'obra pública, només poden ser-ho les instal·lacions destinades a la construcció i instal·lacions provisionals, però no instal·lacions definitives.

Un tercer camí d'autorització —i en aquest cas ja no per llicència municipal, sinó per autorització de la Comissió

provincial d'urbanisme— són les «vivendes» unifamiliars. I tots sabem que sota el concepte de «vivendes» unifamiliars s'hi fa de tot: una casa de pagès que es converteix en hotel de cinc estrelles, una casa que es construeix amb la unitat mínima forestal o la unitat mínima agrària —en el passat ni això es complia—..., bé, «vivendes» unifamiliars.

I l'altra via per la qual veiem que en el nostre territori en sòl no urbanitzable es construeixen més instal·lacions és a través de la fórmula de declaració d'interès públic o interès social. Ara, sota el concepte d'interès públic i social, hi cap tot, i això..., la sol·licitud es fa a l'ajuntament, sí, però, la decisió, la pren la Comissió Provincial d'Urbanisme i, com tots sabem, la Comissió Provincial d'Urbanisme és el senyor Joan Anton Solans. I què es fa en aquests casos, doncs, sota el concepte d'interès públic o social? Per exemple, instal·lacions esportives i d'oci —tots hem vist la proliferació de camps de golf amb urbanitzacions annexes—, parcs aquàtics i recreatius, instal·lacions hípiques, estacions d'esquí, càmpings, però bé, no solament el càmping, sinó les instal·lacions fixes del càmping: *bungalows*, que es parcel·len i es venen, superfícies comercials... I nosaltres hem vist que en el territori de Catalunya hi ha sentències de tribunals de justícia que diuen que, clar, una superfície comercial, com que provoca una baixa en els preus dels productes que es venen, té interès públic i social. Aquesta ambigüitat de la Llei permet que en sòl no urbanitzable, sota el concepte d'interès públic i social, una persona compri un terreny, hi instal·li una superfície comercial, i això es pugui fer; indústries en sòl no urbanitzable, cementiris privats, etcètera.

Evidentment, hi ha alguna instal·lació que sí que té interès públic i social, però que, tot i així, caldria veure si cal obligatòriament que s'instal·li en sòl no urbanitzable i que no té espai en el sòl urbà. Per exemple, podem parlar d'escoles, de residències geriàtriques, de presons, de casernes i altre tipus d'instal·lació. Però fins i tot en aquest cas s'hauria de demostrar que no tenen espai en sòl urbà o sòl urbanitzable i que han d'anar en sòl no urbanitzable.

Bé, el Grup Socialista, davant d'aquesta proliferació de situacions que ens sembla que provoquen una disbauxa en el paisatge de Catalunya, una proliferació d'instal·lacions que perjudiquen el paisatge, creu que caldria regular la situació. I què proposem els socialistes en la nostra Proposició de llei? Primer, que el sòl no urbanitzable sigui considerat fonamentalment un sòl en què només estan permesos, d'entrada, els usos agrícoles, forestals, ramaders i d'utilització dels espais naturals i aprofitament de la natura. Aquesta és la finalitat del sòl no urbanitzable.

Segon, que l'hem de protegir, el sòl no urbanitzable, i, per tant, que en tots els plans generals que es redactin a partir d'aquests moments hi hagi un delimitació clara del sòl no urbanitzable, quins usos estan permesos i quins no estan permesos, què es pot fer en el sòl no urbanitzable...

Tercer, una regulació més estricta i més clara del sistema de concessió d'autoritzacions en el sòl no urbanitzable. Per exemple, nosaltres proposem que el que siguin autoritzacions que es donen amb llicència municipal, molt bé, que hi

hagi la llicència municipal, però que a més hi hagi un període d'informació pública d'aquesta sol·licitud. En aquests moments no hi és; és a dir, en aquests moments, un alcalde pot donar una llicència en sòl no urbanitzable *motu proprio*, fins i tot sense passar pel Ple, i això està passant: sense passar pel Ple es donen llicències, aleshores potser se n'informa, però la llicència ja està donada. Per tant, nosaltres proposem que hi hagi una sol·licitud i que hi hagi un període d'informació pública.

I, en aquest cas, quines llicències poden donar els ajuntaments? Nosaltres autoritzaríem —ens sembla que es podrien donar des de l'ajuntament— la construcció de camins i les ampliacions d'instal·lacions rurals i agrícoles, però no les instal·lacions industrials agrícoles, no les granges, no les indústries càrnies, no les indústries del fred, que sota el concepte d'indústries agrícoles s'estan instal·lant en sòl no urbanitzable, i vostès circulin per les carreteres de Catalunya i veuran naus de fred i veuran instal·lacions càrnies, indústries agroalimentàries, transformació de fruites en suc, etcètera.

I, en el cas del règim especial de construcció en sòl no urbanitzable, nosaltres proposem una qüestió fonamental. Primera, que es redacti un pla especial, és a dir, que no sigui una cosa graciosa de la Comissió Provincial d'Urbanisme, sinó que hi hagi un pla especial d'autorització d'una determinada construcció en sòl no urbanitzable. I estem disposats que en sòl no urbanitzable hi puguin anar instal·lacions agràries industrials, d'acord; granges, d'acord; que estiguin en sòl no urbanitzable aquestes instal·lacions esportives i d'oci, d'acord també, però que es faci un pla especial i que se sotmeti a tota la tramitació del pla especial. I una cosa fonamental: no solament la redacció d'un pla especial, sinó la declaració d'interès públic i social. I, la declaració d'interès públic i social, el Grup Socialista diu que l'ha de sol·licitar la persona que demani aquesta instal·lació a l'ajuntament, l'ajuntament l'ha d'aprovar, però requereix un acte formal del Consell Executiu que declari una instal·lació d'ús públic, d'interès públic i social perquè pugui ser autoritzat en sòl no urbanitzable; és a dir, camps de golf, naus esportives, instal·lacions industrials, etcètera: redacció del pla especial, declaració d'interès públic i social a través d'un acord del Consell Executiu.

Ens sembla que és un procés interessant, que cal que aquesta cambra discuteixi, i, si més no, nosaltres el que voldríem és que aquest tema que avui comencem a debatre fos un tema de debat nacional a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Hi pot haver torn en contra. (*Pausa.*) Doncs, passem a la fixació de posició.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula... Perdó, senyora Montserrat, que veig que el Grup Mixt demana la paraula, i la té el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per fixar la meua posició; per dir que entenc que ha de ser pres en consideració aquest debat, aquesta Proposició de llei, que no

pretén altra cosa que omplir un buit legal per protegir el sòl dit no urbanitzable. I crec que encara és més escaient en aquest moment en què l'aprovació del nou Codi penal ha suavitzat el que és delictu ecològic i ha passat d'una sanció d'arrest a una sanció de multa i on, en aquest nou Codi penal, no és considerat el delictu urbanístic, és a dir, aquell que comporta fer construcció damunt de sòl no urbanitzable. Per evitar la disregulació, la disfunció i l'arbitrarietat damunt d'aquest sòl, ens sembla que seria hora de poder discutir en aquest Parlament la Proposició de llei que proposa el Grup Socialista, naturalment amb la incorporació de tots aquells suggeriments, correccions i esmenes que s'hi vulguin fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. La senyora Montserrat té la paraula, pel Grup Popular.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, senyores i senyors diputats, al marge dels motius expressats pel Grup Parlamentari Socialista relatius a la presa en consideració de la Proposició de llei de protecció del sòl no urbanitzable, és norma del nostre Grup Parlamentari recolzar les preses en consideració, ja que entenem que això comporta donar suport a les iniciatives legislatives dels grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular està plenament d'acord en la necessitat de protegir determinades zones no urbanitzables, de manera que els usos i activitats que es puguin realitzar en aquest tipus de sòl no protegit especialment siguin harmonitzats amb els seus valors ecològics, paisatgístics i ambientals, valors que s'han de tenir en compte i que superen estrictament fins i tot allò econòmic.

El tractament que es doni al sòl no urbanitzable té una incidència directa en l'equilibri mediambiental i afecta la qualitat de vida de tots els ciutadans, i per tant requereix fer un seguiment acurat de la destinació d'aquest sòl, qüestió que ha orientat sempre les actuacions del nostre Grup Parlamentari.

Una altra qüestió és la visió que vostès i nosaltres tinguem de la protecció del sòl no urbanitzable. Cal analitzar el marc normatiu amb profunditat i valorar realment la consideració de l'espai o del sòl no urbanitzable. És en la Llei i en el Decret legislatiu 90 i en els seus articles 117, 127 i 128 on es defineix què és un sòl no urbanitzable, quins tipus de construccions s'hi poden ubicar i els procediments a seguir segons marca l'article 68 de la mateixa Llei i com i de quina manera s'han de respectar les incompatibilitats dels usos, com expressa el mateix article 127.

Val a dir que el sòl no urbanitzable ve regulat mitjançant els plans generals municipals d'ordenació, i la seva protecció per les normes establertes en cada cas pel pla. No succeeix així —com molt bé deia l'il·lustre diputat senyor Nadal—, el que passa en els 321 municipis que no tenen pla general municipal, ja que és la Comissió d'Urbanisme de Catalunya la que regula, tan sols amb l'informe previ de l'entitat local, aquesta qüestió.

També es classifica el sòl no urbanitzable d'acord amb la prioritat de l'ús en el Pla general territorial de Catalunya.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari discrepa amb l'exposició de motius de la present Proposició de llei, ja que creiem que a través dels plans generals d'urbanisme municipal es controla molt bé que la consideració del sòl no urbanitzable no sigui un espai residual i fins i tot marginal, com vostès indiquen. Els ajuntaments, amb esperit de protegir les normes dels plans generals, no permeten el descontrol o manca de control —com vostès apunten— del sòl no urbanitzable, ja que no tenen cap interès, o no tenim cap interès, els ajuntaments, perquè això incideixi en una taca negativa en els espais pendents d'urbanitzar.

Evidentment, si aquesta presa en consideració prospera avui, el nostre Grup presentaria en el següent tràmit parlamentari les esmenes pertinents a l'articulat d'aquesta Proposició de llei presentada pel Grup Socialista.

Amb els criteris exposats, el Grup Popular votarà favorablement.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que aquesta iniciativa que ha presentat el Grup Socialista és una iniciativa important, no és un tema qualsevol; és un tema amb transcendència i és un tema que, almenys al nostre Grup i al diputat que els parla, ens agradaria que no hi hagués una contesta mecànica, de mecànica parlamentària, per part del Grup de la majoria, sinó que realment hi hagués una reflexió, i jo els convido molt lleialment des d'aquí a fer o intentar compartir aquesta reflexió.

Mirin, durant molts anys, aquí, a Catalunya, i en temes relacionats amb el municipalisme i amb la gestió urbanística, hem sigut capdavaners. Durant molts anys, diferents organismes i institucions hem estat elaborant teoria urbanística, hem estat incidint d'una manera plena, vull dir, amb tota la reflexió que al voltant de l'ordenació del territori es feia en el conjunt de l'Estat.

La nostra realitat en aquests moments és que, per una sèrie de circumstàncies que no vull qualificar —perquè els ben asseguro que m'agradaria moltíssim que prosperés aquesta Proposició de llei i que, per tant, poguéssim entrar en una reflexió acurada—, per una sèrie de circumstàncies, en aquests moments Catalunya no està al capdavant de tots els temes urbanístics, ni en el plantejament. I segurament vostès ho saben —jo, per casualitat, perquè ho portava a la cartera quasi per casualitat—, home, aquí hi ha un document, per exemple, signat, de la Comunitat Autònoma de la regió de Múrcia amb la Federació de Municipis de la regió de Múrcia, sobre descentralització de competències en matèria d'urbanisme i habitatge, que entre altres coses, en l'epígraf tercer, en els punts 6 i 7, traspasa als ajuntaments com una competència municipal en règim de descentralització la concessió de les llicències per a la construcció d'habitatges unifamiliars en sòl no urbanitzable i altres consideracions.

Nosaltres, en aquests moments, no els venim a plantejar això. Que sigui una competència de la Generalitat; d'acord! Possiblement en aquests temes potser no hi coincidíem, però a nosaltres el que ens interessaria és que hi hagués una regulació, i que hi hagués una regulació en positiu, perquè, què ens passa avui? Doncs, miri, jo penso que la descripció que fa el Grup Socialista en el primer paràgraf de l'exposició de motius és exacta; en aquests moments, el sòl no urbanitzable té una consideració d'espai residual, fins i tot marginal, derivat principalment del tractament que rep des del marc normatiu aquest tipus de sòl.

I, per tant, aquest sòl, en la pràctica, quina és la seva situació real? Doncs, com molt bé es diu en el segon paràgraf, és aquell sòl que té una posició expectant respecte a una hipotètica requalificació. I tant és així, i tant n'estem convençuts, que un altre il·lustre diputat d'aquesta cambra, amb una moció que suposo que deurem discutir demà, parlant de les urbanitzacions il·legals, etcètera, ja ens diu —i ho dic com a exemple de com ho tenim après, que això és així—, ens diu: «Ecolti, impedeixin operacions especulatives sobretot a l'hora d'autoritzar la requalificació de terrenys no urbanitzables», perquè, efectivament, la creença popular —i la pràctica així ho demostra— fa que el sòl no urbanitzable sigui el sòl que està tocant a una xarxa urbana, pendent que surti l'ocasió per requalificar-lo i, d'alguna manera —tal com es deia abans—, algú es faci ric, algú es faci pobre; que jo no dubto de l'honradesa, que comparteixo —algun senyor diputat ho deia—, però també deixin-me dir que a vegades el director general també rep ordres de més amunt, i no dic que no siguin honrades, però, vull dir, ho dic perquè també a vegades rep ordres.

Bé, què és, davant d'aquesta situació, el que està passant amb el sòl no urbanitzable? Jo crec que tres fenòmens. Primer, una posició per part dels propietaris que tenen una expectativa no reconeguda en el Pla però que els diu que a partir d'algun moment allò pot ser requalificat. I, a més a més, això em sembla greu, perquè lligant amb alguna teoria exposada, precisament, pel director general, se'ns diu, parlant, per exemple, del panorama que hi ha a les ciutats de Catalunya, se'ns diu: «Ecoltin, segurament no es poden recuperar endarreriments històrics acumulats. Miri, la planificació regional no l'hem de fer rígida; en definitiva, les necessitats del mercat seran les que ens aniran donant a cada moment les pautes de l'actuació.»

Per tant, la qualificació de sòl no urbanitzable entra dintre d'aquelles categories en què, amb algun acte de l'Administració, és possible fer-hi qualsevol cosa. I això podria passar també amb sòls agrícoles, qualificats d'agrícoles, i vostès recordaran que alguna instal·lació, com la de la Sony famosa, es va fer amb un sòl que no estava qualificat, primera qüestió. Segona, fenòmens de marginalitat i de degradació, i tercer, que hi ha un marge per al comportament arbitrari que nosaltres entenem que no és positiu.

Tots vostès, o almenys el Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb una experiència concreta d'un municipi —tant és, és el de Sa-

badell, però en aquest cas és irrellevant—, en el procés de revisió del Pla general, què s'ha fet? Doncs, s'ha fet ni més ni menys que intentar adaptar la filosofia que proposa aquesta Proposició de llei del Grup Socialista; és a dir, tractem el sòl no urbanitzable en positiu, intentem d'alguna manera, fins i tot amb instruments com la qualificació de sistemes, perquè sigui possible, fins i tot, l'activitat expropiatòria de l'Administració, per tal de garantir possibles controls de terrenys estratègics per tallar possibles operacions especulatives, poder crear bancs de terres, etcètera, i, per tant, d'alguna manera, tallem com a única filosofia possible dels pobles i ciutats, que el creixement, que la pujada, que la sortida cap endavant..., créixer indefinidament no necessàriament és l'única solució, entre altres coses quan el nostre discurs, vull dir, coexisteix en el temps dient que hem de canviar de model de creixement i, per tant, l'hem de fer sostenible, etcètera.

I, per tant, nosaltres entenem que aquesta és una ocasió d'or per intentar reflexionar sobre els espais buits del territori, que és una crítica que, per altra banda, també se'ls ha fet a vostès amb el plantejament que han fet del Pla general d'ordenació territorial, que sembla ser, vull dir, doncs, que ahir es va aprovar, que es diu: atenció —i això ho deien els sindicats pagesos— que el sòl agrícola o el sòl —és igual, ja sé que no és sinònim— no urbanitzable està definit per negativa; és aquell que no és sòl urbà; és aquell que no és sòl útil.

L'experiència concreta que jo els citava va merèixer, per exemple, l'aprovació unànime de la Unió de Pagesos, que l'han anat explicant per Europa, i l'han trobat un instrument interessant i innovador, i, per tant, la possibilitat de posar ordre en el que són les tensions normals del contacte d'una trama urbana amb la seva zona periurbana immediata. I aquest Parlament mateix, en el debat d'agricultura, va aprovar una resolució dient que s'havia de regular i potenciar, però regular l'agricultura periurbana que es produeix normalment en sòls qualificats de no urbanitzables contigus a les ciutats i que, per tant, són els que tenen l'atenció immediata del procés urbanitzador.

I, per tant, a nosaltres ens sembla una posició absolutament capital entrar en una reflexió seriosa, pausada, evidentment amb moltes esmenes que cada un de nosaltres hi posarà avui, doncs, les seves prioritats, però que a nosaltres ens sembla un instrument fonamental per intentar una assignatura pendent que tenim en aquest país, que és la d'ordenar —ordenar— el territori.

I aquest no és un problema intervencionista; jo diria que és el contrari, que és un problema de seguretat jurídica. Vull dir, jo, com a ciutadà d'aquest país, vull saber les regles del joc, i el que no val és que jo, propietari, tingui un sòl que està qualificat de no urbanitzable i jo no pugui urbanitzar i que un altre propietari, pel que sigui, perquè ha nascut abans que jo o perquè té més influències, en un moment donat, vull dir, se li requalifiqui. Això produeix inseguretat jurídica i, per tant, això no són les regles del joc, vull dir, d'un estat de dret.

Nosaltres pensem que amb una regulació d'aquest tipus el que es guanya són garanties jurídiques, que tots plegats

sapiguem de veritat quines són les regles del joc. I això, objectivament, és positiu; objectivament és bo.

I per l'experiència que els he citat, això és possible, i vostès en altres instàncies hi han donat la conformitat. El mateix Govern de la Generalitat de Catalunya ha informat tant en la Comissió Provincial d'Urbanisme com en la Comissió d'Urbanisme de Catalunya favorablement aquest Pla general de què abans els he fet esment i que, evidentment, en la presentació que es va fer tant en una com en altra comissió, una de les poques coses que es va posar de manifest va ser aquest plantejament; plantejament que va ser àmpliament compartit.

Per tant, el que és bo i és aplicable en una ciutat d'una zona metropolitana o de la regió metropolitana..., crec que seria bo d'aprofitar aquesta experiència acumulada per intentar fer la reflexió en el conjunt del país.

Per això jo els deia que no venia ni amb ànim de confrontació ni amb ànim de trobar, allò, l'excusa per discutir-nos; al contrari: de demanar-los molt –molt– sincerament que no contestin d'una manera mecànica, sinó que aquesta és una gran oportunitat d'intentar trobar una sortida a una de les coses que tenim més desgavellades en aquest nostre país, i que seria la possibilitat de crear un marc de reflexió i fer patrimoni comú d'una cosa que, fins i tot, en altres trossos de l'Estat espanyol, fins i tot tenen posicions molt més municipalistes, molt més avançades des d'una perspectiva d'un ajuntament, que jo en aquests moments renuncio, si realment vostès estan disposats a assumir-ho a nivell de comunitat autònoma, que, d'alguna manera, ens permetria anunciar, vull dir, que és possible una regulació de tipus general. Si no, suposo que els ajuntaments hauran de fer, de dir: home, com a mínim que els ajuntaments d'aquí no siguin menys que els de Múrcia o que no siguin menys que els de Canàries o que no siguin menys que els de quasi, quasi, en aquests moments, qualsevol altra regió o comunitat autònoma d'Espanya.

Per tant, jo els demanaria –hi insisteixo– en nom del meu Grup que entressin en consideració aquest tema perquè és una oportunitat d'or en un tema cabdal en relació amb els temes de planejament. I penso que amb això tindran la col·laboració lleial de tots els grups de la cambra, perquè penso que som conscients de la importància d'un instrument d'aquests, que, en aquests moments hi ha un buit legal.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra comparteix la intencionalitat i la preocupació del que s'expressa implícitament en aquest projecte de llei presentat pel Grup Socialista, i, després de l'explicació que ha fet el portaveu responsable del Grup Socialista –en la qual ha posat més èmfasi en el concepte, en el problema en general, que no en el text articulat propi d'aquest projecte de llei–, ja

avancem que el nostre Grup Parlamentari, doncs, hi donarà suport.

Com acabo de dir, de fet, nosaltres coincidim molt clarament amb les motivacions que porten a fer aquesta Proposició de llei; creiem que tot el que fa a l'àmbit de regulació de l'espai no urbanitzable en aquests moments està bastant desorganitzat i és bastant caòtic i que es produeixen nombroses excepcionalitats que modifiquen el que inicialment havia de ser i que, fruit d'això, acaben no essent excepcionalitats al tipus d'usos que es produeixen en els sòls no urbanitzables.

Nosaltres pensem que en aquests moments el sòl no urbanitzable, tot i estar regulat legislativament, és més una no-categoria de sòl que no una qualificació d'un tipus de sòl determinat, perquè, com acabo de dir, es produeix una mica de tot i sembla que no tingui cap determinació, cap element concret o diferents concrets que es puguin produir.

Per tant, cal que es regulin aquest tipus d'autoritzacions, malauradament habituals, que s'estan produint des de la Generalitat dintre dels espais no urbanitzables i que, d'alguna manera, infringeixen el que inicialment es tenia en consideració o es preveia per a aquests espais no urbanitzables.

Fruit d'això pensem també que els espais no urbanitzables, ara per ara, no estan tractats ni amb la cura que caldria ni amb les inversions pertinents, com a zones d'interès agrícola, forestal, ecològic o paisatgístic que els correspon i que, per tant, hi ha dificultats perquè continuïn o millorin aquestes zones com a tals.

Els espais no urbanitzables solen convertir-se en zones de degradació lenta però constant, fruit de l'abandonament a què estan sotmesos i que tenen el risc d'anar perdent l'interès natural que inicialment tenen. A més a més, s'observa, freqüentment, com es converteix en allò, l'esperança de l'Administració, un sòl de reserva per poder, després, fer alguna cosa que en el moment de qualificar el terreny, doncs, no s'havia previst.

En relació amb el text mencionat –el text presentat pel Grup Socialista– i deixant clar que la nostra valoració és positiva conceptualment, hi tenim algunes diferències que pensem que són superables, i algunes concrecions que hi ha, doncs, no les compartim, i sí que voldria mencionar el que fa referència als plans especials. Des de la nostra òptica, les referències als plans especials no plantegen cap avantatge ni garanteixen res, i, a més a més, pensem que són més permissius que els plans generals, que això no hauria de ser així i que, fruit d'aquesta permissivitat, la protecció de sòl que a nosaltres ens agradaria tant a nivell qualitatiu com a nivell quantitatiu no està garantit.

Ens sorpren en aquesta mateixa línia l'article 6.4, en el qual es parla que es podria fer la construcció d'instal·lacions i activitats d'oci i esbarjo esportives, i un exemple d'això seria la construcció de camps de golf. Com tots vostès saben, els camps de golf, en realitat, doncs, sempre van associats a una construcció urbanística que no és unifamiliar sinó que és molt més àmplia, i, per tant, veuríem que aquí també es podria obrir la porta a una excepció que nosaltres considerem que no s'hauria de considerar.

Enfront d'això, en canvi, sí que pensem que seria molt útil acotar els marges de discrecionalitat en l'apreciació del que són els supòsits d'edificació d'interès públic o utilitat social en sòl no urbanitzable, ja que aquesta considerem que és la principal via d'escapament per a tot el que fa referència a l'especulació de sòl.

Tot i que queda clar —i ho torno a mencionar— que estem d'acord amb el concepte de la necessitat de regular tot el que fa referència a l'espai de sòl no urbanitzable, i que pensem que bona part de la intencionalitat d'aquesta Proposició de llei és la de limitar la concessió de llicències en sòl no urbanitzable, pensem que s'ha d'aprofundir en aquesta via i que s'han d'establir diferents graus de protecció en funció de diferents catalogacions que poden existir del sòl dintre del sòl no urbanitzable. Nosaltres en veiem tres de molt clares: una, la que fa referència a tot l'espai forestal; una altra que fa referència a l'espai agrícola-ramader, i una altra que fa referència a aquelles que tenen valor ecològic o paisatgístic de gran interès. No han de ser només aquestes tres; en funció de les especificitats del territori se'n podrien produir més, però pensem que aquestes són realment necessàries i que això permetria crear una legislació més específica, ja sigui de protecció, ja sigui de promoció, ja sigui de regeneració, en funció de les especificitats pròpies d'aquest terreny.

Jo, per acabar, també, el que voldria dir és que aquesta llei és una llei que seria molt important, perquè significaria un canvi de concepció en relació amb l'explotació del terreny. O sigui, en general hi ha hagut la concepció que el creixement ve associat o bé a l'edificabilitat o bé al pas o al canvi d'usos rurals, urbans o industrials del territori. Nosaltres pensem que, aquesta idea de creixement, cal anar-la abandonant, i que cal anar tendint més a la idea de desenvolupament, de desenvolupament qualitatiu, en el qual, lògicament, hi ha incorporat també la construcció de nous elements, però no amb el concepte de creixement sostingut, que no sostenible, és a dir, aquest contínuament anar creixent —contínuament anar creixent—, perquè això se suposa que genera una sèrie de riqueses que després la realitat és que no es tradueixen ni a nivell de territori ni a nivell de ciutadans i ciutadanes del territori. Per tant, nosaltres pensem que tot el que fa referència a usos de sòl no urbanitzable hauria de tenir una finalitat real i tangible de protecció, de continuïtat, de promoció i de desenvolupament d'aquestes zones i, si cal, de regeneració, per anar-les recuperant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Capdeferro.

El Sr. CAPDEFERRO: Molt honorable president, il·lustríssimes senyores diputades, il·lustres senyors diputats, abans de tot voldria fer una referència a l'accident que divendres passat va tenir el company diputat Josep Maria Salvatella, i voldria desitjar-li, des d'aquí —que suposo que això és una cosa en què tots estarem d'acord—, que es refaci com

més aviat millor i el puguem tenir incorporat a les tasques parlamentàries. *(Pausa.)*

També voldria començar dient, respecte a la referència que el diputat senyor Nadal ha fet en relació amb els presumptes excessius poders en la persona del director general d'Urbanisme, senyor Joan Anton Solans, i he de recordar que totes les decisions que emanen de les comissions d'urbanisme són decisions col·legiades d'aquestes corporacions. El vot del senyor Solans és idèntic al vot del senyor Joaquim Nadal, que vostè deu conèixer bé, i al meu mateix, que, com vostè sap, sóc membre de la Comissió d'Urbanisme de Girona. Les seves manifestacions són d'una desconsideració envers les quatre comissions d'urbanisme de Catalunya, i les qualificaria de greus i de lleugeres. Altra cosa és que el prestigi tècnic i l'honorabilitat i netedat del senyor Solans siguin manifestos i depassin l'àmbit de Catalunya; tant de bo en altres comunitats autònomes tinguessin una rega a l'hort —com diem col·loquialment— de persones de la vàlua del senyor Solans i que per molts anys pugui continuar desenvolupant la difícil tasca de la qual és responsable. *(Remor de veus.)*

Abans d'entrar en la consideració de la Proposició de llei que ens ocupa...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CAPDEFERRO: ...em vul·li entretenir dos minuts en la consideració del seu títol i de l'exposició de motius. Anomenar el 90% de la superfície del país de sòl no urbanitzable, com fa el títol de la Proposició de llei, és justificat en la legislació urbanística, la principal ocupació de la qual és l'ordenació del procés d'urbanització, però penso que per a una llei l'objectiu de la qual sigui precisament aquest sòl, convindria una denominació en positiu, que també en això em sembla que coincidiríem amb el senyor Farrés. Mai hem dit sòl no agrícola o sòl no forestal del sòl urbà. Proposar protegir el 90% de la superfície del país manifesta una posició purament defensiva, lluny de les necessitats i fins de les conveniències d'una política de reequilibrament o de tendència al reequilibrament del nostre territori. El títol en conjunt fa pensar en un tractament d'espai residual, que precisament, segons la lletra de l'exposició de motius de la Proposició, és el que voldríem evitar.

L'exposició de motius fa esment de la crisi del sector agrari com a causa de la degradació del sòl; aquest és precisament el tema que amb més cura hem de considerar en proposar-nos legislar sobre els sòls destinats a les activitats d'aquest sector. No creiem que la introducció d'inconvenients i tramitacions burocràtiques a les actuacions dels agricultors ajudés en res, més aviat perjudicaria la situació. Aquest sector està encaixant, com és sabut, canvis molt substancials en els darrers anys, imposats per les normatives comunitàries i la internacionalització de l'economia, i està sofrint una davallada en la rendibilitat de les seves activitats tradicionals. El seu futur es basa en la seva capacitat d'adaptació a noves activitats i aprofitaments que no podem intentar controlar a través de lleis estrictament urbanístiques. Creiem que, en aquest cas, l'urbanisme s'ha d'harmonitzar amb les

mesures de política més general encaminada al seu desenvolupament, evidentment tenint en compte criteris de protecció del medi, de qualitat ambiental, arquitectònica i de correcta col·locació de l'edifici en el paisatge, però no en forma de cotilla esterilitzadora, sinó de mesures de foment de la pròpia capacitat creativa.

Creiem que aquest projecte de llei perd l'ocasió de fer un tractament amb substantivitat pròpia del sòl no urbanitzable, diferenciant-lo clarament de les superfícies amb vocació urbana, industrial o de serveis. Des del punt de vista urbanístic, únic a què es limita la Proposició de llei, i quant al seu contingut general, cal dir que no suposa cap innovació remarcable respecte a la legislació vigent; no innova res des del punt de vista conceptual: un repàs per sobre a l'article 4, per exemple, dóna idea clara del que estem afirmant. Les principals aportacions són complicacions administratives i burocràtiques: per exemple, l'exigència d'intervenció del Consell Executiu en la declaració d'interès social o públic de les instal·lacions d'aquest caràcter en el projecte; la pràctica exigència d'estudis d'impacte ambiental previs a les llicències per a qualsevol activitat agrària en uns àmbits prou indefinits, que poden ser gairebé tots; la tramitació pròpia d'un pla especial per a llicències que poden ser d'una importància molt petita, amb informació pública inclosa; a nivell de l'Administració, l'exigència d'un pla especial, previ a la formulació del pla general adaptat, no fa res més que complicar el procés de planejament: aquest pla especial s'haurà d'adaptar després al pla general, etcètera.

En un altre aspecte, la indefinició de conceptes dóna peu a inseguretat jurídica —també ho estàvem comentant fa una estona. Per exemple, hi ha un lloc que diu: «Els llocs de paisatge obert i natural, sigui rural o marítim...» Qui determinarà quins són aquests llocs? Instal·lacions industrials agràries: qui matisa si són fonamentalment industrials o fonamentalment agràries? La relació d'usos autoritzats no és exhaustiva: qui decideix sobre el caràcter d'una explotació agro-turística, per exemple? El projecte sembla oblidar, per altra part, l'existència de la disciplina urbanística, que s'exerceix i s'ha d'exercir per combatre la picaresca aïllada, però que evidentment existeix, en l'àmbit del sòl no urbanitzable, com també en el de l'urbanitzable i en el de l'urbà, i aquí sí que hi hauria moltes coses a dir. En canvi, el projecte és molt permissiu amb les activitats destinades a l'oci, l'esbarjo, activitats esportives..., quan l'actual legislació obliga que s'incorporin al règim de dotacions i equipaments assenyalats als plans d'urbanisme. No regula tampoc el perill de formació de nuclis de població, aspecte reiteradament assenyalat per la jurisprudència com a límit clar a l'atorgament de llicències, i és totalment ambigu sobre el tema de l'habitatge familiar al servei de la pagesia.

Per tot l'exposat, tant des del punt de vista de les necessitats de la pagesia i del reequilibrament territorial com des de la vessant urbanística, no trobem, doncs, justificat posicionar-nos a favor de l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdeferro.

Seguidament es passa a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que no hi estiguin d'acord?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

**Presa en consideració de la Proposició
de llei de modificació de l'article 27
de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de
l'Institut Català de Finances**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, de 14 de gener, de l'Institut Català de Finances, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. També d'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar aquesta Proposició de llei del Grup Socialista, sobre la modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, de 14 de gener, de creació de l'Institut Català de Finances.

En aquesta Llei es preveu, en el seu article 27 i en els següents, la creació del que s'anomena el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, i se'n regula tant la seva composició com les seves funcions. Aquest era un organisme que en el moment de discussió de la Llei tenia o es preveia que podia tenir un paper important en la definició i en la discussió de la política econòmica i financera de la Generalitat. De fet, ja s'explica en la mateixa Llei que es constitueix com a successor de l'anomenat Consell Assessor del Crèdit, creat l'any 1980, i del Consell Assessor Econòmic, Fiscal i Financer, creat l'any 1984, organismes tots aquests —igual que el mateix que es creava en la Llei de l'Institut Català de Finances— pensats per a l'assessorament de la Generalitat en el seu màxim nivell, en tot el que requerís i fes referència a temes econòmics i financers.

En aquests moments, nou anys després de la promulgació de la Llei, aquest Consell Assessor està encara per crear, està encara per formar. Podríem pensar, senyores i senyors diputats, que es tracta d'un Consell Assessor la importància del qual és negligible, que no tenia un funcionament imprescindible o excessivament important en el conjunt de les institucions que es preveien. Jo, en tot cas, els proposo repassar inicialment les funcions més destacables que la mateixa Llei de creació li encomana.

Una de les funcions, la primera que se'ls proposa, és la de proposar al Consell Executiu els objectius i les directrius que es considerin més adequades per a l'economia de Cata-

lunya; es tractava, doncs, en aquest primer cas, d'una funció de primer nivell, amb l'assessorament necessari, tant de la mateixa Conselleria d'Economia i Finances com per al conjunt del Consell Executiu, sobre el que havia de ser l'evolució econòmica general del país i les actuacions per portar a terme en el si d'aquesta conjuntura econòmica. No se'ls escaparà a les senyores i senyors diputats l'interessant que hauria pogut ser comptar amb la col·laboració d'aquest Consell Assessor en els darrers anys de crisi econòmica i en les difícils circumstàncies que ha travessat el país en aquest camp. El Consell Executiu, la Conselleria d'Economia i Finances no va considerar en cap cas necessària aquesta formació del Consell Assessor per preveure el que..., per tenir —diria— més veus en el moment de discutir què és allò que requeria fer.

Una segona funció és la d'emetre informes sobre els resultats de la política de l'Institut Català de Finances. Són ben conegudes en aquesta cambra i en altres indrets les discrepàncies que el nostre Grup ha mantingut amb el Govern en relació amb la política de crèdits i avals que s'ha dut a terme des del Consell Executiu, tant en relació amb els seus aspectes més genèrics, com pugui ser la definició de quins són els sectors que requereixen actuacions més rellevants, com, fins i tot, quines són les condicions en què s'han de produir aquestes actuacions. Crítiques que des de la nostra banda també s'han estès a l'ús concret que s'ha fet de determinades línies de crèdit en relació, sobretot, amb el tracte especial que s'ha tingut amb determinades empreses i entitats sense que hi hagués, segons el nostre criteri, cap tipus de justificació. Els mitjans de comunicació s'han fet ressò a bastament i recentment d'alguna d'aquestes situacions que en el seu moment ja havia avançat el nostre Grup, i això, segurament, no és bo que succeeixi, i per això cal posar mesures per evitar-ho. Ben segur que alguna d'aquestes situacions tots plegats ens l'hauríem pogut evitar en el cas que hagués existit el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances que avui en dia estem reclamant.

I una tercera de les funcions previstes en la Llei és la d'informar la Junta de Govern de les propostes, del pressupost, de la memòria, dels balanços, dels comptes i de les propostes d'aplicació de resultats de l'Institut Català de Finances. No s'escapa a ningú que donades les vicissituds internes que ha viscut l'Institut Català de Finances hauria estat fonamental per a la confiança i la correcció de les actuacions del mateix Institut, com també des del punt de vista de tots aquells que hem hagut de pronunciar-nos sobre aquestes actuacions, poder conèixer en el seu moment de forma directa i precisa tot el que ha succeït, i al mateix temps saber que hi ha un consell assessor que hauria vetllat per la correcció d'aquestes actuacions. En contra d'això, ens n'hem hagut d'assabentar per mitjans de comunicació o a través d'àrdues investigacions.

No estem parlant, doncs, d'un organisme inútil, sinó que estem parlant d'un organisme que tenia i té clarament definides les seves funcions tant des del punt de vista extern al mateix Institut Català de Finances en relació amb l'evolució

econòmica general com des del punt de vista intern pel que és la pròpia dinàmica de l'Institut; elements tots ells que des del nostre punt de vista justifiquen i fan necessària l'existència d'aquell Consell Assessor.

Aquestes presumpcions del Grup Socialista i d'altres grups de la cambra han estat recentment confirmades per l'informe que ha efectuat la Sindicatura de Comptes sobre l'Institut Català de Finances; informe que, com tots podem recordar, venia motivat per una moció presentada pel nostre Grup i aprovada per la cambra a l'entorn dels fets que es varen produir per determinades actuacions incorrectes de l'anterior director general, el senyor Planasdemunt, i davant de la possibilitat que haguessin pogut influir en la dinàmica del mateix Institut.

En un altre moment processal, quan la Comissió analitzi aquest informe de la Sindicatura de Comptes, ja parlarem de la gestió de l'Institut Català de Finances i donarem la nostra opinió sobre el que ha succeït durant aquests anys. Avui el que ens interessa és la recomanació efectuada per la Sindicatura, en què especifica la necessitat de la constitució d'aquest Consell Assessor, i aquest és un dels elements que ha motivat la presentació de la següent Proposició de llei.

Una recomanació que fa la Sindicatura està evidentment basada en la constatació de la necessitat que l'Institut Català de Finances tingui una línia d'actuació global que estigui en relació amb les necessitats generals del país, reflectint la pluralitat de visions i propòsits que avui hi ha en la nostra societat i que a la vegada impossibiliti un funcionament relativament erràtic, basat essencialment en les actuacions més o menys compulsives del Govern en relació amb determinades urgències, moltes d'elles previsible en funció d'una actuació coherent que es pogués portar a terme des de les previsions, les discussions, el debat que es pogués fer en el si del Consell Assessor.

Davant, doncs, d'aquest nou requeriment i considerant la manca de voluntat manifesta del Consell Executiu durant aquests nou anys en relació amb la creació d'aquest Consell Assessor, el nostre Grup, creient important l'existència d'aquest, es trobava davant de dues alternatives possibles. La primera, la de requerir la necessitat de la constitució d'aquest Consell Assessor, per tant requerir al Govern el compliment de la Llei, requerir al Govern que constituís aquest Consell Assessor ràpidament i urgentment, però això no hauria deixat de ser segurament una petita ironia com pugui ser sempre la ironia de reclamar al Govern que tingui observança de la llei; hauria de ser, segurament, un dels paradigmes de tots els governs i, en aquest cas, ens trobem amb una clara i manifesta inobservança de la llei. Per tant, res feia pensar que, malgrat les nostres peticions, malgrat la nostra Moció, el Govern pogués canviar d'actitud en un termini més o menys immediat i que, per tant, podríem continuar tenint el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances dormint el somni dels justos pels anys dels anys.

És per això que, des d'un esperit completament constructiu i amb l'ànim de poder avançar en el que nosaltres considerem un tema important, ens hem inclinat finalment —ho

repeteix— per proposar a aquesta cambra, amb aquesta Proposició de Llei, una modificació de l'article 27, essencialment amb dos objectius.

Un primer objectiu, claríssim, que és el de donar pluralitat a la composició d'aquest Consell Assessor per tal que es reflecteixi de la millor de les maneres possibles la diversitat del país sense canviar essencialment els equilibris inicials que es preveien en la regulació anterior. La composició que es preveu és diferent, evidentment, però és una composició en què hi ha representat aquest Parlament, en què hi ha representat el món universitari, en què hi ha representats els sindicats, en què hi ha representades les organitzacions empresarials, en què hi ha representades les organitzacions municipals i en què hi ha representat el món de les corporacions. I fins i tot hi pot haver, s'estableix la possibilitat que hi pugui haver representacions individuals en forma d'aquelles persones que aquesta cambra consideri suficientment rellevants per estar-hi. Per tant, es tracta de crear un consell que tingui una pluralitat, una riquesa suficientment important com per assessorar de forma adequada tant el mateix Institut com —tal com preveu la Llei— la Conselleria i el mateix Consell Executiu.

Però segurament tan o més important com aquesta mateixa composició és una de les disposicions, una disposició final, en què es preveu que per mandat de la Llei tant la Mesa del Parlament com el Consell Executiu prevegin la constitució d'aquest Consell Assessor en el termini de tres mesos a partir de l'entrada en vigor de la Llei; és a dir, imposar-nos nosaltres mateixos, imposar l'obligatorietat de l'existència d'aquest Consell Assessor, perquè el creiem un tema totalment important.

Aquests són essencialment els dos objectius que nosaltres proposem en aquesta Proposició de Llei. Evidentment que poden ser regulats de forma diferent, i, per tant, als diferents grups parlamentaris, totes les senyores i els senyors diputats, el que els demanem és que discutim sobre l'oportunitat de l'objectiu, sobre l'oportunitat de fer-ho, de fer o no fer aquesta Proposició de Llei, i no tant sobre la lletra d'aquesta, perquè sobre la lletra d'aquesta, en un tràmit posterior, en tot cas, tindrem possibilitat de posar-nos d'acord.

En el cas que la majoria d'aquesta cambra acceptés a tràmit aquesta Proposició de Llei, podríem, doncs, constituir aquest organisme amb les seves funcions assessores tant al Consell Executiu com per fer el seguiment de la institució financera oficial més important de Catalunya, que és l'Institut Català de Finances, amb l'eficàcia i la discreció que aquest tipus d'entitats requereixen, element aquest que de vegades oblidem, que és el necessari tracte exquisit i tracte que requereixen totes les entitats financeres. També des d'aquest Consell Assessor propiciariem que això es pogués fer d'una forma més coherent al que és la situació actual.

Finalment, en el cas contrari, a nosaltres tan sols ens caldrà lamentar la decisió de la majoria de la cambra, però repetixo que nosaltres, des del paper com a oposició, el que sí que farem serà continuar defensant aquests criteris, els que els acabo d'exposar, com aquells que considerem millo-

res per al funcionament de l'Institut Català de Finances i que continuarem actuant coherentment amb aquest plantejament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Hi ha possibilitat de torn en contra. (*Pausa.*) Passem a continuació a la fixació de posició per part dels grups. Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar l'assentiment per part d'aquest diputat a la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de l'article 27 de la 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances. Entenem que aquest Consell Assessor va ser un manament fallit de la mateixa Llei en haver estat nou anys, doncs, sense veure la llum, ja que no va ser proposat per qui corresponia, la Conselleria d'Economia i Finances, al Consell Executiu.

És una recomanació de la creació d'aquest Consell per part de la Sindicatura de Comptes i és quelcom que en aquest moment donaria una major transparència, sense qüestionar en absolut l'actual direcció de l'Institut Català de Finances, una major transparència, perquè la proposta que fa el ponent socialista és un consell assessor molt més ampli, molt més plural, amb representació de tot tipus d'institucions i de representants sindicals i de representants de la ciutadania mateixa.

La previsió que aquest Consell Assessor tingui a més la possibilitat de crear comissions particularitza encara més el grau de col·laboració amb l'Institut Català de Finances, i que tingui un reglament de funcionament propi vol dir també una independència important per fer encara de manera més transparent la seva funció.

Per aquestes raons donem l'assentiment a aquesta presa en consideració, aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, per manifestar que si no s'haguessin produït los lamentables fets relatius a l'ex-director de l'Institut Català de Finances, senyor Jordi Planasdemunt, probablement avui igual estaríem reclamant lo compliment de la Llei en allò que es refereix al títol quart, de creació del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. Ja és prou lamentable que per a complir la Llei en este Parlament s'hagin de presentar proposicions de Llei; és a dir, potser nos haurem d'anar incorporant a la nostra intel·ligència que, cada vegada que este Parlament aprovi una llei immediatament, l'endemà haurem de presentar els grups de la cambra una proposició de Llei per reclamar que es compleixi aquesta Llei, a la vista dels antecedents que s'han assenyalat.

Han passat nou anys sense complir la Llei, han processat l'ex-director de l'Institut Català de Finances i la Llei sense complir; s'ha fet públic un informe de fiscalització de la

Sindicatura de Comptes i la Llei sense complir, i ara molt me temo que, a pesar d'esta Proposició de llei, la Llei continuarà sense complir-se. És a dir, és allò que diem a la meua terra: «L'amo lliga la corda allí on vol.»

Lo Grup Popular, en estos moments, en estes dates, estem verificant a les dependències de l'Institut Català de Finances, a través d'este portaveu, l'informe relatiu als crèdits i avals concedits per este Institut —amb l'assentiment, naturalment, del Govern de la Generalitat—, estem verificant los crèdits i avals en execució judicial i en morositat i crèdits i avals, també, al corrent de pagament amb deficiències greus. I a la vista del que està sortint, jo diria «curiositats», entre cometes, que farem públiques d'aquí a molts pocs dies, val la pena ara més que mai la creació d'este Consell Assessor que preveu la Llei de l'Institut Català de Finances, encara que a la vista del que estem veient a les dependències de l'Institut, a la vista d'això, se'ns crea el dubte de si este Consell Assessor ha d'assessorar l'Institut Català de Finances o millor seria que este Consell Assessor assessorés el Consell Executiu en allò que fa referència a la concessió d'avals i de crèdits, a la política de concessió d'avals i crèdits que amb tota alegria s'han formalitzat en los últims cinc anys.

Amb estos criteris, senyor diputat, compti amb lo suport del Grup Popular en este punt de l'ordre del dia presentat pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar que nosaltres donarem el nostre suport a aquesta Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista per modificar l'article 27 de la Llei de creació de l'Institut Català de Finances. I ho farem no per aquell motiu que moltes vegades invoquem els grups parlamentaris, d'obrir la porta a les iniciatives dels altres grups que fan referència a l'activitat legislativa, sinó que ho farem especialment perquè estem absolutament d'acord amb el fons que motiva aquesta Proposició de llei, sense perjudici, naturalment, que després, en el tràmit parlamentari, si fos admesa, poguéssim introduir, si ho considerem oportú, alguna esmena per intentar millorar-la.

Però, en qualsevol cas, estem absolutament d'acord que ja hauria estat imprescindible que es donés compliment a la creació d'aquest Consell Assessor, que l'article 27 de la Llei el dona per crear. Perquè, curiosament, l'article 27 de la Llei no diu: «Es crearà el Consell...»; no, no, ja defineix el Consell, ja defineix la seva composició, l'article 28 després especifica les seves funcions, com un instrument important, dins d'aquest altre instrument important per a la política econòmica de Catalunya, que ha de ser l'Institut Català de Finances. Altra cosa és si ho ha estat o no; nosaltres som —ho hem demostrat—, evidentment, molt crítics amb les actuacions de l'Institut Català de Finances, peròensem que ara tampoc és el moment d'analitzar això. En qualsevol cas,

l'Institut Català de Finances ha de ser aquest instrument, i el Consell Assessor també, i per això se li destina un capítol que parla d'aquest Consell Assessor. Malauradament, no s'ha constituït, a desgrat que el mateix informe, tal com s'ha dit, de la Sindicatura l'hagi reiteradament recomanat.

Per tant, nosaltresensem que és bo que s'accepti finalment aquesta Proposició de llei del Grup Socialista, i que s'accepti, en principi, amb el seu contingut, perquèensem que, a més d'imposar el compliment de la Llei, el millora. El millora perquè la composició que en principi anuncia, avança ja el projecte del Consell és millor, és més àmplia, recull la participació dels agents econòmics i socials d'aquells sectors de la societat que poden ser importants a l'hora d'assessorar la política econòmica de la Generalitat i de l'Institut d'una manera molt més clara, d'una manera molt més adient que no tal com ho feia l'article 27 en la seva redacció inicial. Es podrà discutir si han de ser dos representants d'aquí o tres representants d'allà, dels sindicats, de la patronal, de les cambres, etcètera, però aquesta, sens dubte, és una funció que correspondrà al tràmit parlamentari subsegüent.

Per tot això, i per moltes altres coses, evidentment, per molts altres arguments que podríem donar a favor de la creació d'aquest Consell, però em sembla que per a l'estricta compliment del que nosaltres mateixos legislem és absolutament imprescindible que tirem endavant aquesta Proposició de llei i que complim amb aquest mandat de crear el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'objectiu principal de la Llei que es va aprovar en aquest Parlament el desembre del 84 donava lloc a la creació de l'Institut Català de Finances. Hi havia bàsicament un objectiu: donar cos jurídic i efectiu a la política de crèdit públic de la Generalitat; però també, en segon lloc, era l'intent de crear un instrument que podia exercir la intervenció i fomentar la plena ocupació i el desenvolupament econòmic i social, tal com diu el preàmbul de la Llei.

Però, a més a més, també la Llei feia esment —i cito textualment—, «perquè l'Institut sigui més efectiu, se l'ha de dotar d'òrgans que afavoreixin el diàleg amb el sistema econòmic i que permetin el coneixement més complet de l'economia de Catalunya. No només no s'ha creat mai aquest Consell Assessor —ja s'ha dit als diferents grups—, sinó que l'Institut Català de Finances, el que hauria de ser el germen d'un hipotètic banc públic català —una d'aquelles propostes electorals que per sort fa dies ja s'ha acabat—, doncs, no només no s'ha portat a terme, sinó que ha estat presidit per l'opacitat i l'ambigüitat a l'hora de portar polítiques concretes.

Allò que nosaltres creiem que hauria d'haver estat aquest banc, model d'eficàcia i model d'escrupolositat, va perdre

aquest rumb, i sembla que en aquest moment s'ha tornat a resituar. Amb actituds parcials, actituds opaques, que es van demostrar en el cas Planasdemunt, donem la raó a aquells que veuen la iniciativa pública i la planificació econòmica com el principal escull de la inversió i la competitivitat. Això, però, paradoxalment, qui ho predica i qui ho porta a la pràctica són els mateixos.

També deixa molt clar la Sindicatura de Comptes que la creació del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances fóra positiva, ja que, malgrat que la seva tasca no seria pas precisament la de fiscalització directa, podria acostar molt més aquest diàleg que es proposa en el preàmbul de la Llei.

Finalment, votarem a favor per aquests elements, pel retard, perquè s'ha incomplert la Llei –ja s'ha dit sobrerament pels diferents grups que, en definitiva, arriba a ser surrealista la situació que s'hagi de fer una proposició com aquesta per acomplir la Llei–, però finalment, també, la proposta que fa el Grup Socialista obre i dona més representativitat a aquest Consell Assessor: no és d'elecció directa pel Consell Executiu a petició del conseller, sinó que és la cambra –en aquest cas, el Ple del Parlament, les dues terceres parts– qui decideix la meitat dels membres d'aquest nou Consell Assessor; concretament, dotze, si comptem els deu que ha qualificat el Parlament, cinc diputats, i cinc de fora, i els altres dos que també són elegits per aquesta cambra. Això afegeix –ho repeteixo– representativitat i democràcia interna a l'elecció.

I, finalment, les disposicions finals deixen molt clar el termini de tres mesos per portar a terme aquest article 27, aquesta modificació, que –ho repeteixo– s'ha endarrerit gairebé nou anys.

Res més, i, per tant, ratificar el vot a favor del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens dona la impressió, des del Grup de Convergència i Unió, que no podem satisfer la proposta, la iniciativa parlamentària de Proposició de Llei promoguda pel Grup Socialista d'aquesta cambra, i, sobretot, possiblement no li puguem donar satisfacció no pas des d'una argumentació ontològica o de concepte, sinó tan sols des del punt de vista d'una argumentació sobre el procediment; en qualsevol cas, amb una anàlisi acurada sobre la distribució competencial de Catalunya, reflectida i expressada en el mateix Estatut.

Si ens referim a la creació de l'Institut Català de Finances, a la Llei 2 de 1985, que mereixia un ampli consens d'aquesta cambra, podem observar clarament que el Parlament, el legislador atribueix a l'Executiu precisament la capacitat de poder nomenar els vocals d'aquest Consell Assessor. Repeteixo que en aquell moment aquesta consideració, aquesta manera de funcionar de l'Institut, la composició i la gestió dels òrgans que pertanyen i formen el mateix

Institut i que donen fruit a la seva gestió va ser considerada per aquesta cambra com a adient.

Nosaltres, des de Convergència i Unió, entenem que cal continuar mantenint aquesta diferenciació: unes són les tasques del legislador i les altres són les tasques de l'Executiu. I, en qualsevol cas, en aquesta Proposició de Llei que fa el Grup Socialista el que es pretén en aquest moment és, precisament, que el legislador assumeixi unes funcions encomanades per llei al Consell Executiu, al poder executiu. Evidentment, això, d'alguna manera, alteraria el mateix esperit i el mateix cos de la Llei, i és per això que em refereixo que puc decebre, des del punt de vista de l'argumentació, tots els grups d'aquesta cambra, que, d'alguna manera, han demanat que es tirés endavant aquesta iniciativa parlamentària, perquè tan sols el que podem fer, des del nostre Grup, és argumentar en la línia, precisament, de les funcions del legislatiu i no pas en el que representa la discussió que pogués haver-hi sobre quina ha de ser la composició, més ampla o més restringida, del Consell Assessor de l'Institut.

De tota manera, sí que els voldríem dir als diversos grups d'aquesta cambra que, fent referència, tal com han fet vostès, a quines han sigut les conclusions de l'informe de la Sindicatura de Comptes de la Generalitat, podem veure en la seva observació novena que diu clarament que: «Estimem que l'Institut Català de Finances ha actuat amb eficàcia en el compliment de les seves funcions i de les directrius pressupostàries.» No cal recordar tampoc que a partir de la Llei de pressupostos de l'any 1993 l'Institut Català de Finances, mitjançant el seu director general, que tramet al conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, el qual, al mateix temps, tramet a aquesta cambra la informació puntual i trimestral sobre resultats, sobre la gestió i sobre la territorialització de les seves accions..., fa que aquesta cambra estigui puntualment informada de tota la gestió que es duu a terme des de l'Institut Català de Finances.

Per tant, i resumint, el que volem fer avinent a aquesta cambra avui, arran de la seva Proposició, és que, bé, entenem que la Proposició del Grup Socialista té un esperit evidentment constructiu, i en aquest sentit cal considerar-ho, tota vegada que la preocupació per un òrgan tan important o l'extensió d'un òrgan important del Govern de la Generalitat ha de merèixer, per un partit responsable, per un grup responsable, la màxima atenció, com la que, evidentment, també han demostrat tots els altres grups.

És per tot això que, per tal de continuar mantenint en el seu punt l'esperit de la mateixa Llei aprovada l'any 1985, en aquests moments nosaltres no podem prendre en consideració la Proposició de Llei del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs, Ramon Tomàs.

Passem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar dempeus?

Les i els que no hi estiguin d'acord?

Abstencions?

La presa en consideració d'aquesta Proposició de llei ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Arribats en aquest moment, la presidència demana l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia de la present sessió plenària en el sentit següent: que els punts números 6, 7 i 9 —que són interpellacions— passin a ser els 13, 14 i 15 i que en cap cas aquests 13, 14 i 15 siguin substanciats abans del dia de demà a les 11 hores del matí.

Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la política general de subvencions per a
persones amb disminució i mobilitat reduïda**

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula per fer la seva exposició.

(*Remor de veus.*)

La Sra. BARENYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, fa uns mesos, aquest Parlament de Catalunya va aprovar una llei important, la Llei d'administració institucional, descentralització, desconcentració i coordinació de serveis socials. Aquesta Llei va ésser aprovada amb el vot en contra en temes molt importants de tots els grups parlamentaris, però també amb el vot a favor en aspectes que anaven d'acord amb l'esperit de la Llei, en el sentit que aquesta pretenia, ha pretès establir drets, establir prestacions bàsiques, amb l'objectiu, tal com diu l'exposició de motius, de promoure i garantir el dret dels ciutadans a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública mitjançant el desplegament i la consolidació dels recursos i dels serveis en el territori. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Barenys, suspengui el seu discurs...

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...en espera que hi hagi silenci.

La Sra. BARENYS: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'hem assolit en aquest moment. Pot continuar.

La Sra. BARENYS: Dret a prestacions i serveis que el sistema de la Seguretat Social té establerts també de forma universalitzada per a tots els ciutadans. D'un d'aquests drets, com el senyor conseller ja sap, en vull parlar en aquesta interpellació: el dret a les prestacions econòmiques, ja siguin del Departament de Benestar Social, sota el programa del PUAD, del Pla unificat d'ajudes a disminuïts, o bé del Departament de Sanitat, que gestiona les prestacions de

la Seguretat Social dirigides al sector poblacional de persones afectades per minusvalidesa.

Crec que a cap dels responsables polítics se'ns pot passar per alt la importància d'aquestes ajudes econòmiques per afavorir la integració social d'aquells que estan afectats per una minusvalidesa física, psíquica o sensorial, totes elles importants, ja siguin per a contractar serveis d'assistència personal o domiciliària, per fer tractaments de rehabilitació o psicoteràpia, o bé per facilitar la mobilitat i el transport, permisos de conduir, adaptació de vehicles, carros de rodes, instruments ortopèdics, o bé les ajudes per a la comunicació, els faxs, els audiodfons, etcètera.

Pel que fa al Departament de Benestar Social, aquestes prestacions estan regulades pel Decret 192/92, del 22 de juny, que estableix programes d'ajudes, per l'Ordre del 19 del VI del 93, en què es fa la convocatòria pública per a l'any 93 —l'any passat—, junt, també, amb la Resolució del 29 de març del 93, en què es fixen les quanties màximes de les ajudes mitjançant el programa de referència, és a dir, el Pla unificat d'ajudes per a persones amb disminució. Pel que fa al Departament de Sanitat, està regulat per la normativa de la Seguretat Social, i s'hi accedeix a través de la petició al metge de capçalera especialista.

Quin és el problema, senyores i senyors diputats, i senyor conseller, que generen aquestes prestacions? On rau la dificultat per accedir-hi? Quin és el malestar dels col·lectius de disminuïts físics, que s'ha manifestat aquests últims dies? Crec jo —i crec que no m'equivoco— que en les expectatives que les mateixes ajudes generen, perquè responen a necessitats imperioses d'aquest col·lectiu de ciutadans i ciutadanes, per a la mobilitat, per a la supervivència i per a un benestar psicològic i social dintre de la societat. Entenem que, d'entrada, tothom té dret a una prestació social justificada, donat que els beneficiaris d'aquests programes ho són totes aquelles persones afectades per una disminució física, psíquica o sensorial, tal com dèiem fa un moment —i així ho estableix l'article 2 del Decret esmentat—, però en la pràctica veiem que l'exercici d'aquests drets no es fa, no està a l'abast de tothom, i això realment ens preocupa. I creiem que hi ha causes implícites, causes que fan que aquests drets, l'exercici d'aquests drets no es pugui portar a cap, i li'n diré unes quantes, perquè m'agradaria que en prenguéssiu nota i em diguéssiu què en pensa, senyor conseller. Perquè ens consta que el seu Departament, el Govern de la Generalitat en el seu conjunt, té un desconeixement de quines són les necessitats globals, quantitativament i qualitativament enteses; és a dir, quanta gent necessita ajudes?, quin tipus d'ajudes necessita aquesta gent, aquests ciutadans de Catalunya?

Com a conseqüència d'aquest desconeixement, de quina és la necessitat global, vostès no poden planificar els programes i, com a conseqüència, no poden establir prioritats. Com que no hi ha programes, no poden adequar-los a les disponibilitats pressupostàries ni adequar, a la vegada, aquestes disponibilitats econòmiques a les necessitats més urgents, a les demandes més urgents que es fan cada any a través de la convocatòria d'ajudes. Com a resultat, hi ha un

retard en els pagaments, i també hi ha una restricció d'ajudes. Per tant, els drets no es poden acomplir.

Aquestes raons coincideixen —a part de les ajudes que vostè atorga a través del seu Departament— amb les prestacions de la Seguretat Social, que gestiona la Conselleria de Sanitat, en les quals podem incloure també altres queixes dels usuaris d'aquestes prestacions, referides a la qualitat de les pròtesis. Cada vegada hi ha materials més sofisticats i més lleugers, que podrien afavorir millor una integració social dels ciutadans que les necessiten, i, en canvi, els ajuts catalogats per la mateixa Seguretat Social són materials pesants, com, per exemple, les cadires de rodes de tracció manual, que pesen vint-i-cinc quilos, havent-hi cadires de dotze quilos, que fóra molt més fàcil poder-les manejar per aquelles persones que ho necessiten; o les cames ortopèdiques, que podrien ser molt més lleugeres de les que en aquest moment estan catalogades i a les quals s'accedeix mitjançant una petició al metge de capçalera de la Seguretat Social. Hi ha també altres pròtesis i materials necessaris per a determinades situacions d'incapacitat, que no estan incloses —i que en podem parlar potser en un altre moment— en aquests catàlegs de la Seguretat Social.

Nosaltres, jo crec, senyor conseller, que hem estudiat el tema amb bastant de profunditat i crec que per part de vostès hi ha un distanciament dels problemes, del dia a dia, dels problemes reals que tenen aquests col·lectius de ciutadans i ciutadanes que necessiten aquest tipus d'ajuda, aquest tipus de pròtesis, aquest tipus d'instrument. Les ajudes tècniques són necessàries —i vostè ho ha dit moltes vegades, i ho diuen les lleis que hem aprovat, l'última, i lleis anteriors— per afavorir la integració en la vida normal, una vida normal com la que porta vostè, la que porto jo, la que portem tots els diputats, però moltes d'aquestes persones afectades de minusvalidesa no poden portar aquesta vida normal perquè els falta un instrument, l'ajuda tècnica, per poder-ho fer. Per tant, hem de trobar una solució per poder fer aquesta integració real i efectiva, com diuen les nostres lleis. I, en aquest sentit, no podem pecar per omissió, reduir el pressupost i, com a conseqüència, reduir les possibilitats d'accés, tant per part de la Conselleria de Benestar Social com per part de la Conselleria de Sanitat mitjançant les prestacions de la Seguretat Social. En aquest moment els retards per poder accedir a aquestes..., per cobrar aquestes ajudes estan en un any i en un any i mig, i a nosaltres ens agradaria que vostè ens expliqués què passa amb tot això.

Vostè sap que els col·lectius de persones amb disminució fa temps que es queixen i fa temps que no tenen resposta, i no han tingut més remei —i vostè ho sap, i sé que li ha sabut molt de greu— que donar a conèixer aquesta situació als mitjans de comunicació, al mateix Parlament de Catalunya, on varen venir a la Comissió de Política Social a explicar-nos aquesta situació, i portar a la vegada a cap actuacions informatives i reivindicatives per reclamar la seva atenció, l'atenció de vostè, l'atenció dels ciutadans.

Vostè, com a conseller de Benestar Social, ha donat ja determinades respostes, justificant la seva actuació, la seva

política. Ens agradarà que ara ens doni una nova explicació, i ens la doni al Parlament de Catalunya, perquè aquestes respostes les ha fet a través dels mitjans de comunicació, i, quan vostè ens expliqui com argumenta aquesta actitud, aleshores podrem nosaltres prendre un posicionament sobre aquesta.

Vostè, senyor conseller, té uns compromisos, té unes responsabilitats, especialment respecte a aquest col·lectiu, i vostè ho sap i n'és conscient. M'ha d'acceptar que li remarqui que el tractament que es dona en aquest programa de Pla unificat d'ajudes és un greuge comparatiu amb altres actuacions del seu Departament, de la seva Conselleria, molt especialment en direccions generals com la Direcció General d'Acció Cívica, que té un pressupost esplèndid, comparat amb el pressupost que es dedica al Pla unificat d'ajudes, i vostè ha de demostrar que té capacitat per donar i trobar una solució a aquesta situació de greuge comparatiu, perquè, si li dic unes quantes dades, vostè m'haurà de donar la raó. El 1992 es van denegar un 42,39% de les ajudes d'aquest Pla unificat, i, d'aquestes, un 46,9 ho varen ser per manca de pressupost; el 1993 se'n van denegar un 58,8, i, d'aquestes, un 74,5% ho varen ser per manca de pressupost; un 40% d'aquestes denegacions ho varen ser per a la petició de pròtesis i d'instruments per afavorir la mobilitat; el 1993 van reduir d'un 21% les ajudes per a aquestes prestacions i, a més, el 94 van reduir vostès el pressupost en relació amb el 93 d'un 11,40%.

A hores d'ara encara hi ha pendents pressupostos d'ajudes del 1992 i del 1993. El que no sabem és quines són les quantitats que vostè encara ha de pagar, cosa que ens agradaria saber. Jo crec, senyor conseller, que des del Govern de la Generalitat no es pot defraudar el col·lectiu de persones amb disminució; jo crec que vostè, igual que tots, ha de defensar el dret a tenir aquests plans unificats d'ajudes i a tenir aquestes ajudes tècniques per poder-se integrar en la vida social i en la vida laboral; jo crec que nosaltres hem d'afavorir que tothom pugui exercir aquells drets que nosaltres tenim establerts, i, per totes aquestes raons, li demanàvem quins eren els propòsits de capteniment de la seva Direcció General, de la seva Conselleria, respecte a les ajudes a les persones amb disminució.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Molt honorable senyor president del Parlament, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, parlar de persones amb disminució vol dir parlar de persones que, d'acord amb el barem de taules, superen el grau de disminució del 33%, i, d'acord amb els censos més actualitzats que té el Departament, això vol dir parlar de 44.807 persones que són disminuïdes físiques, 24.739 que són disminuïdes psíquiques, 9.249 que són disminuïts sensorials i 15.553 que són disminuïts pluridiscapacitats.

Dintre de les subvencions hi ha dos grups diferents, que són les subvencions a les iniciatives socials i públiques per a manteniment de serveis i establiments especialitzats, i també iniciatives dutes a terme per entitats de serveis socials per a la promoció de les persones amb disminució i mobilitat reduïda, i, en segon lloc, les subvencions directes a persones o famílies per mitjà del Programa d'ajudes i atenció social a persones amb disminució, que fa referència a quatre grans grups d'ajudes: ajuda per a serveis i tractaments, assistència personal i/o domiciliària, assistència prestada en establiments, en primer lloc; en segon lloc, ajudes per a mobilitat i transport, obtenció i reconversió de permís de conduir, adquisició de vehicle, adaptació de vehicle, ajudes per a transport; en tercer lloc, ajudes per a l'autonomia personal i la comunicació, i, en quart lloc, ajudes per a la integració laboral.

Queden fora del que jo em referiré en aquesta intervenció —em sembla que queden fora clarament del que ha estat la seva interpellació— totes les prestacions que tenen a veure amb prestacions periòdiques, tant sigui de pensió no contributiva com la de subsidi de Lismi, etcètera. Qualsevol xifra que jo doni no tindrà a veure amb això.

La Generalitat de Catalunya ha fet un gran esforç en els darrers anys, en aquest sentit. Ignorar-ho és, realment, no partir de la realitat per judicar correctament la problemàtica. Nosaltres, l'any 88, destinàvem a aquestes subvencions —aquests dos grups de subvenció que jo he dit— 4.233 milions de pessetes, i aquest any hi ha previstos 14.400 milions. Això vol dir que, des del 88 fins ara, en aquests sis anys, hem incrementat 3,4 vegades el pressupost. Si ens mirem una data més propera, l'any 90, l'any 90 hi havia un pressupost o una destinació per a aquests conceptes de 7.848 milions, que representen en relació amb la d'aquest any un increment de dues vegades, de doblar-ho pràcticament.

Això, realment, ja es veu que és un esforç important en els pressupostos de la Generalitat, de tota la societat, del Govern, de tota la societat..., ha estat un esforç important. I aquest esforç encara ressalta més si es mira el que es fa fora d'aquí, perquè, és clar, totes les comunitats autònomes que es financen per l'Insero, que sumen un total de 15 milions d'habitants —15.166.000 habitants—, és a dir, dues vegades i mitja més que Catalunya, destinen entre totes elles una xifra de 2.489 milions, contra 14.400 nosaltres sols. Ho he dit bé, ho han escoltat bé: nosaltres, amb dues vegades i mitja menys de població, hi destinem 5,5 vegades més que el conjunt de totes les comunitats autònomes. Hi ha comunitats molt importants, com la de Madrid, la d'Aragó, Astúries, Balears, Cantàbria, o Castella - la Manxa, Castella-Lleó, etcètera. I si es mira la Comunitat de València, que és un col·lectiu molt petit, però no per això menys respectable, de ciutadans que van anar a empadronar-s'hi, diuen, tota la Comunitat Autònoma de València hi destina —segons carta que m'ha arribat de la Generalitat valenciana— 4.213 milions. És a dir que aquí són més de tres vegades més i, si corregim la població, més de dues vegades més.

Per tant, des d'aquest punt de vista, aquest esforç que la societat catalana fa és inqüestionable. I que és insuficient?

Segur, jo també ho dic. Però si deixem aquesta xifra global del conjunt de subvencions que jo he esmentat, i ens endinsem en el PUA, és a dir, en les ajudes individuals, nosaltres l'any 83 vam acabar el pressupost amb 1.280 milions de pessetes. Tenim sis milions d'habitants. En les mateixes comunitats autònomes que es financen per l'Insero, entre totes elles, varen assignar 1.037 milions. És a dir que nosaltres hem assignat més de tres vegades més que el conjunt de totes elles.

I si ens mirem la Comunitat de València —no és que tingui una especial predilecció per la comunitat valenciana, en aquest punt, però ja que es va fer aquesta actuació...—, tota la Comunitat de València, tota, són 64 milions —ho repeteixo—, contra 1.280 nosaltres. Això vol dir que nosaltres..., són dotze vegades més. I estic parlant no de percentatges, com a vegades es parla, parlo de vegades.

Si això no és un esforç, si això no és destacar un esforç important és que no partim de la realitat, de la més mínima realitat.

Tota la Comunitat Autònoma de Madrid, 191 milions, contra 1.280 nosaltres. Tota la Comunitat Autònoma d'Aragó, 80 milions, contra 1.280 nosaltres. Tota la Comunitat d'Extremadura, 67 milions, i —com he dit— tota la Comunitat Autònoma de València, 64 milions.

Això representa un esforç important, però és que aquest esforç també s'ha de considerar en funció de l'evolució dels darrers anys. L'any 85 la Generalitat va destinar a les ajudes individuals del PUA 180 milions de pessetes; com ja he dit, l'any 93 van ser 1.280, això vol dir que del 85 al 93, en aquests vuit anys, hem incrementat per set vegades.

Si ens fixem en l'any 88, que és quan es va crear el Departament de Benestar Social, s'hi van destinar 394 milions. Vol dir que des del 88 fins ara, en aquests cinc anys, ha estat 3,24 vegades. Això és un esforç. I des de l'any 92 al 93, és a dir, en dos anys, l'esforç ha estat un increment del 50% —aquí parlo de percentatges per primera vegada—, 50% en dos anys, quan els pressupostos han anat com han anat, jo crec que és un gran esforç. L'any 92 teníem 739 milions i l'any 93, 1.280.

L'any 94 hi ha previstos 1.127 milions als pressupostos, és cert, una xifra..., no l'11%, no és l'11%, però, bé, una xifra lleugerament inferior al que es va realitzar al pressupost, però ja sap tothom —al Parlament potser no ho he dit, però ho dic ara, però ho sap el sector— que aleshores farem els possibles, com hem fet cada any..., perquè el pressupost de l'any 93 també era de 1.000 milions i al final es va realitzar en 1.280. Per tant, aquest esforç de complementar amb transferències aquesta partida, l'anem fent cada any en la mesura de les nostres possibilitats.

Per tant, això és fer un esforç, i ningú discuteix les quantitats, perquè vostè diu: «Desconeixen la quantia.» Home, no la desconeixem, la quantia, el que passa és que realment sí que hi ha hagut un creixement que no preveia ni el mateix sector —segons a mi se m'ha dit—, realment, de peticions. I això està bé, és quelcom que s'ha d'acceptar, però s'estableixen unes prioritats. Ningú diu que les prioritats no siguin

les correctes, diuen simplement que el pressupost és insuficient. I hi estic d'acord i per tant ha de ser un esforç de tots procurar trobar un pressupost més elevat, però això no vol dir que l'esforç no hagi estat absolutament molt i molt i molt i molt important. Amb el que he dit, que és incontestable —que és incontestable—, de xifres, tant en xifres absolutes com en relació amb altres comunitats autònomes, la situació és realment d'un esforç important.

Són drets. És clar que són drets, però el que les lleis estableixen com a referència de drets a vegades no es pot aconseguir. També hi ha el dret al treball per a tots i hi ha gent aturada; també hi ha el dret a l'habitatge per a tots i hi ha gent que no té l'habitatge que necessita en un moment determinat. Això no vol dir que ens hàgim d'aturar, perquè un dret és un dret i per tant l'Administració pública, tota la societat, però especialment l'Administració pública i especialment el Govern, ha de procurar realment arribar que aquests drets es converteixin en realitat. Però no he discutit mai els drets i estic en això; el que passa és que no és en l'única ocasió que els drets com a referència no es poden veure, per situació pressupostària, per situació real, complimentats amb el que són les possibilitats que nosaltres tenim.

El retard dels pagaments és un altre tema; el retard dels pagaments, l'assumeixo com a conseller de la Generalitat, però aquest és un altre tema. Vostès saben que això depèn de les possibilitats —d'això n'hem parlat altres vegades per altres temes, del retard dels pagaments— d'Economia i Finances; aquesta és una qüestió que evidentment admeto que hauríem de procurar millorar. I la satisfacció que expresso per l'esforç que ha fet la Generalitat no vol dir que no fem el mateix esforç per pagar puntualment, però de qualsevol manera, en aquest terreny, admeto que la situació..., no puc pas presumir que aleshores ho fem amb puntualitat, perquè no és així.

En Sanitat vostè ja ha dit que són els catàlegs de la Seguretat Social; aquest és un altre tema, que també se'n pot parlar i amb el conseller de Sanitat, que realment tindrà una major capacitat que jo mateix per contestar.

Bé, voldria parlar d'altres coses: respecte que no tenen resposta els col·lectius, respecte al Pla unificat d'ajudes, etcètera; respecte a les disponibilitats del Departament en altres —com vostè ha dit— coses, en altres obligacions, en altres competències en relació amb aquesta. En parlaré després, però que quedi clar, perquè després ja no em referiré a això —no em quedarà temps per fer-ho—, que és que hem fet un gran esforç, el seguirem fent en la mesura de les nostres possibilitats i que realment admeto que, realment, es produeixi, en algun grau, insatisfacció a aquella persona que espera una prestació i no li arriba, ho admeto, i per això mai he deixat, mai he deixat d'atendre qualsevol..., no tan sols reclamació, sinó qualsevol petició que al respecte se m'ha fet; altra cosa és que hagi sabut o hagi pogut complaure en cada moment a tothom que m'ha demanat quelcom. Hi insistirem després, continuarem amb aquesta exposició en la contrarèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Barenys pot formular rèplica durant cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. A mi m'hauria agradat, senyor conseller, que m'hagués donat resposta al conjunt de qüestions que li he presentat, perquè jo he sortit a aquesta tribuna amb ganes de dialogar sobre els problemes i de trobar, dintre del que nosaltres puguem aportar, canalització d'aquestes situacions de desigualtat i de greuge comparatiu amb els col·lectius de persones disminuïdes que necessiten aquestes ajudes tècniques.

I vostè m'ha explicat durant molta estona l'esforç econòmic que han fet incrementant el pressupost d'aquesta secció, de persones amb disminució, i incrementant el pressupost dels PUA. Jo el felicito, senyor conseller, a mi em sembla molt bé que vostè incrementi el pressupost, i a més a més em sembla molt bé que el Govern de Catalunya tingui més pressupost que altres comunitats autònomes i que destini més diners a aquestes partides pressupostàries. Em sembla correcte, em sembla perfecte, això vol dir que vostè, d'entrada, tenen una certa sensibilitat o una certa voluntat de poder atendre les demandes dels col·lectius amb disminució, però, en acabat, el que passa és que, a la pràctica, quan les sol·licituds estan fetes, vostè en denega per manca de pressupost: un 42%, l'any 1992; un 58%, l'any 1993, i disminueix el pressupost del 93 en relació amb el 92.

Aleshores, això, com ho arreglem, senyor conseller? Jo no puc anar a les associacions de disminuïts i dir-los: «Estigueu contents i tranquils perquè la Conselleria de Benestar Social fa un gran esforç i cada vegada hi dedica més diners.» Aquesta no és una resposta a les demandes que fan els ciutadans que necessiten aquestes prestacions. Aquesta no és una resposta. Vostè ha de dir, a través dels programes unificats d'ajudes, fins on podrà arribar, quines són les prioritats que vostè establirà l'any 94, en el que ara vindrà i on podrem, amb què podran comptar les persones que necessitin aquest tipus d'ajudes. O sigui, vostè ha d'arreglar tot això i, a la vegada que ho ha d'arreglar, que ho ha de regular, ha de negociar amb la Comissió o el Consell de Disminuïts —amb el qual vostè es reuneix molt sovint— de quina manera es pot enfocar aquesta política perquè no creï aquesta situació de desànim, aquesta situació de preocupació i aquest entendre que vostè no s'acaba de preocupar i no acaba de viure dia a dia les dificultats que tenen els col·lectius de persones amb disminució.

El que passa, senyor conseller, és que jo crec que vostè té una filosofia diferent; les lleis parlen de drets i vostè té una filosofia més gràcil: «Ho donaré si puc, i, si no, no ho donaré.» I jo crec que això vostè ho ha de corregir. Hem d'establir amb claredat fins on poden arribar els drets dels plans unificats d'ajudes, dels programes de les ajudes tècniques, hem de saber fins on podem anar i, a la vegada, senyor conseller, vostè ha de tindre clar damunt de la taula quina és la magnitud d'aquest problema. No podem afavorir políticament la integració social, no podem parlar d'integració social a les lleis si en acabat no posem damunt de la taula els instruments administratius, polítics i econòmics perquè això

sigui possible, perquè la gent en realitat, aquell que vulgui anar a treballar, si necessita un cotxe, pugui comprar-se un cotxe o pugui treure's el carnet de conduir o pugui tenir una ajuda de transport, o pugui tenir un audiodfon per sentir-hi, o un fax per comunicar-se, perquè, si no és així, tota aquesta filosofia que fem al Parlament de Catalunya, a l'hora d'executar-la a través dels programes de Govern que vostè posa en funcionament, això no és possible.

Per tant, senyor conseller, recordi les xifres que jo li he donat: 40% de denegacions en el 92 i un 46% per manca de pressupost; 58,8% de denegacions en el 93 i un 74,5% per manca de pressupost, denegacions, la majoria, per a aquelles ajudes que han d'afavorir la mobilitat i la integració social de la persona disminuïda.

Jo crec, li ho torno a dir, senyor conseller, que no podem defraudar, que vostè ha de fer un esforç pressupostari, encara més, per racionalitzar totes aquestes ajudes i veure de quina manera podem donar una sortida adequada a les necessitats que tenim plantejades en aquest moment, i, a la vegada, senyor conseller, digui'ns quan pensa pagar vostè les ajudes del 1992 i quan pensa pagar vostè les ajudes de 1993. Hi ha molta gent que no pot anar a treballar perquè no s'ha pogut comprar la cadira de rodes i està en un pis i no pot sortir al carrer. Què han de fer aquests ciutadans que en aquest moment, mancats per una ajuda econòmica petita –perquè no són molts els diners que s'han de pagar per una cadira de rodes– no poden integrar-se en una vida de treball, en una vida d'oci, en una vida de relació amb els ciutadans i ciutadanes, amb els amics i les amigues?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè em diu: «Què hauré de dir a les persones disminuïdes?» Vostè els pot dir el que cregui oportú, però qui els ho ha de dir sóc jo, que sóc el conseller. És clar, vostè pot dir el que cregui oportú, que per això en parlem, però la Comissió Sectorial de Persones Disminuïdes depèn del Departament de Benestar Social. Per tant, jo els ho he de dir, com sempre els ho he dit i com sempre han tingut la meua persona per dialogar sempre que ho han desitjat.

L'aportació del Parlament –ha dit en una altra ocasió, producte del mateix– és l'assignació pressupostària; la gestió, la fa el Govern, també, i l'assignació pressupostària és el moment que en podem parlar, i n'hem de parlar, i n'hem parlat sempre.

I permeti'm dir-li que no és cert que aquest any hàgim abaixat el pressupost. Ja he dit que l'any passat el pressupost de partida era de 1.000 milions de pessetes i aquest any són 1.187 –em sembla–, per tant un creixement. El que passa és que en funció de la liquidació del pressupost sí que es podria dir que l'hem abaixat, però ja li he dit que cada any s'ha anat apujant. No hem fet com fa, per exemple, l'Inserso, que de l'any 92 al 93 –que això són pressupostos liquidats, per

tant no és el 94– el va abaixar un 7% i la Comunitat Autònoma de Madrid un 32%, i així jo li podria dir tota una sèrie de comunitats que l'han abaixat. Nosaltres no l'hem abaixat mai, ni aquest any tampoc l'abaixarem, evidentment, en funció dels pressupostos liquidats; el que passa és que vostè em compara el pressupost inicial amb el pressupost liquidat, i aquestes són quantitats no homogènies. Per tant, tingui per segur, tingui per segur tothom que aleshores, això, no ho variarem.

Vostè s'ha referit a la denegació per manca de pressupost. Els percentatges que vostè ha dit no són exactes si es fa la següent matisació clara, i és que –i, això, el sector ho sap, perquè jo personalment ho he dit en més d'una i més de dues ocasions–, quan s'exhaureix la partida pressupostària, ja no s'entra en l'anàlisi de les diferents qualitats de la demanda, sinó que es denega per manca de pressupost, però no totes les que es denegen per manca de pressupost es denegarien per aquest concepte si hi hagués partida pressupostària, perquè algunes es denegarien perquè no toca, perquè aleshores no estan dintre de les prioritats que es fixen. N'hi ha a vegades, moltes vegades –moltes vegades–, dintre del que diu la normativa.

Prova d'això és que després els recursos, com és obligació, s'atenen, s'analitzen i es concedeixen quan s'han de concedir, però dels recursos n'hi ha molts..., n'hi ha molts que ja no fan recurs, perquè ja ho veuen, que no ho poden fer, perquè no els tocaria, perquè no entra dintre la prioritat, i els que en fan s'analitzen. No fan recursos per dir: «Miri, com que així i tot no me'l donen...», això no, perquè l'any següent el tornen a demanar. Per tant, no és això; no el fan perquè veuen que el recurs els vindrà denegat perquè no hi ha, realment, raó per fer el recurs. Això és així en molts casos; no diré en tots els casos, perquè no puc fer judicis d'intencions, però en molts casos és així. I els recursos no tots es concedeixen.

Per tant, tots els recursos de l'any passat s'atendran en funció del que realment els toqui i que realment tinguin dret a tenir. I, realment, s'hauran d'establir prioritats, perquè els drets són drets, però –com ja he dit abans– nosaltres tardarem, no vull enganyar a ningú, tardarem uns quants anys –uns quants anys– a poder fer que aquests drets es puguin assolir amb la seva totalitat. I aquesta és la discussió que moltes vegades tenim la Comissió Sectorial de Disminuïts i jo mateix en relació amb establir unes prioritats, que en algunes ocasions arribem a entesa i en altres no. No és només la necessitat de més diners, sinó que hem d'establir la necessitat de més diners que es pugui, evidentment, i la discussió de prioritats que s'han pres.

No hi ha cap altra partida del pressupost del Departament, ni de molt, ni la meitat de la meitat, ni de molt, que hagi tingut els increments que ha tingut aquesta partida. Per tant, totes les altres coses serveixen per fer demagògia, serveixen per dir el que es vulgui, però no és cert. Aquesta partida ha tingut uns increments de sempre, però, especialment des que el Departament de Benestar Social existeix, molt superior, però més de tres vegades més que la partida que hagi

pujat més del pressupost. I, en tot cas, en podem parlar quan vostès ho desitgin.

Jo crec que aquest és un tema important, que no es pot exhaurir amb aquest debat. I, per tant, ja li dic ara, com jo acostumo a fer, que jo demanaré una compareixença a la Comissió de Política Social perquè en parlem amb més calma, tot assentant el que ja he esmentat de les dificultats que hi haurà durant uns anys que serà necessari establir prioritats; que el diàleg hi serà, com hi ha estat sempre, i que les prioritats s'hauran d'establir perquè s'haurà de complir, i que nosaltres farem tot l'increment pressupostari que puguem —que puguem—, però, evidentment, serà sempre limitat.

I no digui que jo ho considero quelcom gracioble; no és veritat. Això no ho demostren les xifres, ni ho demostren realment les altres solucions que es donen. Això no ho demostra. Entre altres coses, el conseller que els parla ni intervé en l'anàlisi tècnica ni en la notificació, ni hi intervé, perquè no hi ha d'intervenir, perquè són aspectes tècnics.

Per tant, no és qüestió gracioble, és qüestió de drets, sotmesos —com tots els drets— a les disponibilitats que són possibles dintre d'una situació que sempre en aquest camp, en el camp dels serveis socials, moltes vegades, tota l'actuació, en lloc de cobrir necessitats, el que fa és crear-ne, necessitats que estan dintre de la societat i que sorgeixen, i que abans no sorgien simplement perquè no hi havia la possibilitat d'atendre-les. Això ens passa en molts camps. Ho hem discutit en altres... Ens passa en infància, ens passa en vellesa, ens passa en disminuïts, en molts sectors ens passa que quan hi ha..., ens passa en atenció en el món de la marginació, que quan hi ha un recurs sorgeixen necessitats, peticions per sobre del que un s'imaginava que podia ser.

Per tant, com que el temps és el temps i ja fa estona que el senyor president em podia haver limitat la paraula perquè ja fa estona que tinc el llum vermell, ja li ho dic, com faig sempre en aquests casos que em quedo amb la sensació que no hi ha hagut temps per tractar-los —ho vam fer amb infància no fa pas gaire—, jo demanaré per a la propera sessió, a partir de setembre, parlamentària, demanaré una compareixença, i allà, amb més temps, tindrem possibilitat d'això ampliar-ho i de dialogar-ho amb més amplitud.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació... (*La Sra. Barenys demana per parlar.*) Digui, senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Per contradiccions, si em deixa...

El Sr. PRESIDENT: És clar, en una interpellació sempre hi han contradiccions.

La Sra. BARENYS: No, no.

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

La Sra. BARENYS: Miri, senyor president, no; és que amb tota la cortesia li volia dir al senyor conseller de Benestar Social que ell ha de donar una resposta als col·lectius de disminuïts, però jo, com a diputada d'aquest Parlament i representant del poble, també tinc la meva responsabilitat i

la meva obligació d'estar connectada amb els col·lectius i poder donar l'opinió i ser portaveu en aquest Parlament de les seves inquietuds i dels seus problemes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, vostè s'ha esplaiat, però, evidentment, no eren contradiccions. (*El senyor conseller de Benestar Social demana per parlar.*) Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No, no-més per deixar constància. Això està recollit. Jo no li he negat pas, això, aquest dret; jo el que li he dit, i hi insisteixo —hi insisteixo—, és que jo, com a conseller, sóc el que tinc l'obligació d'una manera molt especial a tenir aquest contacte amb la Comissió de Disminuïts. Jo a vostè no li he negat pas que el pugui tenir. Només faltaria!

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris

El Sr. PRESIDENT: Cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la construcció de nous centres penitenciaris, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que té la paraula per fer la corresponent exposició.

El Sr. OLIART: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Durant nou minuts.

El Sr. OLIART: Nou minuts?

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts.

El Sr. OLIART: Ah, deu minuts. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, abans d'entrar en la matèria concreta de la interpellació, però en relació amb aquesta interpellació, dir que en els dies en què se celebrava el darrer Ple va aparèixer una notícia en un diari de molta circulació d'aquí, de Barcelona, de Catalunya, notícia segons la qual deia: «El diputat Joan Oliart havia retirat una interpellació per facilitar que el conseller Isac pogués anar a Atenes a veure el Barça-Milan.» Em permetrà, senyor president, que jo faci unes puntualitzacions molt breus, com a mínim, perquè consti, doncs, en el *Diari de Sessions*.

Òbviament està molt clar que la interpellació no va ser retirada, sinó que va ser ajornada, que va ser ajornada complint amb la deguda cortesia parlamentària i a petició del senyor Isac, i, naturalment, jo desconeixia els motius del senyor conseller però, en tot cas, no em pertocava de demanar-los, ni penso que en una altra avinentesa, doncs, jo li hagi de demanar els motius de la seva petició d'ajornament.

Dir, doncs, que si el conseller va decidir anar a veure un partit de futbol és sols i exclusivament la seva responsabilitat, i això sí, em lamento i em queixo que algú hagi pogut facilitar una versió que em perjudica i que no s'ajusta als fets. No sé d'on va sortir aquesta notícia, però és molt clar, doncs, que no s'ajusta de cap manera a la veritat, i que si va sortir del mateix Departament de Justícia, doncs, seria bo que se sapigués quina versió es va donar.

Dir, finalment —dir, finalment—, i d'una manera una mica irònica, si es vol, que és ben trist que hom surti als mitjans

de comunicació per les interpellacions que no fa i no per aquelles que sí que fa. I dit això, senyores i senyors diputats, entraré en la matèria.

Bé, com vostès ja saben, perquè ja fa molts anys que en fem, d'interpellacions en aquest sentit, doncs, el Grup Socialista ha tingut sempre una gran preocupació per la modernització de les institucions penitenciàries; hem cregut sempre que era un deure de justícia, que era un deure humanitari i que era, també, un deure democràtic. És indubtable que en alguns centres penitenciaris i no en tots s'està complint una doble pena, la pena privativa de llibertat que prové d'una sentència d'un tribunal i també una pena afegida, que a vegades és més dura, que és estar en unes condicions, doncs, que podríem titllar —ho repeteixo, en alguns dels centres, no en tots— d'inhumanes.

Voldria donar també algunes raons fonamentals que nosaltres creiem que són les que fonamenten la reforma que nosaltres demanem dels establiments penitenciaris.

Raons jurídiques i constitucionals. La Constitució, senyores i senyors diputats, proclama com a dret fonamental —o com a drets fonamentals, entre d'altres, naturalment— la dignitat de la persona i el lliure desenvolupament de la personalitat. La Constitució també estableix en el mateix títol I que els condemnats que estiguin complint penes de presó gaudiran d'aquests drets fonamentals, i la Llei orgànica general penitenciària, per la seva banda, per la seva part, estableix que la finalitat de les institucions penitenciàries és la reeducació i la reinserció social dels reclusos.

Raons també humanitàries. No podem tolerar que persones que es troben sota custòdia de l'Administració pública puguin estar en situacions inhumanes —ho repeteixo.

I raons —raons, i aquestes també són unes raons molt poderoses— d'eficàcia. No és possible facilitar els processos de reeducació en unes presons massificades i sense les suficients instal·lacions. Valdria la pena, al respecte, citar un gran autor sobre dret penal i penitenciari, el senyor Estanislau Plawski, que diu: «Es evident que hom no pot habitar els delinqüents a dur una vida normal dins la societat després de la seva alliberació si hom no intenta aproximar-los a la societat lliure i si les condicions de vida dins l'establiment penitenciari no es troben o són en condicions inhumanes.»

La situació actual, senyores i senyors diputats... —i voldria fer una descripció objectiva, no carregant les tintes; no és aquesta la finalitat d'aquesta interpellació, sinó tot al contrari: arribar a acords puntuals—, en aquest moment tenim un dèficit aproximat de tres mil places, que podrà ser discutible, però jo crec que la xifra en números rodons és aquesta; que tenim també uns centres obsolets i/o supermassificats: la Model, que en aquest moment té una població ja de 2.165 reclusos, i que això ja, pràcticament, és com un rècord; la presó de Wad-Ras, en la qual encara existeixen, doncs, dormitoris col·lectius; la presó de la Trinitat, que no compleix amb la seva finalitat fonamental, i sobretot tractant-se de delinqüents juvenils, en què, lògicament, doncs, tot el procés de reeducació se'ls hauria d'aplicar amb molt més rigor. I darrerament en vam visitar uns quants, de centres peniten-

ciaris, entre ells el centre de Ponent, i en el centre de Ponent, que és un centre modern i nou, en què les cel·les estan pensades per a una persona però que n'hi havien dues, doncs ara resulta que, per primera vegada en la història d'aquest centre, en aquest moment ja n'alberguen tres per cel·la. És a dir que estem també malbaratant instal·lacions noves que tenen una finalitat diferent de la que en aquest moment se'ls està donant.

Població reclusa creixent. En els últims dos o tres anys han crescut de més de mil els reclusos dels establiments penitenciaris de Catalunya; en aquest moment estan al voltant dels 6.700 o 6.800. És també la xifra més alta des de l'adveniment de la democràcia, però encara una cosa també molt preocupant, moltíssim, i el senyor conseller suposo que em donarà la raó, són les previsions que hi ha de creixement. Es preveu que hi haurà un increment de 3.500 reclusos d'aquí a l'any 2000. En conseqüència, aquest seria un diagnòstic que podria qualificar-se de greu, però que podria esdevenir encara caòtic, és a dir, molt més greu —caòtic—, si no s'actua amb determinació.

Voldria fer també algunes reflexions abans de continuar, i és que la construcció de nous centres penitenciaris, nosaltres, crec que l'hem de veure dins d'una política penitenciària globalitzadora. És a dir, hem de cuidar també els aspectes de prevenció, actuar en els barris deprimits, fer una política de serveis socials, política educativa —és a dir, reforç de determinades escoles—, política juvenil, política de protecció de menors, política d'habitatge, política sanitària —sobretot referida i adreçada a les persones que pateixen toxicomanies—, política també de seguretat ciutadana adaptada a les necessitats i a les noves tipologies de delictes. Reforma, també, del Codi penal —i això s'està duent a terme en aquest moment en el Congrés de Diputats— buscant penes alternatives que, d'alguna manera, indubtablement, també farien disminuir la població penitenciària, la *probation*, la llibertat condicional, els arrestos de cap de setmana, els tractaments als delinqüents amb drogodependència...

Tot això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, és necessari i cal fer-ho, i cal fer-ho al mateix temps, lògicament. Però, siguem, diguem-ne, sincers i siguem lògics i siguem realistes: tots sabem que sempre es dictaran penes de privació de llibertat i que cal disposar dels establiments adequats com a base d'un sistema penitenciari humanitzat i eficaç, i dins d'aquest Pla que el Grup Socialista des de fa molts anys està requerint i està reclamant del Govern de la Generalitat i del conseller de Justícia, particularment, nosaltres creiem que aquest pla ha de contemplar una sèrie de prioritats i de característiques, ha de contemplar el dèficit actual i les previsions futures i ha de programar la construcció necessària per aconseguir aquesta infraestructura bàsica que ens manca. Ha de tenir també una sèrie de prioritats i qüestions a tenir en compte: nosaltres creiem que prioritàriament, doncs, s'ha de donar solució a la situació de la presó de la Trinitat, de joves, pels arguments o per les raons que anteriorment he donat; a la presó Model, naturalment, per la seva situació; a tot el tema de les dones recluses amb nens;

al règim obert, que creiem que s'ha de fer, dins del possible, fora dels recintes, en casos particulars, que són exemples i són coses que s'han fet fora de Catalunya, en algunes altres comunitats autònomes; també tenint en compte aquesta modificació de què abans hem parlat, del Codi penal, doncs, tenir instal·lacions adequades per als arrests, per a efectuar els arrests de cap de setmana que puguin sortir de sentències judicials; impedir –i això és molt important, i estic parlant de la presó de Ponent i del risc que estan corrent altres presons més noves, com són la de Quatre Camins i la de Can Brians– la degradació dels centres nous existents –com he dit abans, a Ponent n'hi dormen ja tres per cel·la, quan no estava això mai programat–, i, sobretot, tenir en compte, també, dir «no», dir «no» d'una manera taxativa a les grans concentracions carceràries, perquè creiem que signifiquen un pitjor control de la població reclusa, més dificultats en la relació funcionari-pres, més malestar ciutadà i més impacte ambiental.

És necessari un compromís de l'acció de govern, o sigui, comprometre l'acció de govern en aquest sentit, en aquesta política; creiem que deu anys és molt de temps, des que es van fer efectius els traspassos dels serveis corresponents, i creiem que ja els toca el torn a les institucions penitenciàries. S'han fet coses –no hi ha dubte que se n'han fet–, i moltes vegades això ja s'ha dit –no caldria sinó que no se n'haguessin fet–, però la veritat és que no podem sentir-nos en satisfets. Jo els pregunto, els pregunto a tots les senyores i senyors diputats, sobretot a aquells que han visitat les instal·lacions penitenciàries últimament, i al mateix senyor conseller, si algú es pot sentir realment satisfet de la situació penitenciària actual. Calen mitjans i voluntat política: és incompreensible que, amb aquests dèficits, no existeixi cap projecte conegut, i, naturalment, és la tasca del conseller de Justícia impulsar aquesta acció de govern; és, diguem-ne, ambició de fer coses, ambició de fer coses; és vostè, senyor conseller, que ha d'estirar el Consell Executiu per realment dur a terme aquesta política que nosaltres creiem que és tan necessària.

Per acabar –ja que se m'ha encès fa una bona estoneta el llum vermell–, dir-li, senyor conseller, ara més que mai, preguntar-li, millor dit, quins són els seus plans i els compromisos que pensa adquirir avui davant d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguil·lar): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Oliart acabava la seva intervenció en l'exposició d'aquesta interpellació preguntant-me si em sentia satisfet de la situació penitenciària, malgrat que en una darrera interpellació –l'última que em va fer–, sobre un tema similar però girant sempre a l'entorn del món penitenciari, ell m'atribuïa una mancança absoluta de sensibilitat respecte a aquesta matèria. Doncs el conseller que li parla sí que té sensibilitat, i, per tant, sigui quina sigui la tasca que

sempre s'executi veient la realitat que comporta i que reflecteix l'existència d'un món que necessita una privació de llibertat i que necessita unes actuacions per tal de racionalitzar-lo, mai pot provocar la satisfacció d'aquest conseller que li parla.

Dit això, és cert que als mitjans de comunicació va sortir una notícia que, com es pot imaginar, doncs, en cap moment va ser objecte d'un comentari o una instrumentalització dels mitjans de comunicació per part del Departament de Justícia, entre altres raons perquè ho consideraria una manca de cortesia a la seva resposta, que, efectivament, va ser dins de l'àmbit de la cortesia parlamentària en la qual jo, pels motius que a mi i exclusivament a mi em pertocuen, li vaig demanar, ateses les previsions del Reglament de la cambra, si, tenint en compte el contingut d'aquesta interpellació, que no exigia una oportunitat o un termini essencial en la seva presentació, es podia ajornar. A part d'aquí, jo no li donaria cap més importància, cap més importància; serà, potser –la qual cosa ens revelaria en quin àmbit ens movem vostè i jo en aquestes intervencions–, que el que aquí es diu respecte a aquesta matèria no té massa importància per als mitjans de comunicació; en canvi, tenen més importància altres matèries.

Vostè fa referència o fa una estructuració de la seva intervenció des d'un principi d'un sil·logisme, una lògica sòlida, sòlida però que, normalment, quan s'utilitza o quan et mous en els àmbits del sil·logisme, encara que siguin de tipus afirmacions o de tipus negacions, pots córrer el perill que, fallant la premissa major, les conseqüències que se'n derivin siguin, evidentment –des del punt de vista de la terminologia o de la dialèctica lògica–, falses, perquè, en partir d'una premissa errònia, la conclusió a què s'arriba és una falsedat –des del punt de vista de la lògica, parlo.

Catalunya no té un sistema penitenciari diferent, ni pel que pertoca o amb referència a l'Estat espanyol ni, per descomptat, a la resta dels països que conformen el nostre marc econòmic i social propi –en aquest cas seria la Unió Europea– o, fins i tot, aquells de l'àmbit de l'economia o d'una cultura similar, incloent-hi, per tant, els de l'àmbit anglosaxó. Vostè fa una referència o una estructuració de tipus unidireccional o unidimensional de la problemàtica, referint-ho exclusivament al fet que el Govern de Catalunya, en aquests deu anys que efectivament s'estan complint –i que nosaltres, això, ho tenim molt en compte; ho tenim molt en compte–, s'han fet algunes coses, més o menys aquesta ha estat la seva afirmació, però que són coses insuficients. Nosaltres, jo particularment entenc que la qüestió a què fa referència, que és el tractament de la població reclusa, és una qüestió poligonal, que té molts elements i que incideix en molts elements, i que la matèria de la massificació, doncs, és una matèria preocupant, és una matèria que nosaltres no hem negat mai, si bé les nostres xifres, i per tant els nostres comptes, no parteixen de les mateixes premisses.

Amb exactitud, amb exactitud –i això sí que és una qüestió que jo no vull ni amagar ni defugir–, la població actual avui a Catalunya és de 6.817 interns, i el nombre de places

de què disposem avui és de 5.142, la qual cosa, per una senzilla resta, fa un dèficit de places penitenciàries, avui, de 1.658 places penitenciàries. No són les tres mil que vostè anunciava com a punt de partida, a les quals hauríem d'afegir les de creixement previsible, la qual cosa sempre és discutible perquè les previsions es poden esbiaixar o es poden equivocar, i les que derivarien d'una urgent —segons diu el text d'interposició de la seva interpellació— substitució dels centres penitenciaris d'homes de Barcelona, la Model, i del centre de la Trinitat, el centre penitenciar de joves.

És cert que vostè em pot dir: «No s'estan ajustant els seus comptes a les previsions que fa el Reglament penitenciar», però aquesta és una realitat que avui totes les administracions penitenciàries, especialment les de l'Estat espanyol, estan defugint. El sistema de presó cel·lular —una persona per cella— ja s'ha acreditat com d'impossible compliment, atesos tots els elements que hi conflueixen, i, per a la seva informació —estic segur que ho deu saber, però sí que em permet de fer el fil conductor d'aquesta conclusió—, li diré que en aquests moments ja està constituïda, al Ministeri de Justícia, una comissió que té per objecte l'estudi de la reforma del Reglament penitenciar i, probablement, si és el cas, ateses les experiències penitenciàries de les persones que hi intervenen, la modificació, al seu moment, d'aquest Reglament i, probablement —jo, això, no ho sé—, de la Llei orgànica penitenciària.

També s'hauria de dir que probablement les previsions econòmiques amb les quals es van constituir els predicats de la legislació, del marc legal vigent, avui dia —que no l'hi negaré, com no li negaré cap dels principis constitucionals, vostè sap que normalment aquest és el punt d'arrencada d'una interpellació en aquesta matèria—, doncs, probablement es van fer, com en alguns altres projectes del Ministeri de Justícia, sense tenir massa en compte la despesa econòmica o el cost que té el compliment, i no solament el compliment, sinó el funcionament i el manteniment d'aquestes institucions. Fa ben pocs dies vàiem als mitjans de comunicació, en una de les primeres intervencions del fiscal general de l'Estat, unes afirmacions segons les quals s'havien de buscar alternatives a la presó, perquè, les presons, el seu manteniment i la seva construcció, així com l'atenció als presos, resulten excessivament cares per a l'Estat, el qual no les pot mantenir.

No obstant això, jo no li nego..., no li ho nego perquè em sembla que, per ètica i per responsabilitat —en aquest cas, responsabilitat política i personal meva, que m'hi sento vinculat molt directament—, negar l'existència d'un dèficit seria negar l'evidència, i no hi ha res més estúpid en aquest món que negar les evidències. Tenim un dèficit de 1.658 places penitenciàries. Ara bé, aquest dèficit no s'ataca exclusivament mitjançant la construcció, que també se'n farà, i amb això ja contesto la pregunta o la seva interpellació, perquè diu que quins seran els propòsits de capteniment...? Bé, són els mateixos que li vaig dir al seu moment, quan vaig fer la compareixença a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana: és propòsit d'aquest Departament, en el període

de l'actual legislatura, intentar la consolidació i la construcció, aproximadament —aproximadament—, de mil sis-centes places penitenciàries noves; bé, avui li puc anunciar que probablement aquestes places seran més, entre altres coses perquè, al llarg de l'octubre o novembre d'aquest any, inaugurarem un nou mòdul que s'ha construït en uns espais que fins ara nosaltres hem tingut com a reserva dins del centre penitenciar de Brians, que permetran la instal·lació de quatre-centes places penitenciàries noves, i, al mateix temps, li puc anunciar que s'estan començant a dur a terme els treballs preparatoris, és a dir, l'elaboració de l'avantprojecte, dins de la terminologia en aquesta matèria, per a la construcció del que anomenaríem «el quart centre penitenciar de Catalunya», el qual estaria pensat o estaria dissenyat per a una capacitat que estigués al voltant de les mil sis-centes —o una mica més; això al seu moment es veurà— persones dintre d'aquest centre penitenciar.

Amb això, nosaltres, afegint-hi altres elements que entraré a analitzar immediatament, tindríem cobertes no solament les mancances actuals, sinó les previsions de dèficit de creixement d'un futur a curt i a mitjà termini, la qual cosa, dins d'una acció responsable de Govern, permetria abordar un dels temes que també són prioritaris per a aquest actual Govern, del qual, com sempre he dit, m'honoro de formar part, que serien els plantejaments de les substitucions o les remodelacions totals pel que fa als centres penitenciaris d'homes de Barcelona i el centre penitenciar de la Trinitat, essent el desideràtum màxim la seva substitució. Veurem si això es podrà realment efectuar.

Per què li dic que no només s'ha de fer tenint en compte la construcció de noves places penitenciàries? Bé, vostè ha fet referència molt marginalment, però és molt important, perquè aquí s'han esmerçat esforços del meu Grup polític, i, per tant, l'autoria i, per tant, la seva eficàcia s'ha d'apuntar com un mèrit... Tenim, d'una banda, l'existència d'uns treballs preparatoris que, segons se'ns està anunciant reiteradament —tot i que després dels darrers esdeveniments potser s'hi afegeix algun element més d'aleatorietat—, tenim ja damunt la taula un avantprojecte de llei orgànica de Codi penal que significa, d'una part, l'escurçament d'una sèrie de penes i, d'altra banda, la utilització d'una sèrie d'alternatives o de mesures imaginatives i diferents a les penes privatives de llibertat dins dels centres penitenciaris.

El director general de Política Penitenciària..., el director general de Centres Penitenciaris, perdó, del Govern de l'Estat espanyol diu que l'efecte immediat de l'entrada en vigor del Codi penal amb l'escurçament corresponent de penes significaria l'excarceració, a nivell de tot Espanya, de deu mil presos; fent les proporcions adequades a la població penitenciària que hi ha a Catalunya, significaria l'excarcerament, aproximadament, d'entre unes sis-centes i set-centes persones, que, per aplicació del nou Codi penal i com a conseqüència del dret transitori ordinari de la llei més beneficiosa es veuran excarcerades, amb la qual cosa, sense tenir en compte la nova construcció, el dèficit ja es reduiria d'un mil sis-centes persones.

A més a més, el marc legal vigent, aplicat correctament per aquells òrgans a qui correspon, que podrien ser les magistratures i les fiscalies, ens permetrien immediatament l'excerceració d'aproximadament un vint per cent, un vint per cent de la població reclusa d'estrangeria, que està sotmesa a la Llei d'estrangeria, amb la qual cosa també es produiria una important desmassificació en aquest sector.

Una altra de les bones aportacions que s'ha fet en la matèria, la majoria d'edat penal, significaria l'alleugeriment, aproximadament, d'un quinze per cent de la població de la presó de joves de la Trinitat, la qual cosa afectaria unes quaranta o cinquanta persones.

I tot això, tot això, han estat aportacions fetes dins d'aquest conjunt pluridireccional o poligonal de l'aportació als projectes de Codi penal.

A més a més, s'ha de fer un estudi qualitatiu de la matèria, no només quantitatiu, perquè no n'hi ha prou de crear més places, cal continuar donant un servei de qualitat, la qual cosa es posa en relleu amb la inexistència de conflictes, amb la inexistència o la minva espectacular de sancions imposades i, en qualsevol cas, investigant, estant present i participant en tots els importants fòrums de debat que hi ha en la matèria per tal de buscar, si és el cas i existeixen, mesures alternatives a la privació de llibertat, o bé, com es posava en relleu en una recent obra publicada dins del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, la construcció del major nombre –més barats, més petits i més moderns– de centres oberts a persones a les quals se'ls pogués, en la mesura que fos possible, tot i que el nou Codi penal no ho recull, aplicar mesures similars a les de la *probation*, tot i que a Catalunya, com vostè sap, el Govern és membre de la Comissió Internacional de la *Probation*, cosa que no succeeix en l'Estat espanyol, i que, per tant, es reflecteix en la seva no-recollida en el Codi penal.

Senyor president, senyores i senyors diputats, probablement han quedat algunes coses que es puguin encara esbrinar més, però la limitació de temps m'impedeix esplaïar-me més en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart pot formular la rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Agrair-li, senyor Isac, la seva resposta. No obstant, primer, i abans d'entrar una mica en la matèria, diguem-ne, de tot això de les places i tots aquests plans que vostè, doncs..., bé, aquests plans; més que plans, el que ens ha dit que aniria a fer, que, de pla i de projecte encara, diríem, des d'aquest punt de vista, considero que vostè encara no ha presentat cap pla.

Bé, vostè ha parlat de la meua lògica, n'ha dit una lògica sòlida, però que jo partia d'un sil·logisme fals i que a partir d'una premissa falsa, doncs, aleshores totes les conseqüències o tot el que es pugui dir, des d'un punt de vista –ho repeteixo– lògic, poden també ser falsos. Jo la veritat és que aquest sil·logisme o aquesta premissa, diríem, principal falsa, la veritat és que no sé quina és, i li agrairia, en tot cas,

que vostè després m'ho especifiqués. Perquè vostè, a continuació, ha dit que la massificació és preocupant; per tant, ha coincidit amb la meua valoració.

Sí que és veritat que, en el moment que ha dit el dèficit, ha dit mil set-centes places de dèficit, en lloc de les tres mil que jo, en números rodons, deia; però està molt clar també que quan vostè parla de les places existents no coincideix mai amb la valoració que jo en faig, perquè jo tinc les memòries en el moment que es van construir Can Brians i que es va construir el de la Roca, el de Quatre Camins, i allà diu: «centres de cinc-centes places cada un». El que passa és que vostès, després, a base de posar-ne dos dins de cada cella en lloc d'un, que és el que la Llei diu, aleshores vostès han acabat dient que aquells centres tenen mil places cadascun en lloc de les cinc-centes que originalment i la seva construcció deia. Per tant, aquí està el dèficit, no? És a dir, si a aquests mil set-centes hi afegim els mil que vostès s'inventen de noves places sobre centres que ja estaven construïts, tindríem que les nostres xifres són bastant aproximades.

Però, per altra banda –i a vostè no se li oculta, senyor conseller, i a les senyores i senyors diputats tampoc–, doncs, caldria afegir totes aquestes places de centres obsolets, que, com vostè mateix ha dit i ha coincidit amb mi, Wad-Ras i la Trinitat..., no ha parlat de la Model –i aquesta, en tot cas, també seria una pregunta que jo, concretament, li faria: què pensa fer amb la Model?–, però que està molt clar que també és un centre obsolet i que, per tant, aquestes places tard o d'hora s'han de substituir, perquè no crec que aquest monument que tenim aquí, a Barcelona, que és la Model, doncs, el vulguem conservar. Si, en tot cas, el volem conservar, serà com a monument arquitectònic, però no, indubtablement, com un centre penitenciari.

Bé, és veritat que es tendeix ara a posar-hi dues persones per cella en lloc d'una, però això, naturalment, és molt discutible, i la llei, en tot cas, és la llei. I, aleshores, si volem fer, diguem-ne, de la necessitat virtut, això, en tot cas, serà un problema de cada un dels governs. Però nosaltres estem aquí, a Catalunya, i a mi em sembla que hem de defensar la possibilitat que cada reclus pugui estar sol en una cella. Jo, personalment, si m'haguessin de tancar, preferiria estar sol; això és indubtable, i penso que moltes persones estarien en la mateixa..., tindrien la mateixa consideració.

Parla vostè de cost elevat. Home, miri, el cost elevat va d'acord amb les limitacions aquestes de recursos que sabem que tenen totes les societats. Si no hi haguessin limitacions de recursos, segurament que no serien necessaris els governs, perquè cada u agafaria el que voldria, i naturalment tampoc hi haurien presos, perquè no tindrien necessitat de delinquir per tenir el que necessiten. Per tant, ja ho sabem, que ens movem amb una limitació de recursos; ara, el que passa és que els governs han de posar les seves prioritats. Jo he parlat que, després de deu anys del traspàs de serveis, a mi em sembla que ja tocava el torn als centres penitenciaris; és això únicament el que he dit. I, miri, un centre penitenciar, doncs, és de l'ordre, el seu cost, de 3 a 4.000 milions de pessetes; és a dir, a 10 milions de pessetes per plaça aproxi-

madament. Si tenim en compte que n'hi posem ara dos en lloc d'un, doncs, és indubtable que el cost no és pas tan elevat com ens vol fer veure.

Vostè ens ha explicat els seus propòsits; ha dit mil sis-centes places que es construirien d'aquí al final de la legislatura, i ens ha dit, a més a més, que a Can Brians en posarien quatre-centes més. Home, això va precisament en contra de l'esperit d'una moció que es va aprovar en aquest Parlament l'any 1981, que anava en contra de la concentració dels centres penitenciaris, de fer uns grans centres penitenciaris, massificats, amb moltíssimes places, perquè això —com ja he dit abans, i ho repeteixo— va en contra de tota lògica i va en contra, diguem-ne, de les necessitats que aquí, a Catalunya, tenim. Vostè diu: «quatre-centes places més a Can Brians». Home, a Can Brians vostès han construït un altre centre, el centre de dones, que junt amb les mil places que ja té actualment, més les quatre-centes o cinc-centes de dones, ja ens n'anem a les mil cinc-centes. Si ara hi posen quatre-centes places més i una altra edificació, està clar que ja ens movem en una espècie de ciutat penitenciària del voltant dels dos mil reclusos; que, a més a més, ens anem menjant el terreny que aquest centre penitenciarí tenia per a les diferents activitats i per a les diferents instal·lacions que són precises i necessàries per als processos de readaptació i de reeducació dels interns. Per tant, jo estic en contra, naturalment, d'aquesta filosofia i d'aquesta pràctica.

Quant al quart centre penitenciarí de Catalunya, li vull recordar que quan vostè va fer aquesta presentació a la Comissió no en va parlar, de la construcció d'aquest quart centre; sí que, en canvi, en va parlar, fa un any exactament —perquè era el juny, també, de l'any passat—, en una interpellació similar a aquesta, en què vostè, davant de les meves crítiques que no hi havia una acció prevista de construcció de noves places, es va comprometre a construir aquest quart centre penitenciarí. Molt bé. Jo vaig esperar, doncs, que hi haguessin..., que això quedés com a mínim plasmat en els pressupostos de l'any 1994. Als pressupostos de l'any 1994 no hi ha consignada o destinada ni una sola pesseta en aquest quart centre penitenciarí, i, a més a més, les inversions reals que estan consignades en aquest pressupost són quasi la meitat de les inversions reals que estaven consignades l'any 1993. Per tant, a mi se'm fa molt difícil de veure com vostè pot complir tot això d'aquestes mil sis-centes places si després això no queda consignat en els pressupostos adients o corresponents.

Tornarem a esperar els pressupostos de l'any 1995, a veure si allà sí que es concreta, però vull recordar-li que un centre penitenciarí deu costar com a mínim un parell d'anys, la seva construcció, i que, per tant, ja serà el de l'any 1995 l'últim —l'últim— pressupost que correspondrà, diguem-ne, la seva execució al Govern actual. Per tant, no sé exactament com vostè pot comprometre's a construir tantes places penitenciàries d'aquí al final de la legislatura. Ja em conformaria, de totes maneres, que s'iniciessin; ja m'hi conformaria.

I, per tant, ja, i perquè se m'està esgotant molt el temps, encara que voldria parlar de moltes més coses, doncs, sí que

com a mínim li demanaria més puntualització i més concreció. És a dir: quins terminis vostè es fixa, quins mitjans vostè hi pensa invertir i, sobretot, quines consignacions pressupostàries té vostè pensades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. El senyor conseller pot fer la dúplica.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president... Vostè em deia que, si algun dia hagués d'anar a la presó, no li agradaria: estic *segur* que mai haurà d'anar a la presó; no es preocupi que estic segur que no es veurà en la necessitat d'haver d'exigir una cel·la amb unes o altres condicions. No obstant, vostè sap perfectament que fins fa ben poc, a les alçades terceres dels mòduls de Quatre Camins, encara hi havien cel·les buides; entre altres raons —entre altres raons— perquè la particularitat o la formació de la població penitenciària és tan especial que, malgrat existir disponibilitat de cel·les individuals, no volen estar sols, probablement pel conjunt de circumstàncies que els han portat a delinquir i perquè, doncs, per exemple, l'afirmació que vostè diu, genèrica, que delinqueix qui no té mitjans, amb aquest dibuix que vostè ens ha fet d'un estat ideal o d'una societat perfecta, doncs, no és així, perquè hi ha persones que no obstant tenir molt delinqueixen, perquè volen tenir més, i aquests són els que sí que exigeixen cel·les individuals. Però, en general, les particularitats o la idiosincràsia de la població penitenciària fa que no sigui una necessitat absoluta tenir una persona per cel·la.

A banda que, en tècnica penitenciària, el mecanisme cel·lular, basat en la necessitat d'aïllament, doncs, comença a estar totalment abandonat per totes les tècniques científiques, i que els plantejaments que s'estan fent van des d'altres punts de vista, com, per exemple, des del que a mi em sembla un plantejament il·lusionari però que potser es revela com a eficaç i no ens queda més remei que acceptar-lo, com és el que està en aquests moments fent el Govern d'Holanda, que és fixar —no sé si la seva població serà capaç de complir la premissa de funcionament d'aquesta solució— un sistema de *numerus clausus* i dir: mentre no hi han places a la presó, no ingressa ningú més. Jo no sé si aconseguiran que la seva població no delinqueixi o què en faran, però aquesta és una alternativa que s'està plantejant el Govern d'Holanda. La resta dels estats, evidentment, fa molt temps que van abandonar —llevat d'alguns centres penitenciaris concrets que he tingut ocasió de visitar, com puguin ser alguns de la República Alemanya, etcètera—, doncs, una persona per cel·la és una tècnica abandonada. Vostè ho sap; sap que les tècniques actuals de construcció dels nous centres penitenciaris arreu de l'Estat espanyol ja parteixen, des del moment de la seva inauguració, d'una presència o una capacitat de dues persones per cel·la i que nosaltres, això, ho considerem com a correcte. Fins i tot vostè mateix, en alguna intervenció en aquest Parlament, ha dit que ja es conformaria que hi haguessin dues persones per cel·la, si bé tres...

Jo no li he negat la massificació –jo no li he negat la massificació–, i quan he fet referència a la falsedat del punt de partida de la seva premissa, del seu sil·logisme, és perquè vostè parteix de la premissa que en aquest moment el dèficit de places és de tres mil, i jo li he rebaixat a la meitat. Li he dit: «No, en aquest moment, el dèficit de places és de mil sis-cents», i 1.658 per ser exactes. Quedem en un punt d'equilibri entre la seva..., però, en qualsevol cas, no són tres mil –no són tres mil.

Li he parlat de la construcció d'un nou centre penitenciari; és cert, no hi havien previsions pressupostàries per a aquest any perquè, entre altres raons, doncs, en un exercici de responsabilitat, el Govern va fer un retall pressupostari, la qual cosa va dificultar que a mitjans de l'any passat es poguessin fer previsions concretes, si bé la Llei general que regula els pressupostos de la Generalitat preveu al llarg del seu articulat la possibilitat de finançament d'una manera diferent de les consignacions directes de les partides pressupostàries. Lògicament, els seus càlculs jo no sé quins són, però la construcció d'un centre penitenciari com el que s'està dissenyant en l'actualitat o que s'està estudiant en l'actualitat, doncs, comporta una despesa o una inversió que està al voltant dels 10.000 milions de pessetes. Vostè ni se sorprèn ni jo em poso a tremolar per dir aquesta xifra; és una xifra que s'haurà d'afrontar, que el Govern de Catalunya està en disposició..., sempre i quan es mantingui, dins d'uns petits marges de variabilitat, l'*statu quo* en l'economia, i que jo estic segur que, com que vostè es conforma que només s'enceti la seva construcció, doncs, donar-li aquesta i quelcom més de satisfacció, perquè espero que, a l'acabament d'aquesta legislatura, l'estat, si no és d'inauguració, estigui molt proper, ja que, avui per avui, les tècniques constructives, especialment la que fa referència als mòduls prefabricats, etcètera, que també vostè coneix perfectament, permeten accelerar enormement la construcció d'aquests centres.

I, pel que fa al mòdul de Brians, doncs, no em sorprèn que vostè no estigui satisfet i no hi estigui d'acord, entre altres coses perquè sistemàticament és una posició pròpia de l'oposició no estar d'acord amb allò que es fa. És un mòdul de quatre-cents places que no comporta cap «merma» respecte de les instal·lacions existents avui en el centre penitenciari de Brians; ans al contrari: d'acord amb les línies de les polítiques econòmiques i de personal del Govern de la Generalitat de Catalunya, té per objecte obtenir una major rendibilitat i una major eficàcia de les inversions fetes, perquè –ho repeteixo una vegada més– no és només la construcció d'un centre penitenciari, sinó la dotació de funcionaris dels serveis comuns i el seu manteniment. Si en els estudis que s'han dut a terme des del Comitè Assessor per a l'Administració de la Generalitat s'ha observat que existeix per als seus torns, per als seus nombres de funcionaris, etcètera, una possibilitat d'excés de personal, lògicament, la construcció d'un mòdul que no alteri les existències, que no modifiqui els règims –la qual cosa, ho repeteixo, es posa en relleu reiteradament, tot i que segurament vostè no hi estarà d'acord,

amb la inexistència de conflictes i amb la minva espectacular, any rere any, de les sancions per faltes, etcètera–, ens permetrà, si més no, obtenir una major rendibilitat i una major eficàcia en la gestió i en la eficiència derivada del personal funcionari al servei de les presons.

En qualsevol cas, estic segur que vostè i jo podrem trobar fàcilment un punt d'equilibri entre les nostres posicions i ens permetrà seguir treballant conjuntament per obtenir una major i una millor gestió dins els serveis penitenciaris de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Tal com hem acordat abans, els punts 6 i 7 es veuran demà; el punt 8 ha quedat posposat; el novè també ha quedat per demà.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Entrem ara al punt 10: interpellació sobre el finançament de la sanitat, presentada pel diputat senyor Reguant, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, al moment en què vàreu entrar la interpellació respecte al finançament de la sanitat, jo entenia que era sobretot un interès particular meu de saber com estava aquest aspecte sempre pendent i sempre dificultós del desenvolupament del producte sanitari a Catalunya. En aquest moment tinc la impressió que l'interès és més important, de conèixer com està aquesta qüestió, perquè en la darrera campanya electoral el president mateix de la Generalitat i dirigents del partit de la majoria, del Grup, de la coalició de la majoria, han deixat anar amb facilitat que el tema de la sanitat, del finançament de la sanitat, era un tema que estava a punt d'ésser resolt.

Això a mi em va promoure un gran interès per conèixer en quins termes es podria resoldre, i fins i tot em va crear un interrogant molt important, perquè no aconseguia entendre com. Per això, és el motiu d'aquesta interpellació intentar que ara el senyor conseller ens posi al corrent de com està aquesta qüestió, que reiteradament ens dificulta el desenvolupament del Pla de salut 93-95. Reiteradament, quan es pregunta a la Conselleria com està tal projecte, tal execució d'obra, la inauguració de tal ABS, la posada en funcionament de tal CAP, et contesten amb la informació que tenen, però després dient «si els recursos pressupostaris econòmics ens ho permeten». Sempre estem penjats d'aquest dubte que realment crea malestar, crea dificultat i no aconsegueix crear una dinàmica sòlida de desenvolupament, per exemple, del Pla de salut o, en general, de producte sanitari a Catalunya.

Em va «frapar» també dir que el tema era bastant resolt quan em consta que, fa un mes, el conseller va arbitrar o va posar en marxa un *factoring* per intentar millorar el concepte, el finançament dels proveïdors del producte sanitari. És a dir, si eren a punt de resoldre'l, com es podia endegar una operació que millora certament la posició davant els proveïdors, però que segueix carregant amb pes financer el cost de la sanitat a Catalunya?

Reiteradament, també, el mateix conseller no s'ho ha amagat mai, de dir, de queixar-se que realment això li crea greus problemes, l'insuficient finançament de la sanitat a Catalunya.

El marc de referència de la sanitat a casa nostra cal situar-lo en primer terme en els articles constitucionals 41, 43 i 148, quan el primer parla de la universalització de les prestacions sanitàries; el segon, el 43, del dret a la salut, la seva garantia per part dels poders públics, i l'article 148: la sanitat és competència de les comunitats autònomes.

També té com a punt de referència, lògicament, la declaració del Tractat de la Unió Europea, quan parla de salut pública, en el títol 10, en l'article 129, quan realment fa unes definicions ben concretes del que ha de ser la sanitat a tots els països de la Unió Europea i, per tant, a Catalunya també, en tant que país potencial; en parlar de la prevenció de les malalties, incloses les toxicomanies, el suport a la investigació sanitària, el foment de la informació i l'educació sanitària, i quan s'arriba a l'article 29, emparat en el principi de la subsidiarietat, parla de la coordinació de les polítiques i programes dels estats –vostès tot això ja ho saben– i la integració de l'exigència de la salut en les altres polítiques, en les altres inversions públiques.

No cal dir que, des d'un punt de vista estructural de la sanitat, va quedar modificada des del Reial decret 858, de 1992, quan distingeix clarament –i això el Servei Català de la Salut i el mateix conseller ho han remarcat reiteradament– el que és la funció d'autoritat del que és la provisió o la gestió de serveis.

Ens trobem també una pila de decrets i d'acords i de lleis –que no els esmentaré en concret per no cansar-los– que van, tots ells, encaminats a afrontar el dèficit de l'Insalud, l'Insalud gestió directa, Insalud gestió transferida. És una quantitat, hi ha també un acord de ministres del 21 del VII del 92, per reduir la despesa pública, en particular en matèria sanitària; hi ha també la iniciativa del Consell de Política Fiscal i Financera que crea un grup de treball, el 20 de gener del 92, i que rep, aquest grup de treball, un informe del Ministeri d'Economia i Hisenda que marca quins són els problemes que tenen allà i quines serien les seves solucions.

Val a dir que, amb tot aquest cúmul de situació, la qüestió queda plantejada, des del meu punt de vista, en els següents termes, a banda de deixar de dir que a Catalunya la Llei 15 de 1990, del 9 de juliol, regula tot el que és el desenvolupament del Servei Català de la Salut amb l'ICS i la resta de xarxa pública a Catalunya, i el nus gordià del finançament de la sanitat està en el fet que sistemàticament la sanitat és pressupostada a la baixa. És a dir, quan pressuposta,

l'Estat, tot el que ha de donar a l'Insalud perquè aquest faci la transferència al Servei Català, via pressupost de la Generalitat, ho pressuposta a la baixa, però de la següent manera: pressuposta a la baixa i quan, ell, els crèdits de què disposa per fer la gestió directa en aquelles autonomies que no tenen competències, no li arriben els diners, ja s'empara en la Llei general pressupostària, en la Llei de pressupostos generals de l'Estat i arbitra una ampliació de crèdits que són fantàstics, per dir-los a vostès que arriben al 80 i al 85% del conjunt d'ampliació de crèdits del total general dels pressupostos generals de l'Estat.

I les comunitats autònomes? Ah, doncs, les comunitats autònomes, que perceben per finançament un percentatge del global del que l'Insalud disposa per endegar l'assistència sanitària en les comunitats que ho tenen transferit –em sembla que Catalunya té el 16,23; el País Basc, el 6,24; el 16,23, el 6,24–, doncs resulta que les comunitats autònomes no tenen accés a aquesta ampliació de crèdits fins després de tancat i liquidat l'exercici, amb la qual cosa han d'arbitrar pagar crèdits pont, han de pagar els interessos i, en resum, perquè vostès ho entenguin, quan el pressupost 93 s'incrementa d'un 10%, posem pel cas, resulta que s'ha incrementat d'un -0,78%. Per què? Perquè la desviació consolidada global és d'un 10%, pràcticament. Per tant... I sense comptar l'increment del preu de les coses. Perquè aquesta és la situació real. Quan aquí aprovem el pressupost i quan el Parlament aprova el pressupost, s'aproven uns pressupostos que no tenen una base sòlida de credibilitat, perquè són fets d'aquesta manera que els estic dient.

Vist això, com repercuteix aquest tipus de finançament pervers? Repercuteix que els pressupostos no són una eina útil per intentar d'exigir una gestió saludable i optimitzada; no permet la descentralització de les preses de decisió a les regions sanitàries, unitats territorials, centres hospitalaris i medicina primària –sí que ho permet, però no de manera satisfactòria–; no permet negociar el preu dels productes de manera optimitzada, perquè realment has d'estar sempre amb ajornaments, a voltes, que arriben fins als dos anys en algun cas, nou mesos, divuit mesos, amb la qual cosa creen un criteri de morositat a l'entitat pública.

L'increment del cost financer, per tant, és evident pels crèdits pont que els deia, i realment trenca, doncs, un desenvolupament harmònic i consolidat del que realment està planificat i es pot fer, si es tenen els recursos que el país els produeix però que se'n van i no tornen. Aquesta és la qüestió del finançament de la sanitat i que no hi ha manera d'arrencar, no hi ha manera de trencar aquesta dinàmica, que també parteix d'una base viciada important, que és que tant a l'Estat com a Catalunya, tot el que es dedica a la sanitat està per sota la mitjana dels països de l'OCDE. A Catalunya, per exemple, al 93, 3,9% del seu PIB, més o menys, si mal no recordo.

Després resulta que la despesa sanitària per càpita en dòlars, ajustat el poder de compra d'aquests, en dates del 1990, representa que l'Estat inverteix 777 dòlars. Saben què vol dir això? Mirin, vol dir el 50% del que inverteixen

França i Alemanya –que França inverteix 1.532 dòlars, i 1.487, Alemanya–; el 60% del que inverteixen Bèlgica i Holanda –1.227, 1.287 dòlars–; el 80% del que inverteix el Regne Unit, i per sota el que inverteix Irlanda.

Aquesta és una situació real, això no té discussió. A partir d'aquí i, a més, amb les mancances que hem dit, doncs, es fa el que es pot i no es pot fer més, vull dir, no hi ha altra manera si no es varia la capacitat potencial de negociació amb Madrid. Aquesta és la qüestió. Perquè, dir-los també que, de la despesa sanitària en percentatge de participació del PIB, l'Estat té la inferior a tots els països de la Comunitat menys el Regne Unit, que està pràcticament en 6,5 - 6,2. Aquesta és la realitat que aquí s'està exposant de com pot ser que, en aquest moment, el tema de la sanitat s'estigui tancant, senyor conseller, amb aquest panorama que més o menys li he intentat explicar, per intentar també justificar-lo a vostè d'alguna manera, que no sabem com desfer aquest atzucac, si no és que prenem com a punt de referència –i aquí és quan tindria un pes polític important des del meu modest punt de vista aquesta interpellació–..., si tenim que des de les comunitats autònomes la comunitat autònoma basca resulta que té un finançament de la sanitat particularitzat; la comunitat autònoma basca, des de 1989, emparant-se en una negociació que crea dos reials decrets, el 1536/87, 1476/87, de traspàs de funcions i serveis de l'Insalud i també de l'Insero; parlem només de l'Insalud, ara, aquí. Resulta que aquests senyors actuen com a comunitat autònoma, però, quan l'Insalud gestió directa amplia els seus crèdits, ells hi són al mig amb el 6,24% i, a més, s'ho fan pagar amb una minoració del *cupó* que han de pagar a l'Estat per un cantó, i una altra part a través d'un traspàs de tresoreria de l'Estat a tresoreria del País Basc, i ho saben pagar per mesos, o sigui que quan venç l'exercici ells no han hagut de fer cap crèdit d'ampliació absolutament de res. O sigui que és un tracte absolutament de privilegi, a banda, fins i tot, del concert econòmic. Què és el que vol dir això? Que en la negociació que fa el País Basc, el Govern basc, que fa el Govern de Catalunya, doncs, té uns dèficits, el nostre Govern, que no aconsegueix resoldre per intentar reclamar aquests recursos que ens permetrien fer un desenvolupament de la nostra sanitat d'acord amb la planificació que està feta, que –diguem-ho de passada– està a un bon nivell, que podria estar al nivell dels millors estats europeus. Però sense els recursos, doncs, no hi ha manera de tirar aquesta cosa endavant.

Dir-los, doncs, per acabar, que el tema aquest del finançament de la sanitat realment es fa difícil de capir i d'entendre, màxim quan la ministressa de l'Estat, la senyora Amador, va declarar –i ho recull la premsa del dia 8 de juny d'enguany– que a partir d'ara l'Insalud pagarà els seus subministradors a noranta dies; deu fer miracles. Jo no sé de quina manera la senyora deu arreglar aquesta qüestió, que deu fer miracles. Perquè la realitat és una, que jo sàpiga; un plantejament realista del pressupost de la sanitat hi és damunt del paper, però, a nivell de fer el pas operatiu de fer de les paraules diner, aquí no hi ha manera, perquè realment

l'Estat jo crec que no disposa de la liquiditat de tresoreria suficient.

Jo escoltaré amb molt interès la resposta que em pugui donar el senyor conseller en aquesta matèria, però ja dic que em va cridar molt l'atenció quan deien: «la sanitat, el finançament és a punt de ser resolt», i jo no ho sabia entendre. És possible que ara el senyor conseller doni unes raons que permetin veure més clar aquest tema. No ho sé.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, celebros que se'm faci aquesta interpellació per part del doctor Reguant, que és una persona sempre interessada en els temes sanitaris, i jo crec que és un tema, aquest, no d'un interès particular, sinó que és d'un interès de tot el país, i, per tant, les gràcies per poder explicar com està aquest tema.

Durant les campanyes electorals, que jo sàpiga, no s'ha dit que aquest és un punt que estigui a punt de ser resolt, sinó que el que s'ha dit és que és un tema prioritari, no?, i molt important, perquè el sistema, el tema del finançament de la sanitat i, en concret, el canvi del sistema que se'ns està aplicant ha estat i és una de les preocupacions més importants i fonamentals del Govern de la Generalitat, atès que el nivell de la sanitat del nostre país depèn del volum de recursos econòmics de què disposem i dels mecanismes que s'utilitzen a nivell de l'Estat per fer-los efectius en temps i forma, i així evitar els endarreriments i els endeutaments que es donen en l'actualitat. Des de fa uns anys, davant d'aquesta cambra, durant la majoria de les meves intervencions públiques, he aprofitat per denunciar la incongruència de l'actual finançament de la sanitat que, a banda d'incongruent, jo he dit diversos cops –i, a més, a nivell dels consellers de sanitat d'altres comunitats autònomes, sempre me'n fan acudits–, jo he dit que és un sistema absolutament pervers, no?, i la necessitat d'aconseguir un sistema correcte d'aquest finançament.

Ens trobem actualment, és cert, en una situació límit totes les comunitats autònomes que han rebut les transferències, en la qual el sistema sanitari públic ha d'optar per un finançament que trenqui el cercle viciós actual, que de manera inexorable condueix a l'acumulació d'un dèficit cada cop més gran. Cal, doncs, que el pressupost de la sanitat a nivell de l'Estat deixi de ser un pressupost irreal i que desapareguin les desviacions anyals. Per dir un exemple, des de l'any 1986 fins a l'actualitat, les desviacions que s'han produït cada any són superiors al deu per cent, i, evidentment, nosaltres ens hem trobat, des que s'han produït les transferències fins al moment actual, amb problemes molt clars deguts a aquesta situació, que jo crec greu, d'un finançament dolent.

I és veritat, com deia vostè, senyor Reguant, que els propers anys i aquests anys s'estan produint, a més, uns canvis

dintre el sistema sanitari, uns canvis que jo crec que en alguns casos són importants i són un mèrit del sistema sanitari, com és la universalització d'aquest, que és una cosa important, però que ha generat una despesa; ningú no es pot creure que s'universalitza sense incrementar la despesa, i és veritat, a més, que l'envelliment de la població, atesa una esperança de vida cada dia més alta, doncs, genera evidentment un sistema de finançament de la sanitat que s'ha de replantejar i que es pot replantejar a curt o que es pot plantejar a llarg termini, que jo crec que seria la cosa més correcta, no? I, per tant, nosaltres creiem sincerament que aquest és un tema a plantejar. A plantejar, a més, tenint en compte què es gasta en sanitat. Jo sempre dic que, quan es parla de dèficit públic, de seguida la gent mira el ministre de Sanitat o el conseller de Sanitat, i no és veritat que la sanitat sigui la culpable del dèficit públic. Estic d'acord amb vostè que es gasta poc en sanitat, es ve a gastar el 5,6% del producte interior brut; per tant, és lògic que en els propers anys els pressupostos de sanitat augmentin, encara que, evidentment, no podran augmentar al ritme, probablement, que tots voldríem, a causa de la situació de crisi econòmica i, per tant, si no hi ha una reactivació, segur que no es podran produir els augments que a tots ens agradaria que es produïssin.

Per tant, a la força s'han de buscar solucions; solucions que solucionin molts dels problemes amb els quals ens hem trobat. Nosaltres ens hem trobat un problema des de l'any 81, moment que es van produir els traspassos, que el traspàs es va fer a cost real, cost real mai reconegut –mai reconegut–, perquè ja en aquell moment la UCD pressupostava, feia pressupostos mal fets, i el sistema de funcionament de finançament actual de la sanitat a Catalunya i a l'Estat ve marcat per dues coses: els acords Almunia-Cullell, per una part, i la Llei general de sanitat. La Llei general de sanitat diu que el finançament de la sanitat s'ha de fer pel tant per cent de població protegida; s'ha de fer una participació en les desviacions que es produeixen en el sistema no transferit i s'ha de fer una compensació per a desplaçats. Evidentment, la Llei general de sanitat deixa tot un conjunt d'aspectes no clarificats, com és com se solucionen, doncs, els ajuntaments que estan finançant aspectes de la sanitat, i això ha quedat absolutament penjat, o com se soluciona el finançament de la salut mental o el tema de les diputacions.

Aquests són problemes de fons, però el problema més gran de fons és que any rere any els pressupostos han estat irrealistes, han estat falsos, i, per tant, s'han produït importants desviacions. Unes desviacions, per una part, reconegudes, que afloren a final de cada any i que, evidentment, era aquest aspecte que vostè deia, d'ampliacions de crèdit, però no hem d'oblidar que hi ha unes altres desviacions no reconegudes que apareixen cada tres o quatre anys, acumulades, que són el que nosaltres en el nostre argot diem «les factures en els calaixos». I aquest és un tema molt greu que ha generat que, a final del 91, s'hagués de fer un crèdit extraordinari per 560.000 milions de pessetes a nivell de tot l'Estat per afloiar aquestes factures en els calaixos, i que en el moment actual se xifra, a final del 93, que aquesta xifra és de

280.000 milions de pessetes. Jo li asseguro que no hi estic d'acord: jo crec que són bastants més; hi ha uns 150.000 milions més, però que, molt bé, si hi ha 280.000 milions, que els aflorin i que aflorin d'un cop. Aquest no és un sistema bo, de funcionar amb aquestes desviacions, i, per tant, nosaltres creiem que el sistema del finançament sanitari a nivell de tot l'Estat ha de complir dos aspectes bàsics: un, de suficiència –suficiència per a tot el sistema, suficiència per a la comunitat autònoma que rep els traspassos en el moment que es produeixen els traspassos– i, evidentment, a més de ser un sistema que garanteixi la suficiència, ha de ser un sistema que garanteixi un equilibri territorial i ha de ser un sistema que eviti la discriminació de les comunitats autònomes que reben els traspassos respecte a l'entitat gestora de la resta, que és l'Insalud. És una cosa vergonyosa que actualment encara la situació, el tractament que rep l'Insalud respecte a les comunitats autònomes que tenen les transferències sigui una situació completament diferent, fet que, en diferents ocasions, a mi m'ha fet dir que el ministre normalment és el ministre de l'Insalud i és un ministre que, evidentment, no es cuida de les comunitats autònomes, fent una caricatura.

En el moment actual sí que és cert que hi ha negociacions, hi ha una voluntat de resoldre aquest tema, és un tema que es considera prioritari per totes les comunitats autònomes, pel ministeri de Sanitat, pel ministeri d'Economia i, per tant, diríem que, com a mínim, de voluntat, s'està en un procés de bona voluntat. Aquest procés es basa en tres aspectes, i nosaltres, la nostra posició és clara: en primer lloc, l'aflorament del deute, aflorament del dèficit que s'hagi pogut generar des del 91, 92, 93, dèficit que es valora en 280.000 milions, com li deia, i que el plantejament, doncs, és que ens el paguin. D'aquests 280.000 milions de pessetes, aproximadament ens en toquen uns 50.000, i per tant això és important que ens ho paguin d'un cop.

L'altre mecanisme seria de garantir la suficiència i, per tant, fer una valoració real de quina serà la despesa el 94, basant-nos en la despesa del 93 i en l'evolució d'aquest any, i ser capaços de fer uns pressupostos del 95 basats en la realitat de la despesa del 94; aplicar l'índex de població protegida que a Catalunya, en el moment actual, és del 15,99, en lloc del 15,80, que és el que ens estan aplicant; que ens paguin els malalts desplaçats d'altres comunitats autònomes que vénen aquí, a Catalunya, i establir un mecanisme d'automatisme, mecanisme d'automatisme en l'aplicació de les correccions d'aquestes desviacions, i que se'ns apliquin crèdits automàticament, de manera que evitem l'endeutament aquest que se'ns provoca i que cada any ens genera una despesa d'interessos, doncs, d'aproximadament uns 8.000 milions de pessetes, que jo crec que aquest és un fet absolutament impresentable.

Evidentment, la nostra situació no té res a veure amb la del País Basc, no té res a veure amb els decrets de transferències, sinó que té a veure amb l'Estatut del País Basc i, sobretot, té a veure amb la Llei general de sanitat, en la qual es va incloure un mecanisme diferent per al País Basc, cosa que dona una situació que jo crec que és absolutament ridí-

cula, i és que, doncs, tenen una situació econòmica molt diferent a la nostra; aproximadament, jo dic que cada any reben uns 40 o 50.000 milions més que Catalunya, però, a més de rebre això, malgrat que probablement no fan dèficit —i sobretot Navarra, no?—, també participen sobre el dèficit i, per tant, també reben més diners, cosa que fa el sistema més complicat i més difícil d'entendre per part de tothom.

Jo crec que s'està en una línia de negociació, de buscar aquest tipus de solucions; són unes negociacions no fàcils, perquè, malgrat que són unes negociacions que es porten bilateralment, són negociacions que afecten totes les comunitats autònomes de tot l'Estat i, per tant, doncs, ja es pot imaginar vostè el grau de dificultat que té això, sobretot amb l'ambient tan formidable que s'ha creat al voltant de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot formular rèplica el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de l'aportació de la resposta que ha fet l'honorable senyor conseller..., vostè ha confirmat una cosa de què jo mai no he dubtat: que coneix molt bé la qüestió aquesta i com està plantejada la partida d'escacs amb el centre, fins al punt que el mateix director general de Pressupostos de l'Estat es permet analitzar, i de manera exhaustiva i concreta, quins són els problemes, el caràcter simètric de les determinacions de les dotacions financeres de l'Insalud —diu ell—, la inexistència d'un criteri uniforme de distribució de recursos, la falta d'equitat en el repartiment territorial dels recursos; fomenta la ineficàcia perquè embolica Insalud i gestió directa amb Insalud i gestió diferida, i penalitza, per tant, les comunitats autònomes que tenen una recepció neta de malalts, aquesta dinàmica. I com a solucions exposa les que aquí també s'han dit, i vostè les ha de dir, jo també he dit algun tipus de cosa, però és que totes recolzen sobre una mateixa mancança: quan el director general de Pressupostos parla d'aconseguir un equilibri entre les necessitats de la despesa del sistema sanitari i la capacitat del finançament públic, no està dient res que ningú no sàpiga: ho sap tothom, que la cosa és així. Quan ell està dient que, per tirar endavant aquests criteris equitatius i estables, per d'aquí a quatre anys, per intentar que la sanitat sigui un finançament més equilibrat —i parla per la regulació i l'equilibri del fons regulador destinat, precisament, a normalitzar l'equilibri territorial que vostè manifestava—, bé, això es fa amb diners, això es fa amb recursos, diguéssim, eh?, no es fa fent descripcions literàries de les anàlisis de la problemàtica: es fa amb recursos. Quan es parla de crèdits limitatius per intentar liquidar el deute encara pendent del 92-93, es fa amb diners, tot aquest tipus de coses, no?

I aleshores, és clar, vist com està plantejada la situació, que el percentatge de participació en l'Insalud es fa per criteris de població, d'edat i de dispersió territorial, tal com vostè molt bé sap, i tenint en compte que la perversitat del sistema és coincident —la seva anàlisi amb la meua o la meua amb la seva, com vostè ho vulgui—, jo no dubto que és

difícil la negociació bilateral per a una cosa que afecta totes les comunitats autònomes, però hi ha una cosa, senyor conseller, que jo no puc obviar, que és que, una vegada hem arribat a la conclusió que amb 50.000 milions de pessetes, realment, sembla que ens arribarien a pagar allò que ens deuen, encara, en aquest moment, després de tot aquest procés llarg de negociacions per intentar equilibrar els dèficits pendents per part de l'Estat, hi ha quelcom que això no es pot obviar: la responsabilitat política de la negociació, la té el Govern que vostè representa, i realment aquí estem en una situació que, en fi, a mi em fa l'efecte, tinc la impressió que, millor situació política que la que ara estan vostès tenint a Madrid, no sé si la tindrem molt de temps, ni com es desenvoluparà l'esdevenidor, però vull dir que és un moment on realment es podrien plantejar coses —jo diria també que amb prudència, perquè no oblidem que..., vull dir que no solament és resoldre els temes de Catalunya en matèria sanitària, que ho és, i és prioritari, però vull dir que és un pressupost que gira a l'entorn de tot l'Estat, que nosaltres no som gent insolidària, que volem resoldre allò nostre i la resta ho deixem pendent, sinó que hem de tenir la visió global de la situació. Això ho fa molt difícil, ja ho reconec, però tinc la impressió que dins del gir autonòmic aquest que vostès sembla que tenen el propòsit d'exigir en aquest moment al Govern de l'Estat, em fa l'efecte que hi entraria aquest aspecte cabdal per intentar poder desenvolupar una sanitat que guardés els paràmetres d'universalització, de qualitat, malgrat la creixent demanda per envelliment de la població, per noves patologies, per millores tecnològiques, tot això, naturalment, crea encara més demanda... Vostès saben que en sanitat, com més s'ofereix més demanda crea, més en crea, però d'alguna manera això no hauria de ser una excusa per no intentar forçar les coses en aquest moment, que jo entenc que és positiu per al Govern de Catalunya, atesa la correlació de forces en el si de l'Estat, malgrat tot, des del meu punt de vista.

Jo penso que seria una cosa a intentar a veure si es pot desembussar, diguéssim, aquest problema de la sanitat, perquè, d'altra manera..., miri, és un problema de credibilitat, senyor conseller. Vull dir, jo aquí tinc una pregunta, que li vaig fer en el seu dia, que deia el següent —si la trobo—..., li demanava quina certificació de garantia podríem tenir quan la Conselleria o vostè mateix, senyor conseller, doncs, certifica que un pressupost que no s'ha complert un any es complirà el següent, quina és la garantia, i no em contesta a la pregunta, i jo entenc per què no la contesten: perquè depenen d'uns recursos aliens que no hi ha manera de moure'ls, que no hi ha manera de bellugar-los, que no hi ha manera de gestionar-los d'altra manera, almenys des de l'actitud política de negociació que vostè representa. Aquesta és la qüestió.

És a dir que crec que, en síntesi, la coincidència de l'anàlisi jo crec que és força interessant, pot ser important, és a dir, certifica que les coses estan en el punt que estan i no en un altre, i a partir d'aquí jo tinc la impressió que seria bo que el conjunt de la cambra el recolzés a vostè, amb una

moció que li faré, perquè pugui negociar amb totes les forces polítiques del Principat per intentar resoldre aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, per vostè ara és el moment de forçar, i a mi això no m'acaba d'agradar, és a dir, nosaltres no hauríem elegit aquest moment probablement per a la negociació del finançament, fa temps que n'estem parlant, fa més de tres mesos, i, evidentment, el *timing* toca que es continua negociant en aquests moments, però no crec que sigui pas el millor —ni molt menys—; jo crec que hi ha hagut moments millors i n'hi hauran de millors.

Això no és una partida d'escacs, és una negociació seriosa, en la qual ens hem de posar d'acord entre tots de com es reparteixen els recursos, quin tant per cent s'aplica a cada un, com s'aplica aquest tant per cent, i sobretot hi ha un aspecte que és el més important, i és com es fan uns pressupostos reals de manera que la sanitat sigui creïble i, a més, el Ministeri d'Economia tingui unes garanties que la sanitat no es converteix en aquell aspecte tan incòmode del pou sense fons.

I això és difícil, això és difícil. Això és difícil, no és fàcil, perquè se li ha d'explicar al ministre d'Economia que durant molts anys se li han explicat unes coses que no eren veritat, i aquest ministre ara s'ha de creure que aquells números que diem són els vertaders, i evidentment no tothom està disposat a fer aflorar els números reals del sistema.

El que passa és que això s'ha de fer dintre d'un context, perquè, si no, ens equivoquem; és a dir, nosaltres podem aconseguir una bona negociació de finançament si partim d'una base: que hi ha d'haver un repartiment equitatiu, suficient, però que evidentment en cap cas ningú aconseguirà un finançament de privilegi que el col·loqui en una situació molt diferent.

I, és més, nosaltres difícilment aconseguirem un finançament millor que el finançament que té l'Insalud. Creure que nosaltres podem aconseguir o forçar un sistema de finançament que ens posi en una situació de millora respecte a l'entitat gestora de la Seguretat Social d'aquells equipaments que no estan encara transferits a les comunitats autònomes, jo crec que és un error.

El tant per cent es reparteix, el repartiment del pressupost es fa basant-se en la població protegida, no es fa en cap cas ni per l'edat, ni per la dispersió territorial que vostè deia. És a dir, això és una proposta d'alguna comunitat autònoma que ja li dic que d'entrada no ens va bé i que no és un plantejament que nosaltres fem en cap cas. Sí que hi ha altres mecanismes per distribuir, hi ha altres països que han utilitzat mecanismes diferents de la població protegida per distribuir econòmicament el pressupost sanitari d'un país, però evidentment això és un tema molt complicat, amb moltes provatures.

I nosaltres estem d'acord que es busqui un sistema senzill. Nosaltres diem: «el sistema de població protegida, que l'anem anivellant en anys successius segons el que vagi donant l'evolució de la població protegida sense que hi hagi salts»; nosaltres diem: «Nosaltres hem baixat del 16,3 al 15,80, i la població protegida avui dia és el 15,99, i aquesta creiem que és la xifra que correspon a Catalunya i la que se'ns hauria de donar en aquests moments.»

Sí que hi ha una voluntat de gir autonòmic i, per tant, que es vol que s'apliqui això en aquests moments, i és veritat que el problema que tenim és que estem ficats dintre una crisi econòmica que fa que en aquest moment el Ministeri d'Economia té unes dificultats de liquidesa que li dificulten el seu escenari en haver d'aflorar unes determinades quantitats. I aquesta jo crec que és la principal resistència que nosaltres haurem de combatre i aquest serà l'aspecte, doncs, de la negociació més complex i que evidentment farà que, com tota negociació, s'hagi de cedir en uns aspectes i pressionar especialment en altres.

En qualsevol cas, jo crec que el que hem d'aconseguir, de totes maneres, és el que li deia, un sistema de finançament que marqui la suficiència, no per fer totes les necessitats que tenim, que són moltes i amb això s'entra en un circuit... Escolti, el que no pot ser de cap de les maneres és que Catalunya, que ha rebut les transferències ara fa tretze anys, tingui un tracte discriminatori respecte al tractament que està rebent avui dia l'entitat gestora de la sanitat no transferida de l'Insalud.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt onzè de l'ordre del dia ha quedat posposat a un proper Ple.

Control del compliment de la Resolució 108/IV del Parlament de Catalunya, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i els missatges que emeten les televisions

Passem, doncs, al punt dotze: control del compliment de la Resolució 108/IV del Parlament de Catalunya, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i els missatges que emeten les televisions, sol·licitat pel Grup Socialista al Parlament. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Torrent per presentar la seva posició sobre l'incompliment de la Resolució.

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts com a màxim.

La Sra. TORRENT: Senyors diputats i senyores diputades, el mes de març de l'any passat el Partit Socialista presentava una proposició no de llei en aquest Parlament per tal de reflexionar entorn de l'impacte de la programació televi-

siva en els infants i els adolescents i, alhora, de reflexionar també i fer propostes concretes.

Recordo amb satisfacció que el debat en la Comissió de Cultura va ser molt ric, varen haver-hi aportacions molt aprofundides per part de tots els grups partint de la meua reflexió inicial. Recordo també amb satisfacció que el Grup Socialista va acceptar unes esmenes del Grup de Convergència i Unió per tal que finalment tots els grups aprovéssim una resolució concreta. Cal ressaltar que el fet que Convergència i Unió fes unes esmenes a la Proposició que defensàvem els socialistes i la nostra acceptació i el conjunt de les intervencions dels diferents grups van posar de manifest una preocupació coincident, expressada amb matisos diferents per part de tots els grups, sobre l'impacte que la programació televisiva té sobre els infants i adolescents.

En el debat en Comissió es van expressar diferents teories d'estudiosos del tema respecte si les imatges televisives –sobretot pel que fa a violència, al tractament del sexe, al sexisme– tenen o no un impacte en els infants i adolescents que els allunya o no dels valors de la pau, la solidaritat, la no-violència per resoldre els problemes, la igualtat d'oportunitats, el «no» a la xenofòbia o al racisme, el «no» a la discriminació per raó de sexe, etcètera.

Com he dit abans, es varen manifestar les diferents teories que s'han elaborat al respecte per diferents professionals estudiosos d'aquest tema. Les podríem sintetitzar molt breument. Hi ha els que diuen que les imatges televisives violentes, sexistes, etcètera, serveixen de catarsi als infants i adolescents, que els produeixen una mena de vacuna de per vida. Hi ha unes altres teories dels qui diuen que tenen un impacte negatiu sobre els infants i els adolescents, que perceben una determinada manera de resoldre els problemes a la vida, per tant, perceben una determinada concepció del món que l'interioritza i per tant el condiciona o el determina.

Plantejàvem també que hi ha actituds que confirmen que segons l'edat dels infants o dels adolescents es reflecteix d'una manera o d'una altra; també segons l'entorn social, la maduresa personal, segons fossin nens o nenes, nois o noies. El cert és que hi ha un fet significatiu, estarem d'acord que acceptem una o una altra teoria, el que sí que queda demostrat és que les imatges televisives tenen influència en el comportament de les persones; els espots publicitaris, la publicitat, tots sabem els resultats que produeixen.

La publicitat ha demostrat que hi ha una relació entre el que s'anuncia i com s'anuncia i el consum. D'aquest tema hi ha suficient informació, suficient elaboració i suficient teoria. Aquest tema és un tema sabut, conegut, interioritzat per tots nosaltres, o no? Sabem que la publicitat té influència sobre tots nosaltres.

Notícies de premsa recents ens parlaven que s'ha incrementat el consum de productes per a adolescents anunciats per nois i noies ben «guapos». (*Remor de veus.*) Tots sabem que la publicitat s'adapta a les noves tendències de la societat i que, malgrat que les nenes, noies, dones «guapes» són el mirall publicitari per excel·lència, en la mesura que avança

socialment el tema de la igualtat entre els sexes, els nens, els nois i els homes «guapos» apareixen més freqüentment en els espots publicitaris. (*Remor de veus.*) Ara bé, cal ressaltar de nou que tots –nens, noies, dones, nens, nois i homes– han de ser «guapos» o «guapes» i disposar d'una salut excel·lent i ser bon consumidors, valors que estan per damunt d'altres en la publicitat.

Per tant, la publicitat és present, perquè rendibilitza econòmicament un determinat producte, i el mecanisme és que influeix en les nostres personalitats, en les nostres actituds i en els nostres comportaments. (*Remor de veus.*)

No els voldria alarmar amb xifres, però hi ha estudis estadístics –xifres que, d'altra banda, van sortir en el debat en Comissió i, per tant, no vull repetir els mateixos termes del debat–, hi ha xifres estadístiques que ens diuen les hores diàries setmanals o anyals que un adolescent o un infant veu la televisió, i veu morts, violència, problemes, sexe mal entès; hi ha estadístiques a Estats Units, n'hi ha a França, també a Espanya. Les xifres, evidentment, són contundents i ens han de portar a reflexionar. La premsa les ha reflectit des de fa un parell d'anys, i, per tant, en tenim coneixement tots aquells que ens preocupem d'aquests temes, de l'impacte televisiu sobre les persones adultes, però en especial sobre els infants i els adolescents.

(*Remor de veus.*)

En paral·lel a aquests estudis...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

La Sra. TORRENT: No se sent? No interessa... (*Veus de fons.*) En paral·lel a aquests estudis cada cop sectors de la societat manifesten més clarament aquestes preocupacions o aquestes inquietuds davant de la incidència de la televisió en les persones.

Hi ha associacions de consumidors que s'han posicionat sobre el tema; hi ha associacions de telespectadors que s'han posicionat sobre el tema; hi ha associacions de pares, professionals de la comunicació que han establert codis deontològics, les institucions també. El Ministeri d'Educació i Ciència va establir uns determinats acords amb les televisions, de codis deontològics. La normativa europea és clara. Benestar Social, recentment, ha fet unes jornades en aquesta direcció i ha anunciat una llei de protecció dels infants que inclogui aquesta problemàtica. Bé, doncs, d'inquietud, n'hi ha, però no són suficients els resultats de les possibles actuacions que s'hagin pogut prendre.

La Resolució que va ser aprovada l'any passat en aquest Parlament no sabem si s'ha portat a terme, i cal ressaltar –cosa que no passa gaire sovint en aquest Parlament– que va ser una resolució aprovada per tots els grups de la cambra, i a hores d'ara no tenim coneixement del seu compliment, malgrat que ja ha passat el termini.

Ara bé, els resultats, malgrat que no sabem si s'han fet les passes que allí s'anunciaven que s'havien de fer, sí que veiem els resultats. Les programacions de la televisió, tant les públiques com les privades, segueixen igual: prioritzen l'espiral de la programació que no té un sentit ètic. La publicitat i les audiències acaben matant-ho tot. Si un programa

—per a adults o per a infants— no té acceptació, no té publicitat; per tant, s'hi perd econòmicament. Conseqüència: programació regida pels criteris de guanys o pèrdues econòmiques. I això, evidentment, és un peix que es menja la cua. Dic «totes les televisions», de la qual no se n'escapa TV3, la televisió pública catalana.

L'exemple de la televisió o de la programació infantil és ben clar. *Bola de drac*, per exemple —i que consti que sé que als infants, als nens i a les nenes, els agrada—: dibuixos japonesos, dibuixos japonesos més econòmics que d'altres dibuixos, atès que la seva producció és més barata; moviments rígids dels personatges, perquè faciliten plasmar més fàcilment la violència. Per tant, dibuixos violents —violents—, o no? Els en posaré un altre exemple perquè no pensin que només em remeto a la televisió pública; quan vam fer la Proposició no de llei ens vam referir al conjunt de la programació de les televisions. A Antena 3, per exemple, una sèrie que es diu *Chicho terremoto*: el *Chicho* aquest, el *Chicho terremoto*, treu fortalesa en veure les calces de les nenes. (*Rialles*.) Sí, no riguin, senyors diputats, no riguin. Crec que el fet és il·legal; és vergonyós.

Per tant, què fem tots plegats per això? Ens hem de quedar parats? La televisió, la tenim a casa; és present en la nostra quotidianitat; és gairebé, avui dia, un element de la família. Ens condiciona a l'hora de comprar els reis dels nostres fills; també condiciona els nostres infants a l'hora de demanar els reis. Per tant, és reconegut que té una incidència clara en el comportament de les persones.

Voldríem que, en la resposta en aquesta intenció de control d'una proposició no de llei aprovada per tots, la persona que parli en nom de Convergència i Unió no s'excusi que està pendent una llei de protecció de la infància. El tema, senyores i senyors diputats, som conscients que no només és de lleis; de lleis, n'hi han. És un tema que cal parlar entre tots els sectors i consensuar acords. S'estan fent tasques en aquesta direcció; per exemple, en el Senat hi ha una comissió presidida per la senadora Victòria Camps sobre el contingut televisiu, a la qual hi han hagut aportacions de diferents persones, teòriques, amb coneixement del tema, molt riques, que jo no vull transcriure perquè crec que ens hem de limitar a explicar les idees bàsiques, però que hi ha una aportació seriosa en aquesta direcció. De sensibilitat, n'hi ha; estem donant passes, i sincerament crec que no és un tema d'intervenció de Govern només.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, president. És un tema de tots, també del Govern.

Em voldria remetre ara a un exemple concret d'un país concret que té molta producció cinematogràfica per a televisió, en què la Fiscalia General, la senyora Janet Reno, als Estats Units d'Amèrica, deia, en una compareixença recent a la Comissió del Senat de Comerç, Ciència i Transport d'aquest país, que s'ha de combatre la violència on es doni: als carrers, a les escoles, també a les nostres llars; deia que la programació televisiva no està a l'altura dels valors nacionals. Es referia als del seu país, evidentment, a Estats Units,

però podem fer-ho nostre, també. Jo crec que la programació televisiva no està a l'alçada dels valors democràtics. Deia també que la violència a la televisió s'ha convertit per als infants i els adolescents en una qüestió tan important com els deures escolars o l'esbarjo. Deia que el cúmul d'evidències demostra una clara relació entre televisió i comportaments agressius. Exposava també que la solució passa per diversos camins: la dels pares, la dels educadors, que eduquin els fills a veure la televisió en un sentit crític, però deia també que passa per parlar amb la indústria cinematogràfica de l'entreteniment, amb els distribuïdors, amb els compradors, amb els exhibidors, amb els guionistes.

Tal vegada calgui parlar-ne molt més amb tothom. Els que ens preocupa el tema dels valors a la societat present i futura estem obligats a obrir camins de diàleg amb qui calgui, i els governs fer que les lleis es compleixin i intervenir si cal, sense que el tema de la llibertat d'expressió estigui per damunt, com una espasa de Dàmocles, encotillant la crítica dels que tenim la responsabilitat de construir una societat millor.

La solució podria ser l'autoregulació en funció d'un codi deontològic, però per això cal parlar-ne molt, criticar, denunciar, estudiar i prendre, a poc a poc, iniciatives de programació que canviïn la dinàmica imperant, i que en aquest cas TV3, la televisió pública catalana, hauria de prendre'n la iniciativa a Catalunya.

Abans-d'ahir mateix —els en posaré un exemple—, durant la sèrie *Poble Nou...* (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!, però acabi aviat, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Jo em sembla que he de fer cas al senyor president; si el senyor president em diu que acabi, acabaré, eh?, però moltes vegades s'han allargat vostès i ningú els ha dit res. I, escolti, no em faci aquest gest! Senyor president, li prego que cridi l'atenció al senyor diputat, perquè no hi ha dret que quan intervé un diputat o una diputada es facin aquestes manifestacions.

El Sr. PRESIDENT: Des d'aquí no s'ha advertit res.

La Sra. TORRENT: Doncs jo sí l'he advertit, i li ho comunico perquè consti en el *Diari de Sessions*.

El Sr. PRESIDENT: Així constarà.

La Sra. TORRENT: Jo sé que és tard, però que és un tema que té la seva importància. Per tant, em semblen poc serioses aquestes postures.

Abans-d'ahir, durant la sèrie... (*Remor de veus*.) Doncs, si hi ha el Reglament, és per a tots, senyor president; és per a tots. Llavors, jo acabo si el senyor president m'ho diu, eh? Si hi ha un reglament és per a tots.

El Sr. PRESIDENT: No perdi el temps i vagi conclouent, acabant.

La Sra. TORRENT: Abans-d'ahir mateix, durant la sèrie *Poble Nou*, es va passar un tràiler d'una pel·lícula de la nit on la violència era ben palesa. Molts nens i moltes nenes estan fent jornada intensiva a les seves escoles; per tant, aquests temes també s'han de vigilar. Perquè, és clar, podem

establir uns horaris de nit, però després en els tràilers anem incitant al cinisme i a la morbositat en els nostres infants.

Si a tot això li afegim el fet que, per exemple, els nostres infants poden anar a determinades sales, anunciades a la premsa, on es poden posar determinats vestits, on poden utilitzar determinades pistoles de làser, on poden, en virtut del que se'n diu «la realitat virtual», matar a qui creguin, si a això li afegim, per exemple, el fet criminal que ha succeït recentment a Madrid d'uns adolescents que s'inventen un joc que acaba com va acabar, tot això sumat pot produir un còctel explosiu.

Per tant, jo li demanaria al Grup de Convergència que em digués què s'ha fet en concret per la pau, perquè a la televisió hi hagi programes encaminats a educar per la pau, per la solidaritat, pel no-sexisme, per la igualtat d'oportunitats, per anar contra la xenofòbia... Aquesta seria la resposta que a mi m'agradaria obtenir del Grup de Convergència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Poden intervenir ara els grups que ho desitgin. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb data 23 de setembre de l'any passat, sensibilitzats per la incidència que podien tenir els programes de televisió amb continguts violents o pornogràfics sobre els infants, tots els grups parlamentaris vàrem aprovar per consens a la Comissió de Política Cultural una proposició no de llei sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i missatges que emeten les televisions.

Amb aquesta Proposició no de llei la cambra catalana prenia una clara posició de rebuig envers la manipulació dels infants i adolescents i, en especial, en favor del reconeixement dels drets dels infants a un desenvolupament psicològic equilibrat i a la protecció enfront del que pugui alterar aquesta evolució normal.

Aquesta Proposició coincidia en el temps amb els treballs de la Comissió que sobre la mateixa matèria s'havia constituït al Senat, així com un teòric compromís de les empreses televisives dirigit a mantenir un codi ètic de reconeixement dels drets dels infants.

Tot i la preocupació manifestada pels grups parlamentaris en aquesta Proposició no de llei a Catalunya, les televisions, inclosa la televisió autonòmica, continuen emetent en talls horaris susceptibles d'audiència d'infants i adolescents programes que no potencien ni els valors humans ni la convivència, sinó que presenten de forma positiva la violència. Una violència encoberta per judicis morals, una violència en defensa d'un bé enfrontat a un mal absolut, però una violència que sovint dona una imatge molt negativa, per exemple, dels òrgans de justícia, com el cas de les pel·lícules de justiciers que es prenen la justícia per la seva mà. Això sense comptar amb el fet que amb una certa freqüència s'emeten en horaris on una part del públic està format per infants pel·lícules amb continguts clarament pornogràfics, amb un suposat propòsit d'incrementar els índexs d'audiència.

Pel Grup Parlamentari Popular, la llibertat de pensament, la llibertat de premsa, la llibertat de creació artística són elements essencials de la nostra democràcia, però aquests valors no poden excloure la protecció dels infants, que, pel seu nivell de desenvolupament psicològic i afectiu, no són lliures per a triar valors propis, amb la qual cosa són susceptibles d'una major manipulació.

Certament, això no és fàcil; un mateix programa amb un mateix contingut violent o pornogràfic pot tenir efectes molt diferents en nois de la mateixa edat en relació amb el seu nivell de desenvolupament afectiu, intel·lectual i psicològic, en relació amb el seu ambient familiar i a les seves pròpies experiències personals. Però queda fora de dubte que per a determinats nois la contemplació d'imatges violentes o pornogràfiques pot tenir efectes molt negatius per al seu desenvolupament afectiu i psicològic i afavorir actituds egoistes, actituds sexistes i sovint clarament favorables al racisme, a la xenofòbia i a la violència.

Fa pocs mesos, la Fiscal dels Estats Units, la senyora Reno, va advertir a les emissores de televisió nord-americanes que o feien una autoregulació efectiva o el Govern federal prendria les mesures oportunes. Per la mateixa època, el Parlament federal alemany va aprovar, a iniciativa del Grup Parlamentari Socialista i amb el suport de democratacristians i lliberals, una proposta de protecció dels drets dels infants enfront de continguts dels programes de televisió.

Creiem que la Moció que és objecte de control no s'ha complert adequadament; segueixen les emissions de programes amb continguts violents i pornogràfics en horaris susceptibles d'audiència d'infants i adolescents, tant en les emissores públiques com privades de televisió, tot i els teòrics compromisos signats a tal efecte al seu moment. Per això manifestarem, amb el nostre vot favorable, la nostra convicció que encara s'han de fer moltes coses per poder dir amb rigor que la Resolució 108/IV del Parlament de Catalunya s'ha complert.

Moltes gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la senyora Dolors Torrent presentava fa un moment la Resolució aprovada per consens el 23 de setembre de 1993 en la Comissió de Política Cultural, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i missatges que emeten les televisions. En aquell moment va ser citat l'informe sobre els maltractaments dels infants, que va ser aprovat per unanimitat, també, a les acaballes de la segona legislatura.

Pocs mesos més tard, poques setmanes més tard, el Col·legi de Periodistes de Catalunya va organitzar unes jornades sobre la infància i mitjans de comunicació, amb presències i amb ponències crec que molt importants. Aquelles jornades, que van acabar amb una cloenda presidida pel conseller senyor Antoni Comas, per la ministressa de l'Estat

d'Afers Socials, i en què tant l'un com l'altra anunciaven unes properes, futures lleis de protecció de la infància, que inclourien els temes de les conclusions que vaig tenir ocasió de llegir al final d'aquella jornada, insistien en la importància que tenia el que havia fet el Parlament de Catalunya feia molt poques setmanes. Algunes diputades que són avui presents aquí eren presents en aquell acte de cloenda, i poden certificar la importància que es va donar a la feina feta pel Parlament de Catalunya en aquest sentit.

En el marc d'aquesta jornada van intervenir un seguit de professionals de la comunicació que van explicar fins a quin punt no es tractava d'un tema senzill, sinó al contrari, d'un tema complex i molt difícil. Jo recordo que ponències com la de la senyora Montserrat Cintes, per exemple, o la senyora Milagros Pérez Oliva, que ens van explicar com, a partir del moment en què hi havia hagut situacions traumàtiques amb la infància —el cas concret de l'assassinat comès per uns infants a Liverpool o el cas concret dels crims d'Alcàsser—, s'havia donat una gran importància als infants en els mitjans de comunicació i al tractament de la violència relacionada amb els infants als mitjans de comunicació. Va ser especialment emotiva la intervenció de la mestra d'Alcàsser, que explicava com els mitjans de comunicació havien manipulat els sentiments de la infància, i amb l'excusa que denunciaven la pèrdua o l'assassinat d'unes nenes del poble aprofitaven, alhora, per introduir un seguit de continguts no precisament pacificadors, sinó al contrari, venjatius, reivindicatius, de demanda, per exemple, de la pena de mort.

Altres professionals, com la senyora Júlia Otero o el senyor Joan Barril, deien fins a quin punt els era difícil, a ells, de pensar que es podia aturar un corrent creixent de presència d'imatges violentes en els mitjans de comunicació, especialment a la televisió. Va ser especialment important la intervenció del senyor Joan Batlle, de Movibaix, que explicava com l'educació contra la violència ambiental era cada cop més difícil. Una de les conclusions que va treure la senyora Victòria Camps, senadora —que al Senat presideix aquesta Comissió, com ha dit la senyora Dolors Torrent, justament per al control dels drets de l'infant en els mitjans de comunicació—, va ser aquesta: «La vida dels infants, des del punt de vista d'influències, es reparteix entre l'escola, la família i la televisió. Doncs bé, cada dia més, la televisió té una presència per damunt de l'escola i de la família, i cada dia més, per tant, acabaran essent els missatges televisius els que acabaran configurant la capacitat de reacció dels infants.» També hi va intervenir el senyor Carlos Jiménez Villarejo, explicant les dificultats que un fiscal del Tribunal Superior de Catalunya veia a l'hora de tractar d'interpretar la possible solució per via judicial de les denúncies contra els mitjans de comunicació que estan utilitzant missatges violents o que puguin vulnerar els drets de la infància.

És, per tant, que la Resolució del Parlament de Catalunya que en aquests moments tornem a considerar té un interès especial, tot i que té, alhora, una dificultat de compliment ben especial, perquè el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a negociar l'establiment d'un acord amb les

emissores de ràdio i televisió gestionades per les administracions públiques de Catalunya i de l'Estat i amb totes les de titularitat privada que emeten a Catalunya, a fi que... I direm l'«a fi que».

Primera pregunta que suposo que tots ens formulem: fins a quin punt el Govern de la Generalitat té competències per fer això? Les té directes amb TV3, amb Canal 33 i amb les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, si ens atenem al que diu la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però les té també indirectes amb les televisions públiques de titularitat estatal i amb les televisions privades, en la mesura que per emetre necessiten una concessió pública. Segurament aquí hi hauria un conflicte de competències: si pot directament el Govern de la Generalitat influir o impedir que hi hagi un determinat tipus d'acció, si no és, naturalment, a través de recórrer a la possibilitat que sigui l'Estat qui, en compliment de la Llei d'ordenació de telecomunicacions, impedeixi que hi hagi aquest tipus de missatges.

El problema, per nosaltres, és qui avalua, i com, si aquesta Resolució s'ha complert. Jo no vull entrar, en aquests moments..., perquè no en sé, no tinc idea de si una cosa provoca o no sentiments de violència entre la infància, o si provoca o no sentiments que puguin ser poc educatius, d'aquesta sèrie, de l'altra i de l'altra, entre altres raons perquè moltes d'aquestes sèries no tinc temps de veure-les, i, en tot cas, els que tenim fills amb edats més grans, això ja no passa.

Segona qüestió: perquè, com et diuen els professionals, en aquests moments la totalitat de la programació televisiva està feta pensant en els criteris dels infants, perquè s'ha comprovat que són els infants els que veuen tots els programes de televisió, en tota la franja horària possible, en contra del que vulguin dir que fins aquí només arriba la programació per a infants. Més encara: la presència, en aquests moments, en certs programes de figures, per exemple, que podien semblar figures gairebé de còmic eròtic per a adults, són pensades precisament per als infants, perquè són les imatges que els infants volen veure. I diríem: «Oh!, però és que és un programa que es fa a mitjanit, només per a gent gran.» S'ha comprovat que els infants els veuen o que, a través de la gravació en vídeo, els tornen a veure en una altra hora, i que, per tant, la totalitat de la programació televisiva està pensada, molt sovint, en les històries que els infants volen veure.

Per tant, nosaltres diríem que aquesta Resolució és molt important, s'ha de complir, però continuariem demanant, com ja vam demanar en la Comissió corresponent, que hi hagués un grup que fos capaç d'avaluar com funciona aquest tema, és a dir, un grup en què hi hagués professionals de l'educació, professionals del lleure, professionals de l'educació infantil, que ens diguessin fins a quin punt aquests missatges televisius són nocius per als infants, i que fos a partir, justament, d'aquesta avaluació d'aquest col·lectiu independent, i que pogués, per tant, emetre un cert veredict que a tots ens resultés digne de credibilitat, poguéssim

insistir encara més als governs perquè accomplixin el que les lleis diuen sobre el respecte als drets de la infància.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el punt de l'ordre del dia que estem discutint avui, en aquests moments, a proposta del Grup Socialista, ens posa damunt la taula tres qüestions. Una primera qüestió em sembla evident, indiscutible i em sembla que, fins i tot, invotable: és l'incompliment per part del Govern de la seva obligació de donar compte del compliment de la Resolució aprovada per la Comissió corresponent; és a dir, resumint: el Govern s'ha oblidat —deixem-ho així— de donar compte, com reglamentàriament és impellit a fer-ho per Reglament de la cambra, sembla ser, entre moltes altres raons, que això competia al Departament de Presidència, que és aquest Departament que tan aviat no existeix com s'encarrega de gairebé tot en aquest país —entre altres coses de la ràdio i la televisió públiques. Com que això no ho podem discutir i és veritat, en deixem constància, ho lamentem, i bé, no podem discutir-ho.

El segon punt, una qüestió bàsica, central, que és la programació televisiva en relació amb infants i adolescents. Aquí em sembla que és centre del debat que estem en aquests moments duent a terme, que té dos punts, també. Primer, una teoria general: tots els grups hi estaríem d'acord; tots els grups hi estem d'acord; tots els grups, el 23 de setembre de l'any passat, vam aprovar el que era una proposició no de llei i que va esdevenir, per tant, resolució. Ara bé, en l'aplicació pràctica, tots els grups hi estaríem d'acord? No. Segurament que no, evidentment que no. Jo he sentit discursos, en aquesta discussió, que han precedit la intervenció del nostre Grup, amb els quals el nostre Grup se sent absolutament allunyat dels posicionaments morals i ètics que se'n desprenien. Perquè al voltant d'això hi ha també uns plantejaments bàsics; primer: la frontera entre el que és llibertat d'expressió i el que és ètica i moral, i, encara més, la frontera entre què i qui decideix els nivells tolerables o intolerables de l'ètica i la moral, i de què i qui decideix allò que es pot veure per televisió i allò que no es pot veure per televisió.

En aquests moments, als Estats Units —que és, evidentment, la mare de la televisió, la mare d'aquesta discussió— s'està portant a terme una campanya absolutament reaccionària en contra de la llibertat d'expressió, amb molts dels arguments que avui hem sentit aquí —amb molts dels arguments que avui hem sentit aquí. I això és, en principi, una cosa que nosaltres no compartim i que creiem que, molt sovint, això és tan sols la pràctica d'un totalitarisme del qual nosaltres ens sentim absolutament allunyats, tot i que cíclicament sentim onades que ens apropen al nostre voltant —no a nosaltres mateixos, al nostre voltant— a aquest totalitarisme.

Hi ha també una qüestió estètica. Molt sovint, estètiques deriven en plantejaments ètics: hi ha qui no li agrada el *manga*, que és el còmic japonès, i qui blasma *Bola de drac*, molt sovint, a vegades, per qüestions estètiques. El senyor Ferrús, director de Televisió de Catalunya, va dir fa poc que *Bola de drac* no era més violenta que *Bambi*, i segurament que *Bola de drac* té uns ingredients de violència física, però *Bambi* té uns ingredients de violència psíquica. I ara podríem discutir què és més dur per al desenvolupament d'un infant, si la violència física o la violència psíquica, i també podríem discutir, evidentment, per què ens pot agradar més o menys *Bola de drac* o *Bambi*, que pertanyen a estètiques artístiques i a estètiques del món del còmic absolutament distanciades, i ja no per qüestions, evidentment, ni d'ètica ni de moral.

Més: en plena freqüència horària del que es diu programació infantil i juvenil, s'ha passat, aquests darrers dies, quantitats ingents d'espots de campanya electoral, talls de discursos de campanya electoral, alguns dels quals incitaven molt més a la violència que programes televisius que s'han esmentat aquí. (*Remor de veus.*) I no sé si ara seria el moment que, per raons ètiques, morals o estètiques, volguéssim començar a retallar qüestions d'aquest tipus. Sens dubte que és evident que la franja horària infantil, la franja horària adolescent, que és en programació diferent però que, com deia el diputat senyor Ignasi Riera, no en realitat visual, perquè no hi ha un moment que l'infant deixa de veure la televisió i comença l'adolescent a veure-la, però sí que és amb programació diferent, cal anar-hi amb compte. Però, hi insisteixo: anar-hi amb compte sense caure en l'onada aquesta de puritanisme que diuen que va iniciar el senyor Reagan —de fet, la devia iniciar ja gairebé la famosa serp d'Adam i Eva, a partir de la qual la cosa comença—, però aquesta onada de puritanisme que ens està envaint i que ens fa dir, a vegades, barbaritats.

I una tercera qüestió estem discutint aquí, també, que és la literalitat de la Resolució aprovada. I, evidentment, la literalitat de la Resolució aprovada es fa de difícil compliment. Segurament per això el Grup de la majoria ho devia aprovar. Ja sabem, els diputats de l'oposició, que el Grup de la majoria té a bé de prendre en consideració la possible votació positiva d'aquelles propostes, doncs, bé..., la inconcreció de les quals les fa de bona vista: «que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a negociar un acord amb les emissores de ràdio i televisió gestionades per administracions públiques de Catalunya i de l'Estat i amb titularitat privada que emeten a Catalunya» —també la majoria emeten des de Madrid— «que en els horaris susceptibles d'audiència d'infants i adolescents les programacions vagin encaminades...» Suposo que intentar aclarir si del 23 de setembre, dia de Santa Tecla, festa major de Tarragona —tot sigui dit de pas— fins avui el Govern ha instat, ha negociat amb no sé qui, per veure si és susceptible de programar encaminadament, serà difícil.

En tot cas, consideracions estètiques, ètiques i morals a banda, és evident que el Govern el que no ha fet és donar

compte del compliment. Com que dels compliments se n'ha de donar compte, el nostre vot serà un vot de queixa davant del Govern per incomplir el Reglament de la cambra, que cal suposar que el Reglament és allò primer que el Govern vol complir i ha de complir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, primer que res vull agrair la sollicitud d'inclusió en l'ordre del dia del compliment de la Resolució, perquè això em permetrà donar a conèixer els punts de vista del Govern i, a més, tot el que s'ha fet en el tema que estem debatent.

Mirin, poc temps després d'aprovar-se la Proposició no de llei, el secretari general de Presidència va convocar una reunió, a la qual vaig assistir jo mateixa, amb tots aquells departaments que creia que hi estaven involucrats. El compromís era d'aprofundir en el tema, de tenir..., va dir concretament que s'havia tenir el màxim de sensibilitat per tal de promoure aquelles actuacions que comportessin canvis d'actituds. Això volia dir, per una banda, mirar el que s'havia fet i, per una altra, veure el que era possible de fer.

En aquest sentit, jo crec que cal fer una prèvia, i és que vostès saben que hi ha les directives i convenis del Consell d'Europa que estan destinades a la protecció dels infants en la programació televisiva i en la publicitat, i que aquestes són d'obligat compliment per tots els països membres.

Tal com ha dit el senyor Riera, les competències per a complir aquesta Proposició realment són de tipus directe i indirecte. Jo diria que per via indirecta sí que el Consell Executiu pot complir, perquè el dia 26 d'abril del 93 es va firmar un acord entre el Ministeri d'Educació i Ciència, les conselleries d'Ensenyament de les comunitats autònomes i les cadenes de televisió. Per tant, basant-nos en aquest conveni firmat, la Generalitat podia actuar.

El conseller de Benestar Social, per tant, va adreçar una carta a totes les televisions que emeten a Catalunya i de la qual jo els llegiré només l'últim paràgraf, que diu: «La Generalitat de Catalunya és responsable de tots els infants, no solament d'aquells que estan en situació de risc. Per això em crec en el deure de dirigir-me a totes les televisions que tenen incidència a Catalunya i demano una acció decidida en aquest camp. Crec que fóra important posar en marxa al més aviat possible la Comissió de seguiment dels programes i des d'ara ofereixo els serveis del Departament a aquesta Comissió, a la qual podrien integrar-se, així mateix, representants de les entitats que tenen per objectiu la defensa dels interessos de l'infant.»

La resposta els he de reconèixer que ha estat —podríem dir— tan passiva com va ser-ho la firma del conveni amb el Govern central. Vostès saben que en aquest camp o bé hi ha una acció coordinada i acceptada per totes les televisions o és molt difícil que prosperi qualsevol iniciativa. Però, mal-

grat tot, calia avançar, i aquí hi ha un altre punt: per avançar també cal implicar-hi la societat, perquè les televisions normalment donen allò que la societat està demanant.

I parlaré ara de les actuacions del Departament de Benestar Social. En el Pla integral de suport a les famílies es contempla, en l'apartat cinquè, en el punt 15, la cooperació amb altres estaments socials, i en aquest apartat es tracta molt principalment sobre les actituds i la incidència dels mitjans de comunicació a les famílies. Dins d'aquesta cooperació hi ha prevista una jornada de treball el mes d'octubre sobre mitjans de comunicació i valors familiars. Aquesta segona jornada és una continuació de la que s'hi ha referit ja abans el senyor Riera, que es va fer al mateix Col·legi de Periodistes i serà, també, en col·laboració amb el mateix Col·legi.

Així mateix, també està en marxa una experiència pilot adreçada als pares que, a través de mitjans àudio-visuals, vol ajudar a crear pautes de conducta que permetin utilitzar la televisió de forma adequada. I, en aquesta mateixa línia, s'ha constituït un grup de treball per tal d'avaluar la incidència dels mitjans en les relacions familiars i, bàsicament, en la conducta dels infants.

Aquestes són les actuacions directes que ha portat a terme el Departament de Benestar Social. De tota manera, aquí no acaba, ja que, com és lògic, aquesta no és únicament una actuació d'un únic departament; ha de ser a diverses bandes. Per tant, la Secretaria General de Joventut, en el Pla integral de joventut, en el seu punt 1, apartat 10, diu: «fer les accions necessàries perquè els mitjans de comunicació augmentin la seva atenció al món juvenil».

Els que estan en la Comissió de Cultura recordaran que jo els deia que no havia trobat cap estudi seriós sobre aquest tema i que tots els estudis coincidien en diversos factors. Per exemple, un d'ells..., els tres més importants són que la visió continuada d'escenes de violència pot provocar determinats efectes, com, per exemple: primer, l'espectador s'hi acostuma; segon, se sobreestima la possibilitat de ser-ne víctima, i tercer, i més important, accepta els comportaments agressius com una forma adequada de resoldre els conflictes.

Per tot això es veia que s'havia de tenir una base, buscar, també tenir nosaltres aquí, a Catalunya, els nostres propis estudis que ens permetessin basar-nos sobre la realitat existent i no sobre el que diuen fora del nostre país. Per tant, la Secretaria General de Joventut n'ha encarregat un que analitzi la realitat en què ens movem i els factors que hi influeixen. Aquest estudi servirà de base d'actuació per programar les pautes de futur. L'avanç d'aquest estudi, ens el presentaran a finals d'aquest mes de juny, i l'estudi complet estarà..., el tindrà la Secretaria de Joventut a finals d'any.

També el Departament d'Ensenyament, a través de la Direcció General de Serveis Educatius, té un programa d'estudi sobre mitjans àudio-visuals i que comporta, primer, un estudi dels problemes dels infants que vénen derivats de la televisió; l'anàlisi dels continguts de la programació de la televisió i l'elaboració de dossiers, així com la proposta als diferents mitjans de comunicació. Si arribem a la conclusió

que una forma d'educar és preparar la intel·ligència i la sensibilitat per escollir entre el que és bo i el que és dolent, un dels apartats del programa ha de facilitar al professorat els mitjans per tal que puguin utilitzar i interpretar els continguts que els dóna la televisió, i, per tant, aquest també està en marxa.

Per acabar, crec que la conclusió és que primer cal implicar la societat i, en especial, la família, l'escola i els mitjans de comunicació, com és lògic, per tal d'eradicar excessos de violència i excessos en les programacions. Segon, no n'hi ha prou amb declaracions de bona voluntat o codis deontològics; resulta del tot imprescindible la promulgació de normativa legal que signifiqui una eficaç garantia del seu compliment. I és per això..., i ara sí que li diré, senyora Torrent, que en la futura Llei d'infància es contemplaran tots aquests aspectes, perquè si no es fa des d'un punt de vista de llei, com és lògic, no es pot actuar, sinó que només poden haver-hi actituds de bona voluntat.

Per tot això, he de reconèixer –i crec que vostès coincidiran amb mi– que, malgrat que hi ha hagut una insuficiència administrativa, el Govern de la Generalitat ha donat total compliment a la Resolució adoptada per aquesta cambra. És

per tot això, doncs, que el Grup de Convergència i Unió i, en nom seu, jo mateixa vull expressar la nostra satisfacció pel que s'ha fet i pel que en el futur es continuarà fent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. *(El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.)* Sí, el senyor...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: President, voldríem posar a votació el compliment o no de la Resolució.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, demanant-ho un grup, la presidència pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució per 59 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.)

